

ΣΤΕΛΙΟΥ Μ/Α ΒΕΡΝΑΔΑΚΗ

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

www.ekdoseisgi.gr

ΣΤΕΛΙΟΥ Μ/Α ΒΕΡΝΑΔΑΚΗ

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

Τίτλος:
Υγεία Και Φυσικό Δίκαιο

Εκδόσεις Γη

Αθήνα, Ιούνιος 2025

Α Έκδοση, Ιανουάριος 2025

ISBN: 978-618-87447-4-5

Copyright © 2025

Εκδόσεις Γη

Συγγραφέας:

Στυλιανός Βερναδάκης

Εκδότης:

Στυλιανός Βερναδάκης

E-mail:

ekdoseisgi@gmail.com

Τηλέφωνο:

+30 698-1324-398

Εικόνα Εξωφύλλου: Μαρμάρινο αναθηματικό ανάγλυφο
με τον Ασκληπιό επί το έργον, περ.
400 π.Χ., Αρχαιολογικό Μουσείο
Πειραιά

Επιμέλεια/Διορθώσεις: Στυλιανός Βερναδάκης

Ιστοσελίδα Εκδόσεων Γη:

www.ekdoseisgi.gr

Facebook, Twitter, Instagram: Εκδόσεις Γη

Στη Μνήμη Τής Μαρίας Μας, Ή Αλλιώς Στη Μνήμη Της Πιο
Γλυκιάς Μαμάς Τού Κόσμου Μου.

Αφιερωμένο Επίσης Στον Ευγενέστερο Κατά Τη Γνώμη
Μου Όλων, Ασκληπιό.

***«Η Υγεία του Ανθρώπου είναι άμεσα, άρρηκτα και
στενά συνδεδεμένη με την Υγεία των ζώων και των
φυτών καθώς και της Αναλογίας και της Δομής όλων
των Έμβιων και των Άβιων Οντοτήτων του πλανήτη, σε
ένα αρμονικά ενιαίο σύνολο».***

*Με τη λέξη Δομή εννοούμε την οποιοδήποτε είδους σχέση
και διασύνδεση δημιουργείτε μεταξύ εκείνων που
συνυπάρχουν.*

Ηριδανός

1 ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

2	Πρόλογος	9
3	Εισαγωγή	23
4	Η Ποικιλότητα Και Η Ελεύθερη Βούληση Ως Θεμελιώδη Χαρακτηριστικά Της Ζωής.....	25
5	Οι Σκοποί Του Ανθρώπου Από Τη Μητέρα Φύση Όπως Προκύπτουν Από Τα Αρχέγονα Ένστικτά Του	37
6	Η Πραγματοποίηση Των Σκοπών Του Ανθρώπου	49
7	Σχετικά Με Την Αγάπη, Την Ελευθερία, Το Καλό Και Το Αντίθετό Του.....	55
8	Σχετικά Με Την Ομορφιά Του Κόσμου Μας	59
9	Γήρας Και Νεότητα	63
10	Μια Άποψη Για Το Γήρας Και Τη Νεότητα	67
11	Μια Άποψη Για Τη Ζωή Και Το Μονοπάτι Της	75
12	Αρμονική Συνύπαρξη Σε Δυσαρμονικά Περιβάλλοντα 79	
13	Αρμονική Συνύπαρξη Σε Αρμονικά Περιβάλλοντα...	87
14	Ρύθμιση Και Αυτορρύθμιση Σε Όλα Τα Περιβάλλοντα 95	
15	Αρμονική Συνύπαρξη Στο Σύγχρονο Συνάμα Και Σύνηθες Περιβάλλον	99
16	Γνωριμία Με Το Φυσικό Δίκαιο	101
17	Η Διαρκώς Ανελίσσόμενη Δημοκρατία Της Φύσης	107
18	Ο Μυστικός Νόμος.....	113
19	Η Παραβίαση Του Φυσικού Δικαίου Ως Κύριο Αίτιο Ασθένειας	127
20	Τα Αποτελέσματα Του Ενστερνισμού Του Φυσικού Δικαίου Από Τις Χώρες Της Γης	137

21	Τα Αποτελέσματα Του Ενστερνισμού Του Φυσικού Δικαίου Από Τους Ανθρώπους	141
22	Ο Ενστερνισμός Του Φυσικού Δικαίου Από Τους Ανθρώπους Στην Πράξη Και Τα Αποτελέσματά Του	147
23	Η Κατά Αυτόν Τον Τρόπο Καλλιέργεια Του Νου ...	153
24	Δεδομένα Που Βοηθούν	159
25	Φυσικό Δίκαιο Και Καλοσύνη.....	161
26	Επίλογος.....	165
27	Βιβλία Των Εκδόσεων Γη	169

2 ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ιδέα ενός ξεχωριστού βιβλίου για την **Υγεία και το Φυσικό Δίκαιο** μου γεννήθηκε το 2024 δύο μόλις ημέρες πριν από την ημέρα των γενεθλίων της συγχωρεμένης μητέρας μου Μαρίας, ίσως να είχε τότε πηγαίνοντας πίσω στον χρόνο τούς πρώτους γενέθλιούς της πόνους η γιαγιά μου Κωνσταντίνα, αστειεύομαι.

Η ημέρα των γενεθλίων της μητέρας μου ήταν επίσης και η ημέρα των γενεθλίων του Παππού μου Παύλου από τον πατέρα μου, Ήρωα της Εθνικής Αντίστασης Κατά Των Γερμανών με πολλά κιόλας Αριστεία από την Πολιτεία και που έζησε με βεβαιότητα περισσότερο από 101 χρόνια.

Το βιβλίο προέκυψε από ένα τμήμα του βιβλίου μου **«Αναζητώντας Την Υγεία, Τη Χαρά, Την Ομορφιά, Τη Μακροβιότητα»**, αφαιρώντας από εκείνο τρία όλα κι όλα κεφάλαιά του και επιμερίζοντάς τα στη συνέχεια σε περισσότερα, μικρότερου μεγέθους, καινούργια κεφάλαια.

Κατόπιν γράφοντας έναν Πρόλογο, μία Εισαγωγή και έναν Επίλογο, η αρχική ιδέα πήρε τη σημερινή της έκφραση.

Δεν νομίζω ότι χρειάζεται να γράψω περισσότερα πράγματα στον πρόλογο, εκτιμώ ότι το βιβλίο είναι αρκετά μικρό για να έχει κάποιον μεγάλο ή κάποιον ιδιαίτερο πρόλογο, κυρίως επειδή μιλάει το ίδιο για όλα όσα θέλει να πει.

Να προσθέσω όμως αν ίσως έχει ενδιαφέρον, ότι τρεις κυρίως άνθρωποι διαμόρφωσαν στα πλαίσια των δυνατοτήτων τους, αυτό που είμαι μέχρι σήμερα.

Αυτό που είμαι μέχρι σήμερα με την έννοια του τρόπου σκέψης μου και του τρόπου ζωής μου.

Το διαμόρφωσαν ή βοήθησαν τα μάλα στη διαμόρφωσή του, καίρια οι δυο γονείς μου και ο Αργύρης Τσακαλίας.

Από εκείνους μόνο ο πατέρας μου είναι εν ζωή και θα ήθελα να γράψω τα λιγότερα δυνατά για τον ίδιο.

Η μητέρα μου Μαρία Βερναδάκη και ο Αργύρης Τσακαλίας έστρωσαν τον δρόμο μου παντελώς με αγάπη, πραγματική καλοσύνη και ελευθερία.

Η μητέρα μου κυρίαρχα και με τις τρεις αυτές μαζί υπαρκτές καταστάσεις στην πράξη.

Ο Αργύρης με πολύ μεν αγάπη, όμως σε σχέση με την αγάπη της μητέρας μου κυρίαρχα με ελευθερία και άμεσα ισορροπημένη και αποτελεσματική καλοσύνη για όλους και για όλα, ακόμη και για τον εαυτό μου.

Κατά τη γνώμη μου υπήρξε Σοφός, ή έστω τουλάχιστον μου ταίριαζε πολύ ως άνθρωπος.

Ή ίσως καλύτερα με την έννοια του ακριβέστερα, ταίριαξα την προσωπικότητά μου σε όλα όσα αντιπροσώπευε εκείνος και τα θεωρούσα σωστά ή αν προτιμάτε καταλάβαινα ότι ήταν σωστά, ταιριάζαμε όμως κιόλας πολύ ως άνθρωποι.

Ενδεικτικό του πόσο πολύ ταίριαξα την προσωπικότητά μου σε όλα όσα αντιπροσώπευε εκείνος, είναι το ότι δεν αισθάνθηκα ποτέ ως Στέλιος πως είχα δίκιο σε μία οποιαδήποτε διαφωνία μας.

Θέλετε από καλή προαίρεση, θέλετε από αφέλεια, θέλετε επειδή υπήρξε τόσο πολύ σπουδαίος άνθρωπος σε θεωρία και πράξη, μάλλον συνέβησαν όλα ετούτα μαζί.

Το καθένα δε από τα μόλις παραπάνω, από μόνο του, ενίσχυε και τα υπόλοιπα.

Να πω μόλις μια κουβέντα ακόμη και να συνεχίσω τον πρόλογο.

Πολλοί άνθρωποι από εκείνα που έγγραφε και εκείνα που φαίνονταν να κάνει στη ζωή του, ίσως να πίστευαν ότι ήταν λύκος στη συμπεριφορά προς τους γύρω του.

Ένας λύκος που όμως τα βιβλία του υποχρέωναν τον αναγνώστη τους, να φανταστεί ότι τουλάχιστον φορούσε προβιά προβάτου.

Για όσους όμως τον ήξεραν πραγματικά καλά, ίσχυε το ακριβώς αντίθετο.

Δηλαδή όσο κι αν φαίνεται παράξενο, υπήρξε στον ουσιαστικό του βίο με τους γύρω του πρόβατο όσο κιόλας δεν πάει άλλο, φορώντας όμως στην καθημερινότητά του ίσως για κάποιους πολύ έντονα, προβιά λύκου.

Απίστευτο;

Έτσι όπως ακριβώς φανταζόμαστε και τον Έρωνα των Ηρώων Ηρακλή με τον πραγματικό του βίο -και όχι εκείνα που του φόρτωσαν- και τη λεοντοκεφαλή.

Χρειάζονται τα εμπόδια έτσι ώστε ξεπερνώντας τα να εδραιωθούν στον άνθρωπο η Καλοσύνη, η Αγάπη και η Ελευθερία;

Νομίζω ότι δεν χρειάζονται αν όμως αυτά προκύψουν, είναι μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για την εφαρμογή τους με μεγαλύτερη μάλλον αξία.

Για την εφαρμογή της Καλοσύνης, της Αγάπης και της Ελευθερίας με μεγαλύτερη μάλλον αξία, που ίσως τη δίνει αυτό που έγγραψε ο αρχαίος Σοφός Ιπποκράτης, δηλαδή ότι:

«Από μεν ησυχίας και ραθυμίας ή δειλίη αύξεται, από δε τής τάλαιπωρίας και των πόνων αι ανδρείαι.»

«Από την ηρεμία και την τεμπελιά αυξάνεται η δειλία, από τις κακουχίες και τον πόνο, η ανδρεία.»

Ιπποκράτης

Δηλαδή είναι η ανδρεία που θα πρέπει να λάβει χώρα όταν προκύπτουν εμπόδια, προκειμένου εκείνα ίσως με το χαμόγελο στα χείλη να ξεπεραστούν, που δίνει μάλλον και τη μεγαλύτερη αξία στην εφαρμογή της Καλοσύνης, της Αγάπης και της Ελευθερίας.

Ενώ παρατηρώντας συνολικά το απόφθεγμα του αρχαίου Σοφού Ιατρού και Φιλόσοφου Ιπποκράτη, βλέπουμε ότι εκτός από την ηρεμία χρειάζεται και η τεμπελιά, για να προκύψει η παραπάνω αναφερόμενη δειλία.

Μπορούμε όμως να υποθέσουμε για την εποχή μας ότι απλά και μόνο με την ηρεμία ως κοντόφθαλμο ανθρώπινο αυτοσκοπό προκύπτει συχνά ασυνείδητα στη ζωή και η παραπάνω τεμπελιά, γιατί φαινομενικά πως να προκύψει μεγαλύτερη πρόσκαιρη ηρεμία από όταν κανείς δεν κάνει τίποτα;

Γράφω «*πρόσκαιρη ηρεμία*», επειδή βέβαια γνωρίζουμε ότι η απραξία σωρευτικά ή θα οδηγήσει σε αδιέξοδα, ή σε διεξόδους με αρκετά μεγαλύτερο κόπο.

Επίσης γράφω «*φαινομενικά*», επειδή όταν κανείς δεν αγωνίζεται συνήθως αγωνιά, ή αν προτιμάτε τaráσσεται.

Δηλαδή τaráσσεται κανείς ακόμη κι όταν αγωνίζεται με άδικα και ύπουλα μέσα, τουλάχιστον στην καθημερινότητά του.

Ισχυρίζομαι ότι όταν κανείς αγωνίζεται με άδικα και ύπουλα μέσα, το να τaráσσεται προκαλείται οποτεδήποτε κι αν συμβαίνει αυτό, οπουδήποτε κι αν υπάρχει ο ίδιος.

Για να πω όμως κιόλας τι θαρρώ ότι μπορεί να προσφέρει μελλοντικά τη στέρεη και παντοτινή ηρεμία στον άνθρωπο, αυτό είναι νομίζω να ζει σύμφωνα με τη συνισταμένη των αρετών του, που όπως την αντιλαμβάνομαι ίσως να είναι η δικαιοσύνη με αγάπη.

Η αγάπη είναι φανερό το γιατί.

Η δικαιοσύνη από την άλλη μεριά ίσως μπορεί και βάζει το αντικειμενικό μέτρο, μεταξύ της αγάπης προς τον πλησίον και της αγάπης προς τον εαυτό.

Δηλαδή κατά μία άλλη οπτική ίσως μπορεί αντικειμενικά να της αλλάξει ως διάνυσμα δύναμης που παράγει το καλύτερο δυνατό έργο, την κατεύθυνση που θα αποδοθεί μεταξύ του πλησίον μας και του εαυτού μας.

Δεδομένου ότι σε εκείνη την άλλη οπτική, η ένταση του διανύσματος ή αν προτιμάτε το μέγεθός του, εξαρτάται την κάθε φορά από το πόσο πολύ μπορεί κανείς να αγαπάει.

Μιας αγάπης όπου θα πρέπει ισχυρά από ότι φαίνεται ή θα ήταν το ιδανικό για όλους μας, να είναι συνολικά ισάξια.

Δηλαδή ισόποση στην απόδοσή της, μεταξύ του πλησίον μας και του εαυτού μας.

Η αγάπη όμως είναι κάτι που κυρίαρχα αισθανόμαστε.

«Μπορεί κανείς να δει λάθος, μπορεί να μάθει λάθος, μπορεί ακόμη και να σκεφτεί λάθος, αλλά δεν μπορεί να αισθανθεί λάθος.»

Φιόντορ Ντοστογιέφσκι

Σχολιάζοντας να γράψουμε ότι τούτο το απόφθεγμα του πολύ σπουδαίου Φιόντορ Ντοστογιέφσκι, νομίζουμε ότι ισχύει κυρίαρχα όταν κανείς αγαπάει.

Και ισχυριζόμαστε ότι ισχύει κυρίαρχα όταν κανείς αγαπάει, επειδή όπως μας επισημαίνει η σύγχρονη ψυχολογία και εκφράσαμε κι εμείς με τον τρόπο μας στο βιβλίο *«Άνθρωπος και Δημοκρατία»*, η κακία ως ασυνείδητο συναίσθημα προκύπτει σε έναν άνθρωπο εν ολίγοις, αναλόγως του πόσο ευχαριστημένος είναι ή δεν είναι

γενικότερα στη ζωή του και ειδικότερα στην καθημερινότητά του.

Όπως γράψαμε ίσως να μπορεί η δικαιοσύνη με αντικειμενικό τρόπο να δείχνει προς τα που η προσωπική αγάπη τού ανθρώπου στις κοινωνίες μας καλό είναι να κατευθυνθεί την κάθε φορά, όμως να επισημάνουμε να κατευθυνθεί μόνο όταν θα πρέπει να τις μπαίνει το δίλημμα της εμπράκτου κατεύθυνσης για να συμβαδίζει για παράδειγμα κανείς κάποιες ίσως λίγες ή και περισσότερες φορές με την εποχή του και τους γύρω του ανθρώπους, αλλιώς σύμφωνα και με το προηγούμενο απόσπασμα του πολύ σπουδαίου Φιόντορ Ντοστογιέφσκι ότι δηλαδή «δεν μπορεί (κανείς) να αισθάνεται λάθος», προτείνουμε όσον αφορά την αγάπη του να κάνει ακριβώς ότι αισθάνεται.

Για να βρει κανείς τη δικαιοσύνη με αγάπη, χρειάζεται νομίζουμε μόνο να αγαπάει.

Νομίζουμε ότι κανείς χρειάζεται μόνο να αγαπάει επειδή:

Την κατεύθυνση εκείνης της δύναμης που παράγει το καλύτερο δυνατό έργο δηλαδή την κατεύθυνση της αγάπης, όσο τη στρέφει σταθερά προς τον πλησίον του, τόσο και θα μάθει μελλοντικά από μόνος του, τους άλλους ανθρώπους και τη φύση να τη στρέφει και προς τον εαυτό του.

Όσο τη στρέφει προς τον εαυτό του, τόσο θα μάθει από μόνος του, από τους άλλους ανθρώπους και τη φύση, να τη στρέφει μελλοντικά και προς τους γύρω του.

Ή αν προτιμάτε για το τελευταίο τουλάχιστον στον σύγχρονο άνθρωπο, η πραγματική αγάπη προς τον εαυτό του και όχι η εγωιστική, μπορεί να δίνει το μέτρο της πραγματικής αγάπης προς τον πλησίον του και όχι της ανταλλάξιμης.

Για τούτα λοιπόν και ασφαλώς σε βάθος χρόνου, σημασία για να βρει κανείς τη δικαιοσύνη με αγάπη, ισχυριζόμαστε ότι έχει μόνο να αγαπάει.

Εξυπακούεται ότι το μόνο να αγαπάει, συνεπάγεται το καθόλου να μην δικάζει και συνάμα είναι κάτι το πολύ περισσότερο από αυτό.

Βλέποντας το ελάχιστο στη συνεπαγωγή, κατά τη γνώμη μας όταν δικάζει κανείς σε προσωπικό τουλάχιστον επίπεδο, απομακρύνεται από μια δίκαιη και ατάραχη ζωή.

Όταν **«δικάζει»** με έναν τρόπο δίχως δυσμενείς επιπτώσεις για εκείνους που **«δικάζονται»**, για να το διαχωρίσουμε θα το καλούμε **«κριτική»**.

Θα πρέπει κανείς κατά τη γνώμη μας για να βρίσκεται σε συμφωνία με τα μόλις παραπάνω και πάντα ως προσωπικότητα, να ασκεί μόνο καλοπροαίρετη **κριτική**.

Και τούτη επιπλέον να την ασκεί μόνο όταν αισθάνεται την ανάγκη να την ασκήσει.

Πρακτικά δηλαδή να ασκεί κριτική κατά τη γνώμη μας κατ' ελάχιστο στη σύγχρονη εποχή, προκειμένου να βρίσκεται σε συμφωνία με τα παραπάνω τόσο στον ατομικό του βίο όσο και στον δημόσιο, όταν δεν μπορεί εσωτερικά ορμώμενος να κάνει αλλιώς.

Φανερά έτσι όπως το περιγράφουμε, αφού κανείς ατομικά ως προσωπικότητα δεν επαγγέλλεται δικαστής, δεν θα πρέπει καθόλου μα καθόλου κατά αυτόν τον ατομικό τρόπο της προσωπικής του ζωής, να **δικάζει**.

Κατά τον δημόσιο πολιτικό τρόπο του βίου του, ασφαλώς και θα πρέπει να έχει για όλα γνώμη και κατά κανόνα να την εκφράζει όσο ακριβέστερα μπορεί, όμως χρειάζεται

θεωρούμε πολύ τη γνώμη του αυτή για την κοινωνία που υπάρχει ως μέλος της, να την εκφράζει με λόγια και με έργα στην ουσία τους ευγενικά.

Ή κατ' ελάχιστο αν προτιμάτε, σεβόμενος περισσότερο τον εαυτό του και τους συμπολίτες του, από ότι ασεβώντας σε εκείνη την ιδέα ή σε εκείνον τον άνθρωπο που θέλει να ασκήσει κριτική.

Σαφώς όμως ένας άνθρωπος, θα πρέπει όσο πιο αυστηρά μπορεί και μόνο όταν χρειάζεται, να στρέφεται εναντίον των ιδεών που εκφράζουν οι γύρω του και ποτέ μα ποτέ εναντίον της προσωπικότητάς τους.

Αλλιώς να προσπαθεί με νύχια και με δόντια, τα μόλις παραπάνω εσαεί να τα καταφέρνει.

Όποτε δε τα καταφέρνει, η γνώμη του αυτή θα είναι εκτιμούμε για τους περισσότερους ανθρώπους βαθέως επιθυμητή τόσο για την πολιτεία που θεωρούνται πολίτες της, όσο ίσως και για τη συνολική φιλοσοφία των σύγχρονων κατοίκων ολόκληρης της Γης.

Αν η έκφραση της γνώμης του επί της ουσίας δεν έχει ευγένεια, δεν πειράζει αν εκείνη βοηθάει στην πνευματική του υγεία.

Πάρα ταύτα νομίζουμε ότι και η πνευματική υγεία ενός ανθρώπου ουσιαστικά και όχι επιφανειακά ή πρόσκαιρα, βοηθιέται -πολύ κιόλας- από έναν ευγενικό τρόπο ζωής.

Η έκφραση της καλοπροαίρετης κριτικής έχει πάντα θετικό αποτύπωμα, προτείνει δηλαδή στην ουσία της λύσεις με έναν πολύ ευγενικό τρόπο και έτσι προχωράει συνολικά από το καλό στο καλύτερο ο κόσμος μας.

Έτσι προχωράει συνολικά από το καλό στο καλύτερο ο κόσμος μας, επειδή με την αγάπη προχωράνε πραγματικά όλα γύρω μας, είτε κοντά μας είναι αυτά είτε μακριά μας, είναι τόσο όμορφη η ζωή.

Θα επιθυμούσαμε να θεωρούνταν αυτονόητη η καλοπροαίρετη κριτική όπως την περιγράψαμε επειδή εκτιμούμε ότι τουλάχιστον κατά κανόνα όλοι ατομικά ως προσωπικότητες κατά αυτόν τον τρόπο είναι ωραίο να συμπεριφερόμαστε και επιπλέον τούτο μόνο όταν χρειάζεται έτσι να κάνουμε, όμως σε καμιά περίπτωση δεν είναι αυτονόητη η καλοπροαίρετη κριτική μάλλον για την πλειονότητα των ανθρώπων.

Αν συνέβαινε να ήταν αυτονόητη, θα μας απασχολούσε στο βιβλίο μόνο το να δικάζει κανείς ως δικαστής, δηλαδή μόνο με το όταν υποχρεούται κανείς για το καλό και των υπόλοιπων συνανθρώπων του να δικάσει, με άμεσες δηλαδή αρνητικές επιπτώσεις για τον κατηγορούμενο.

Και οι κατ' επάγγελμα όμως δικαστές θα πρέπει κατά τη γνώμη μας να δικάζουν καλοπροαίρετα και έτσι τουλάχιστον θεωρητικά, εκτιμούμε ότι προσπαθούν να κάνουν.

Η καλή προαίρεση ενός ανθρώπου πηγάζει κυρίως από την αγάπη του προς τον συνάνθρωπο και τη μέχρι αποδείξεως του εναντίου εκτίμηση στα έργα του.

Και θα λέγαμε για αυτό ξεκάθαρα ότι όταν **δικάζει** κανείς ως δικαστής χωρίς να υπάρχει **αγάπη** τόσο για τον «κατηγορούμενο» όσο και για όσο χρειάζεται για το σύνολο των ανθρώπων, των ζώων και των φυτών στον χώρο και στον χρόνο· ή αν προτιμάτε συναρτήσει των υπόλοιπων ανθρώπων, των ζώων και των φυτών και της εξέλιξης της προσωπικότητας του «κατηγορούμενου» στον χώρο και στον χρόνο· φανερά μένει πίσω στα ίδια χωροχρονικά πλαίσια, η προσωπικότητά του σε δικαιοσύνη.

Το να μπορεί να δικάζει ένας δικαστής χωρίς να μένει πίσω η προσωπικότητά του σε δικαιοσύνη, στον συνδυασμό του

χώρου που βρίσκεται την κάθε φορά και την εξέλιξη του χρόνου, φανερά δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση.

Ανέφερα προηγουμένως ότι για να βρει κανείς τη στέρεη και παντοτινή ηρεμία, απαραίτητη προϋπόθεση ίσως όχι όμως και από μόνη της ικανή, είναι να σκέφτεται και να πράττει με δικαιοσύνη και αγάπη.

Και να επισημάνουμε ότι γράφοντας «*με αγάπη*», σε όλα μας τα βιβλία, εννοούμε να αγαπάει κανείς με όποιο γεγονός και να συμβαίνει γύρω του.

Να αγαπάει κανείς με όποιο γεγονός και να συμβαίνει γύρω του, με ένα κόστος όμως που οτιδήποτε αρνητικό κι αν προκύπτει στη ζωή του, οτιδήποτε αρνητικό που ουσιαστικά προκύπτει στη ζωή του από την κακία των γύρω του ή από την κακία του ίδιου προς τον εαυτό του, αν το επιθυμήσει να υπάρχει η δυνατότητα να αντιστρέφεται όσον αφορά την πνευματική και τη σωματική του υγεία.

Η αγάπη ως προϋπόθεση στη ζωή του, θα του δώσει και τον καθημερινό δίκαιο σκοπό του σε αυτήν, καθώς και την αναζήτηση του καθημερινού δίκαιου μέσου για να πραγματοποιηθεί εκείνος.

Ένας τέτοιος πρακτικά προτεινόμενος τρόπος ζωής είναι συνειδητά και πάντα κρατώντας κανείς τις ισορροπίες στη ζωή του, όχι να επιδιώκει τις κακουχίες και τον πόνο· αλλά αν τούτες προκύψουν όποτε κι αν προκύψουν, να σηκώνει την κάθε φορά χωρίς δισταγμό το γάντι, δηλαδή να δραστηριοποιείται θαρρετά αναλόγως με τα προηγούμενα.

Όμως ούτως ή άλλως πάντα θα υπάρχουν με τον τρόπο τους για τον κάθε άνθρωπο οι ευκαιρίες τής ανδρείας κατά τη διάρκεια του βίου του.

Τούτο είναι κάτι που φανερά μπορεί να προκύπτει ακόμη και μόλις με τη στάση του στα πιθανά ενδεχόμενα της

φαντασίας του, όταν σε κάτι για παράδειγμα που του προκαλεί ανασφάλεια ο ίδιος δεν δειλιάζει τεμπελιάζοντας, αλλά δραστηριοποιείται κατά κανόνα άμεσα και ορμητικά αρχικά κατανοώντας το.

Επίσης ο Αργύρης Τσακαλίας όλα εκείνα τα παρομοίως όμορφα με την αγάπη, την καλοσύνη και την ελευθερία που βίωσα και βίωνα από τη μητέρα μου, τα έντυσε χωρίς πιθανότατα να το γνώρισε, με ένα στέρεο και ισχυρότατο θεωρητικό γνωστικό πλαίσιο.

Αυτό το θεωρητικό γνωστικό πλαίσιο μάλλον ασθενώς προσπαθώ να δώσω στον μέσο αναγνώστη και στη μέση αναγνώστρια με τα βιβλία μου, επειδή νομίζω πως έμαθα κληρονομώντας από το πράγματι σθεναρής επιλογής μου περιβάλλον, μια κάποια οπτική του.

Γράφω μάλλον ασθενώς επειδή το ίδιο θεωρητικό πλαίσιο στη ζωή μου το έλαβα με εξαιρετικά μεγάλη ένταση, προσπερνώντας πολλά και διαφορετικά γεγονότα του παρελθόντος, που τις συνέπειές τους συναντώ ακόμη και σήμερα δίχως ορατό χρονικό ορίζοντα επίλυσής τους.

Χρειάζεται νομίζω εδώ να προσθέσω ότι κυρίως από τον πατέρα μου, διδάχτηκα βιώνοντας και την άλλη πλευρά των ανθρώπων, όπως την αντικρύζω κάποιες ημέρες έως σήμερα.

Εκείνη δηλαδή που είναι αντίθετη της αγάπης και της καλοσύνης, ενώ νομίζω ο κάθε άνθρωπος βαθιά μέσα του, θα ήθελε πάντα να αγαπάει και να είναι καλός για όλους, για όλες και για όλα.

Δεδομένου τούτου μπορεί κανείς πολύ εύκολα να προβλέψει ή τουλάχιστον προβλέπω εγώ και προλέγω, ότι το μέλλον του κόσμου μας προμηνύεται σε βάθος χρόνου πανέμορφο.

Του δε πατέρα μου μιας και τον ανέφερα, εκτιμώ ότι θα είναι έτσι και το εγγύς μέλλον του, αν δεν συμβαίνει ήδη.

Όλοι οι άνθρωποι προχωράνε και το καλύτερο είναι να συμβαίνει με τον τρόπο που επιλέγουν εκείνοι.

Φυσικά όμως όταν δεν βλάπτουν τους συνανθρώπους τους, ή και κατά τη γνώμη μας και ολόκληρη την έμβια ύλη χωρίς απόλυτη και προφανή βιολογική ανάγκη, καθώς και την άβια ύλη δίχως χρησιμότητα συμπεριλαμβανομένου στη χρησιμότητα και το αισθητικό της κάλος ως αποτέλεσμα.

Αν αυτά που κάνουν στους συνανθρώπους τους τους βλάπτουν και αδυνατούν να το δουν ή το βλέπουν και δεν θέλουν να το αναγνωρίσουν στον εαυτό τους πράττοντας αναλόγως, τότε τουλάχιστον κατά τη γνώμη μας οι αποδέκτες του κακού τους άνθρωποι αν δεν μπορούν να εξομαλύνουν τις καταστάσεις, θα πρέπει να κρατήσουν τις αποστάσεις τους.

Θα πρέπει να κρατήσουν τις αποστάσεις τους για πάρα πολλούς λόγους, διατηρώντας όμως συνάμα την πηγαία ή με προσπάθεια ευγένειά τους.

Διαφορετικά ας κάνουν ότι μπορούν όταν και μόνο όταν υποχρεωτικώς συναναστρέφονται, όροι και οι δύο νομίζουμε κυρίαρχοι αν όχι απαραίτητοι, για την ομαλή άμεση σχέση τους και τη δίχως πολύ έντονα προβλήματα εξέλιξή της.

Τη συγκεκρικαλυμένη που προέκυψε μέχρι τον Ιούνιο του 1996 κακία του εαυτού μου, μου την έδειξε με σκοπό να την εξαλείψω ο πολύ Σπουδαίος συγχωρεμένος πια Αργύρης Τσακαλίας, αναλαμβάνοντας πλήρως για αυτό το τίμημα.

Στην πορεία συνειδητοποίησα ότι το ίδιο έκανε εδώ και πολλά χρόνια για πολλούς συνανθρώπους μας,

πιθανότατα από όταν στοιχειωδώς ωρίμασε ως άνθρωπος, από τόσο δηλαδή νωρίς στη ζωή του.

Το έκανε δε νομίζω για όλους όσους τον πλησίαζαν, με την προϋπόθεση να θέλουν να μάθουν και να βελτιώσουν με τη βοήθειά του ιδανικά με τη διακριτική βοήθειά του, τον εαυτό τους.

Και το έκανε με βεβαιότητα αυτό όσο μπορούσε περισσότερο, μέχρι δηλαδή οι γύρω του τελικά να αποφασίσουν να φύγουν μακριά του, ή να αρχίσουν να τον αποφεύγουν παντελώς.

Εν κατακλείδι ο λόγος που προσπάθησα να γράψω όλα αυτά τα βιβλία περί Υγείας είναι επειδή ισχυρίζομαι ότι η βάση όλων όσων αναζητάει κανείς στη ζωή του συνειδητά ή ασυνείδητα, μπορεί να αποτυπωθεί ή τουλάχιστον να συσχετισθεί με την εύρεση και τη μελλοντική διατήρηση από τον ίδιο της ουσιαστικής του Υγείας.

Τα οποία αυτά συνειδητά ή ασυνείδητα ζητούμενα της ζωής του συμβάλλουν -αν δεν δημιουργούν αποκλειστικώς- και σε όλα τα υπόλοιπα εκ φύσεως σφόδρα επιθυμητά στοιχεία τού χαρακτήρα του.

Σφόδρα επιθυμητά στοιχεία του χαρακτήρα του τόσο από τον ίδιο για την προσωπικότητά του, όσο και από όλους εκείνους τους πολύ καλούς ανθρώπους, που θα βρίσκονται όσο θα ζει ή όσο θα ζουν στο πλάι του.

Για αυτό και θεωρώ τον Ασκληπιό που θεράπευε σύμφωνα με τη Μυθολογία απόλυτα τους ανθρώπους με τρόπους που όταν υπήρχε η δυνατότητα συμπεριλάμβανε και τη δράση τους, είτε ως θεό τον αναλογίζομαι είτε ως άνθρωπο, τον ευγενέστερο όλων όσων μπορώ να φανταστώ.

Γράφω *«που θεράπευε σύμφωνα με τη μυθολογία απόλυτα τους ανθρώπους»*, επειδή πραγματοποιούσε με τρόπους

πλήρως εναρμονισμένους με τη βαθύπλουτη και πολυποίκιλη Φύση ίσως αυτός να είναι ο πραγματικά βαθύς πλούτος της, Ιάσεις ακόμη και για ασθένειες όπως ο θάνατος.

3 ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Για το βιβλίο που ξεκινήσατε να διαβάσετε ίσως να μην χρειάζεται να ξέρετε τίποτα άλλο προηγουμένως, ίσως και να χρειάζεται να ξέρετε όλα τα προηγούμενα βιβλία μας, για να αστείευτούμε ίσως και τα μετέπειτα.

Κατά αυτόν τον τρόπο είναι δομημένα και τα μαθηματικά βιβλία, που αν γνωρίζει κανείς τους βασικούς κανόνες των μαθηματικών, ξεκινάνε ορίζοντάς τα όλα από την αρχή και όσο μακριά φθάσουν στη διδασκαλία τους.

Η διαφορά όμως στο περιεχόμενό τους υπάρχει και νομίζουμε ότι τη χαρακτηρίζει ο κάτωθι ισχυρισμός:

Τα μαθηματικά βιβλία αναφέρονται δεδομένου των αξιωμάτων ή και κάποιων μη αποδεδειγμένων ακόμη υποθέσεων τους -που φαίνεται όμως ισχυρά ή ότι μάλλον ισχύουν- σε αντικειμενικές και αποδεδειγμένες βάσει πάντα των παραδοχών τους αλήθειες· ενώ το βιβλίο τούτο για την Υγεία και Το Φυσικό Δίκαιο είναι ξεκάθαρα υποκειμενικό.

Είναι δε τόσο υποκειμενικό που καλείτε ο ίδιος ο αναγνώστης τις απόψεις που αναφέρονται σε αυτό, γιατί περί απόψεων πρόκειται, να τις αναγνωρίσει στη ζωή του και το αν θα επικρατήσουν όσο επικρατήσουν, θα εξαρτηθεί από το αν θα υπάρξει και η ατομική εφαρμογή τους με διάρκεια.

Ίσως κάποιοι άλλοι συγγραφείς να προτιμούσαν να γράψουν, ότι οι αναγνώστες του καλούνται να γνωρίσουν τόσο τον εαυτό τους, όσο και τον περιβάλλοντα χώρο τους και να τους συσχετίσουν θεωρητικά και πρακτικά στη ζωή τους.

Έναν περιβάλλοντα χώρο που ισχυριζόμαστε ότι όσο κι αν μας εμπεριέχει, άλλο τόσο τον εμπεριέχουμε τουλάχιστον στις ιδιότητές του.

Και ότι το μόνο που ίσως θα πρέπει να έχει κατά νου ο αναγνώστης διαβάζοντας το βιβλίο, να είναι ότι αυτοί οι δύο φαινομενικά οριοθετημένοι κόσμοι, δηλαδή ο κόσμος του εαυτού του και ο κόσμος του περιβάλλοντος χώρου του, στην ουσία τους δεν είναι και τόσο οριοθετημένοι.

4 Η ΠΟΙΚΙΛΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΒΟΥΛΗΣΗ ΩΣ ΘΕΜΕΛΙΩΔΗ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Παρόλο που τα κοινά στοιχεία των ανθρώπων παρά την πολυπλοκότητά τους ως οργανισμοί είναι πολύ περισσότερα από τα διαφορετικά, η ίδια η ζωή στον πλανήτη Γη έχει τόση ποικιλομορφία σε είδη, που αναφέρει για αυτό αν και αρκετά παλαιότερα, η «Ανάπτυξη Εκπαιδευτικού Υλικού για την Περιβαλλοντική Εκπαίδευση» του Ζωολογικού Μουσείου του Πανεπιστημίου Αθηνών:

«Μολονότι σήμερα γνωρίζουμε πλέον πολλά για τα είδη της Γης, υπάρχουν πολλά ακόμη να μάθουμε.

Δεν υπάρχει σχεδόν κανένα μέρος στον πλανήτη μας για το οποίο να υπάρχει πλήρης κατάλογος των οργανισμών που ζουν εκεί.

Κανείς δε γνωρίζει τον ακριβή αριθμό των ειδών που υπάρχουν στη Γη.

Μέχρι σήμερα, οι επιστήμονες έχουν περιγράψει περίπου 1,7 εκατομμύρια είδη ζωντανών οργανισμών.

Υπολογίζεται ότι ο συνολικός αριθμός των ειδών στον πλανήτη βρίσκεται ανάμεσα στα 5 και τα 30 εκατομμύρια, αν και μερικοί επιστήμονες ανεβάζουν αυτόν τον αριθμό ακόμη περισσότερο.

Τα είδη των αμφιβίων, των ερπετών, των πουλιών και των θηλαστικών είναι λίγο-πολύ γνωστά, αλλά δε συμβαίνει το ίδιο και για τους μικρότερους οργανισμούς, όπως τα έντομα, τα μαλάκια, τους μύκητες, τα ακάρεα, τους νηματώδεις, τα

βακτήρια και τους ιούς, ιδιαίτερα σε δυσπρόσιτες ακόμη περιοχές της Γης.

Παρόλα αυτά είναι γνωστό ότι οι μεσογειακές περιοχές όπως η Ελλάδα έχουν μεγάλη βιοποικιλότητα όσον αφορά σε αρκετές ομάδες οργανισμών, καθώς και σημαντικό αριθμό ενδημικών ειδών δηλαδή ειδών που υπάρχουν μόνο σε ένα μέρος.»

Επίσης να αναφέρουμε από πληροφορίες στο διαδίκτυο ότι επάνω στη Γη, το 73% της επιφάνειάς της καταλαμβάνεται από τους ωκεανούς και τις θάλασσες και μόλις το 27% από τις ηπείρους.

Ενώ η έκταση και μόνο του Ειρηνικού ωκεανού είναι μεγαλύτερη από την επιφάνεια όλων των ηπείρων μαζί.

Επίσης μέχρι σήμερα, έχει εξερευνηθεί μόλις το 5% των ωκεανών της Γης.

Ακόμη σε πρόσφατο άρθρο στις 27/07/2022 σε πολλές δημοσιογραφικές ιστοσελίδες, με αφορμή την ανακάλυψη διαφορετικών των χαρτογραφημένων έως σήμερα μικροβίων σε ανήλιαγες αρχαίες σπηλιές στη Χαβάη, αναφέρεται ότι επιστήμονες ισχυρίζονται ότι πιθανότατα δεν γνωρίζουμε το 99% των μικροβίων του πλανήτη.

Επίσης να προσθέσουμε ότι υπάρχει ιδιαιτερότητα και ποικιλομορφία, ακόμη και στον κάθε οργανισμό του ίδιου είδους.

Κανένας ζωντανός οργανισμός δεν είναι πανομοιότυπος με κάποιον άλλον.

Είτε υπάρχει τώρα είτε υπήρξε στο παρελθόν και αν με κάποια βεβαιότητα δεδομένου εκείνων που γνωρίζουμε από το πολύ μακρινό παρελθόν έως σήμερα μπορούμε να

εικάσουμε και κάτι για εκείνους που θα υπάρξουν στο μέλλον, έτσι θα εξακολουθήσει να είναι.

Άμεση συνέπεια τούτων είναι με πολύ μεγάλη ευκολία να μπορούμε να πούμε, ότι η ποικιλομορφία είναι από τα πλέον κύρια γνωρίσματα του κόσμου μας.

Ή αν προτιμάτε και πάλι όπως ακριβώς αναφέρουν οι βιολόγοι, η ποικιλότητα αποτελεί θεμελιώδες χαρακτηριστικό της ζωής.

Αυτό προκύπτει και από το γεγονός ότι χαρακτηριστικό της ζωής είναι η ύπαρξη στον κάθε ζωντανό οργανισμό τού δεοξυριβονουκλεϊκού οξέος, ή πιο απλά του DNA.

Η λέξη DNA είναι αρκτικόλεξο των αγγλικών λέξεων Deoxyribo Nucleic Acid.

Γράφει η Βικιπαίδεια:

«Το δεοξυριβονουκλεϊκό οξύ ή DNA (αγγλικά: Deoxyribonucleic acid) είναι ένα χημικό μακρομόριο και συγκεκριμένα νουκλεϊκό οξύ, που αποτελεί το γενετικό υλικό όλων των ζωντανών οργανισμών καθώς και των περισσοτέρων ιών(κάποιοι ιοί έχουν ως γενετικό υλικό RNA).

Στο DNA περιέχονται οι πληροφορίες που καθορίζουν όλα τα χαρακτηριστικά ενός οργανισμού και οι οποίες οργανώνονται σε λειτουργικές μονάδες, τα γονίδια.»

Ακόμη και η πιο αμυδρή διαφοροποίηση στο DNA δημιουργεί διαφορετικότητα στον οργανισμό.

Όμως και τα πανομοιότυπα δίδυμα διαφέρουν τουλάχιστον στον φαινότυπο.

Έτσι όλοι οι άνθρωποι είμαστε και διαφορετικοί.

Και κατά τη γέννηση και κατόπιν κατά τη διάρκεια της ζωής μας.

Αυτό που είναι πολύ σημαντικό να συνειδητοποιήσει κανείς είναι ότι για να πραγματοποιηθούν όλα αυτά που υπάρχουν σήμερα στο σύμπαν, για να μπορούν να υπάρχουν σε αυτό από ιοί και ελέφαντες μέχρι σμήνη γαλαξιών, όλα αυτά που ούτε και ο πιο ευφάνταστος νους δεν θα μπορούσε να συλλάβει από τα πριν πόσο μάλλον δηλαδή να τα υλοποιήσει κιόλας, να πραγματοποιηθούν και μάλιστα με μια παροιμιώδη αρμονία, συσχέτιση και αλληλεξάρτηση όλων με όλα, θα πρέπει φανερά η ίδια η φύση των πραγμάτων να έχει δυνατότητες δίχως όρια, αλλά και χάρη και ομορφιά παρομοίως απέραντες.

Το μόλις παραπάνω είναι με δικά μου λόγια, κάτι που έλεγε συχνά ο συγχωρεμένος πια αλλά Σοφός στο βίο του και πολύ παραπάνω από πολύ καλός μου φίλος, πολύ παραπάνω με την έννοια του κυρίαρχα συνδιαμορφωτή με τους γονείς μου των γνώσεων, της οπτικής και του χαρακτήρα μου, Αργύρης Τσακαλίας.

Κυρίαρχα συνδιαμορφωτή με καίριο και μοναδικό κιόλας τρόπο μιας και τον είχα καθηγητή από το Γυμνάσιο, χωρίς να επισημάνω, να νομίζω ότι ήμουν και ο μόνος μαθητής του που του συνέβη τούτο, αν και η φιλία των ανθρώπων είναι κάτι το αντικειμενικά ιδιαίτερα ξεχωριστό όταν υπάρχει.

Ούτε καν να σκεφτώ -συνεχίζω- ποτέ ότι όλοι εκείνοι οι παρόμοια με εμένα ευεργετημένοι συμμαθητές μου, μπορεί να αποτελούσαμε εξαιρέσεις του.

Προσφέροντάς μου δε εμένα προσωπικά και μετέπειτα όλα τα του εαυτού του κατεκτημένα στη ζωή απλόχερα, ενώ

σεβόταν πλήρως την ελευθερία μου στο τι θα επιλέξω από εκείνα ως άνθρωπος.

Για αυτά όμως όλα που υπάρχουν δεδομένης της ύπαρξης του χώρου για να χωρέσουν κάπου, χρειάζεται επιπλέον και ο χρόνος για να γίνουν, να εξελιχθούν, να ομορφύνουν.

Ο χρόνος ακόμη και για να ξεπεράσουν τα φαινομενικά όρια της χωροχρονικής τους στιγμής.

Ο πάρα πολύς χρόνος, ο επίσης φανερά δίχως όρια χρόνος.

Ατομικά ο κάθε οργανισμός έχει περιορισμένο χρόνο ζωής. Ως είδος όμως ο χρόνος του ακόμη κι αν δεν προλάβει να γίνει δίχως όρια, είναι τουλάχιστον πολύ-πολύ περισσότερος.

Αυτό του δίνει πάντα ως είδος, πρόσθετες δυνατότητες.

Οι εξαιρετικά ανεπαίσθητες προσαρμογές και βελτιώσεις στη φυσιολογία των οργανισμών κατά τη διάρκεια της ζωής τους, με το πέρασμα πολλών-πολλών γενεών γίνονται αισθητές και περνάνε πλέον ως χαρακτηριστικό του είδους τους.

Τα όρια δε της φυσιολογίας δεν είναι απολύτως διακριτά σε σχέση με αυτά της ανατομίας.

Η φυσιολογία ασχολείται με τη λειτουργία των κυττάρων, των ιστών, των οργάνων, των συστημάτων του οργανισμού και του ίδιου του οργανισμού.

Η ανατομία ασχολείται με τη δομή τους.

Μία από τις αιτίες που συμβαίνουν οι δίχως όρια δυνατότητες της φύσης κατά την ανάπτυξή της, είναι κατά τη γνώμη μας επειδή οι οργανισμοί όχι μόνο

προσαρμόζονται σε αυτήν, αλλά και η ίδια η φύση έχει κάποια προσαρμοστικότητα ως προς αυτούς.

Προσαρμόζεται δηλαδή στους οργανισμούς της, παράγοντάς τους τις κατάλληλες συνθήκες για ζωή.

Προσαρμόζεται όμως σε μικρότερο βαθμό και σε πολύ μεγαλύτερο βάθος χρόνου.

Αυτό ισχυριζόμαστε ότι συμβαίνει επειδή μπορούμε να πούμε ότι μεταξύ τους, υπάρχει και κυριαρχεί η αγάπη.

Έτσι γενικώς συμβαίνει με την αγάπη όταν κυριαρχεί ή αν προτιμάτε, με αυτούς που αγαπιούνται κυρίαρχα.

Προσαρμόζονται ο ένας στη ζωή του άλλου.

Ή ακόμη καλύτερα αγκαλιάζουν ο ένας τη ζωή του άλλου.

Εδώ κυρίως οι οργανισμοί προσαρμόζονται στη φύση και κάποιοι από αυτούς την αγκαλιάζουν, συνάμα όμως και η φύση τούς αγκαλιάζει και προσαρμόζεται υπό προϋποθέσεις μέσα στην απεραντοσύνη της στις επιθυμίες τους, ή αν προτιμάτε απλά στις ανάγκες τους.

Άρα μπορούμε να ισχυριστούμε και αυτό ισχυριζόμαστε, ότι αυτό που μόλις πριν λίγο περιγράψαμε, συμβαίνει με την αγάπη.

Οι Αρχαίοι Έλληνες στην πλειονότητά τους έλεγαν ότι όλα γίνονται κυρίως με βάση την ανάγκη.

Η ανάγκη όμως τουλάχιστον στον άνθρωπο, δημιουργεί την πολύ βαθιά επιθυμία και το αντίστροφο.

Και το αντίστροφο δηλαδή και η πολύ βαθιά επιθυμία, γεννάει την ανάγκη.

Το να αγαπάει και να αγαπιέται κανείς είναι σίγουρα και επιθυμία του και ανάγκη του.

Ή αν προτιμάτε ένα τρανό παράδειγμα του μόλις παραπάνω ισχυρισμού μας.

Επειδή η φύση χρειάζεται πολύ περισσότερο χρόνο από τη διάρκεια ζωής ενός συνήθη μεμονωμένου οργανισμού για να προσαρμοστεί, νομίζουμε ότι προσαρμόζεται ευκρινέστερα στο είδος του, ταυτοχρόνως και προσαρμόζει.

Ισχυριζόμαστε ότι η φύση προσαρμόζεται ευκρινέστερα στο είδος τού κάθε οργανισμού μαζί και προσαρμόζει κατά τη διάρκεια πολλών γενεών, **αναλόγως των βαθύτερων επιθυμιών του είδους, σίγουρα όμως πρωταρχικά των αναγκών του είδους.**

Ισχυριζόμαστε επίσης ότι η αμφίδρομη αυτή προσαρμογή προκύπτει από τη **συνισταμένη** των βαθύτερων επιθυμιών και αναγκών **των οργανισμών**, που έτσι όπως το εκφράζουμε είναι καλύτερα να πούμε ότι συνθέτουν το είδος βάζοντας για πάντα σε αυτό το λιθαράκι τους, παρά ότι το απαρτίζουν αναλώσιμα.

Ή αν προτιμάτε πρακτικά η φύση προσαρμόζεται και προσαρμόζει το είδος αναλόγως των αναγκαίων ή μη επιλογών των οργανισμών που το συνθέτουν, σε βάθος χρόνου πολλών γενεών.

Αναγκαίες ή μη επιλογές που όμως φανερά και οι μη αναγκαίες επιλογές θα πρέπει να πηγάζουν από τις βαθύτερες επιθυμίες τους.

Για να συμβεί να γίνουν οι επιλογές του είδους συνεχόμενες και με πολύ-πολύ μεγάλη διάρκεια, εξυπακούεται ότι θα πρέπει να είναι πρώτα, πολύ βαθιές επιθυμίες των γενεών των αντιπροσώπων του.

Όσο πιο πολλοί οργανισμοί ενός είδους και για πιο πολλές γενεές έχουν μία συγκεκριμένη πολύ βαθιά επιθυμία, τόσο

πιο γρήγορα η φύση τους προσαρμόζεται σε αυτήν, για να την πραγματοποιήσει.

Βέβαια όμως και πάλι χρειάζεται για αυτό να περάσουν πολλά-πολλά χρόνια.

Για να προκύψει η πολύ βαθιά επιθυμία, από ένα σημείο και μετά όταν δηλαδή συνήθως έχει ξεπεραστεί η ανάγκη της επιβίωσης του είδους και η ανάγκη επιβίωσης του ίδιου του οργανισμού, χρειάζεται κυρίως η ελευθερία.

Για να είναι πολύ βαθιά επιθυμία κάτι για κάποιον, θα πρέπει παντελώς ελεύθερα να επιλεχθεί αυτό το κάτι από τον ίδιο, για να το επιθυμεί και πραγματικά δηλαδή από μόνος του.

Στη χρονική κλίμακα που ίσως μπορούν και παρατηρούν έως σήμερα οι άνθρωποι, οι επιθυμίες εκτός από ελεύθερα προκύπτουν και από το μέτρο του πρακτικά εφικτού.

Ισχυριζόμαστε όμως ότι σε πολύ μεγάλο βάθος χρόνου, επειδή όλα είναι δυνατόν να συμβούν, υπερτερεί ξεκάθαρα η ελευθερία.

Σε αυτήν τείνουν όλοι, όλες και όλα.

Εν κατακλείδι είναι θεμελιώδες χαρακτηριστικό της έμβιας φύσης η ελευθερία, στον έναν ή στον άλλον βαθμό.

Τόσο πολύ που όπως γράψαμε προηγουμένως, η φύση των πραγμάτων στον κόσμο μας φαίνεται σφόδρα ότι είναι με πολλές δυνατότητες, ακόμη και δίχως όρια δυνατότητες.

Δυνατότητες που χρειάζεται να υπάρχουν, για να μπορούν να καταστήσουν κάποια οντότητα ελεύθερη να επιλέξει.

Όμως η κάθε ελεύθερη επιλογή έχει και το τίμημά της.

Έτσι είδη άγριων ζώων έως σήμερα που θεώρησαν καλύτερο το να τρώνε φυτά για την επιβίωση του είδους τους, δεν ανέπτυξαν καθόλου το κυνήγι άλλων ζώων, ως τρόπο εύρεσης τροφής.

Ανέπτυξαν όμως το τρέξιμο, για να ξεφεύγουν από τα σαρκοβόρα και συνάμα την ακοή και την όσφρηση για να τα ακούνε και να τα μυρίζουνε, ενώ νομίζουμε πολύ λιγότερο την όραση καθώς και σίγουρα, πολύ λιγότερο τη δύναμη, με κάποιες εξαιρέσεις όπως οι ελέφαντες.

Άλλα είδη άγριων ζώων έως σήμερα, που θεώρησαν ότι καλύτερο για την επιβίωσή τους ήταν το να τρώνε άλλα ζώα, ανέπτυξαν δύναμη, όραση και γενικά χαρακτηριστικά κυνηγού όπως η παραλλαγή, για να τους κρύβονται καρτερώντας τα.

Βαθιά επιθυμία των πουλιών θα πρέπει να ήταν να πετάξουν.

Ο άνθρωπος ως είδος θεώρησε καλύτερο για την επιβίωση του, καθώς και για πολλά άλλα πράγματα, το να αναπτύξει το μυαλό του.

Ο ισχυρισμός μας αυτός δηλαδή ότι τα είδη των ζώων και των φυτών αναπτύχθηκαν και αναπτύσσονται όχι απλά συναρτήσει αλλά κυρίως βάσει τόσο των αναγκών τους όσο και των βαθύτερων επιθυμιών τους σε μεγαλύτερη φανερά διάρκεια χρόνου προσαρμοσμένα ειδικά και στο περιβάλλον, δικαιολογεί και το γεγονός ότι τα ζώα και τα φυτά ενώ έχουν αναπτυχθεί έτσι ώστε να υπερισχύουν κάπου, σε άλλους τομείς υστερούν.

Αυτό συμβαίνει μάλλον επειδή τράβηξαν αυτόν τον δρόμο που ισχυριζόμαστε ότι βαθιά ως είδος επιθύμησαν, ή αλλιώς θεώρησαν με διάρκεια αναγκαίο για την επιβίωσή τους, καθώς και καλύτερο για την ιδιοσυγκρασία τους.

Όταν για παράδειγμα κάποιος πηγαίνει ανατολικά, δεν μπορεί ταυτόχρονα να πηγαίνει και δυτικά ή βόρεια ή νότια.

Είναι το τίμημα της επιλογής του να πηγαίνει ανατολικά.

Ο άνθρωπος υπερτερεί στο μυαλό έναντι των ζώων αλλά χονδρικά, υστερεί σε όλα τα υπόλοιπα σε σχέση με αυτά.

Η επιλογή του κάθε είδους έχει να κάνει βαθιά με την επιθυμία του και την πρακτική της εφαρμογή, όμως όπως γράψαμε προηγουμένως, ο κόσμος μας είναι δίχως όρια συναρτήσεως του χρόνου.

Οι πολύ βαθιές επιθυμίες όταν δεν είναι πια αναγκαίες, δεν μπορεί να μην διακατέχονται από ελευθερία.

Έτσι ακριβώς λειτουργούν.

Η ελεύθερη επιλογή στον κόσμο μας, είναι που δίδει όλες αυτές τις δίχως όρια συναρτήσεως του χρόνου δυνατότητες.

Επίσης η ελεύθερη επιλογή δικαιολογεί και το γεγονός ότι σε παρόμοιο περιβάλλον, αναπτύσσονται τόσα πολλά διαφορετικά είδη.

Ευθύνεται δηλαδή κατά τη γνώμη μας όπως γράψαμε, η δυνατότητα ως αποτέλεσμα, που δίδει η ελευθερία στην επιλογή.

Η ελεύθερη επιλογή από την άλλη μεριά ως δυνατότητα στον κόσμο μας με τόσο ωραία και ποικίλα αποτελέσματα, είναι και που σε έναν πολύ μεγάλο βαθμό δίνει τόσο μεγάλη αξία στο Δημοκρατικό πολίτευμα και στον Δημοκρατικό Άνθρωπο.

Τούτο κυρίως επειδή ο Δημοκρατικός Άνθρωπος, έχει την ευαισθησία να δίνει πολύ μεγάλη σημασία ξεχωριστά στην καθεμία έμβια οντότητα του πλανήτη, καθώς και τις επιλογές της.

Για να μπορεί να ευδοκιμεί καλύτερα η ζωή στη Γη, φανερά χρειάζεται αν όχι το αγκάλιασμα και η αποδοχή της διαφορετικότητας στην επιλογή, σίγουρα τουλάχιστον η ανοχή της.

Το ίδιο διδάσκει ξεκάθαρα και η φύση με την ποικιλομορφία της.

Αν «*Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος*», αν δηλαδή «*στην αρχή ήταν η αιτία*», η αιτία για τις δίχως όρια συναρτήσεις του χρόνου δυνατότητες του κόσμου μας, είναι η ελεύθερη βούληση των οντοτήτων του και το αντίστροφο.

Και η αιτία δηλαδή για την ύπαρξη της ελεύθερης βούλησης των οντοτήτων του κόσμου μας, είναι οι δίχως όρια συναρτήσεις του χρόνου δυνατότητές του.

5 ΟΙ ΣΚΟΠΟΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΠΟ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΦΥΣΗ ΌΠΩΣ ΠΡΟΚΥΠΤΟΥΝ ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΧΕΓΟΝΑ ΈΝΣΤΙΚΤΑ ΤΟΥ

«Ένστικτο είναι η εγγενής τάση ή ορμή ενός ζωντανού οργανισμού, προς την κατεύθυνση συγκεκριμένων συμπεριφορών ή αντιδράσεων υπό συνθήκες.

Αυτή η τάση προϋπάρχει της μνήμης που προκύπτει από τη μάθηση και παραμένει αναλλοίωτο χαρακτηριστικό ενός βιολογικού είδους.»

Βικιπαίδεια

Σίγουρα πρωταρχικός σκοπός τού ώριμου γενετήσια ανθρώπου αλλά και ολόκληρου τού ώριμου γενετήσια ζωικού βασιλείου, είναι η ικανοποίηση του ενστίκτου της διαιώνισης του είδους όταν η διαιώνιση αυτή κινδυνεύει, που λέγεται ότι είναι και το ισχυρότερο ένστικτο για όλα τα έμβια όντα.

Η Φύση φανερά επενδύει πολύ στην ύπαρξη του κάθε είδους και σε χρόνο και σε κόπο.

Ίσως και για τη διαιώνιση του είδους όταν αυτή κινδυνεύει, να έχει δώσει η ίδια η φύση περισσότερη δύναμη στα αρσενικά από τα θηλυκά, μαζί με την ορμή και να τα κυνηγάνε.

Συνάμα και την πολύ μεγάλη αγάπη των θηλυκών, στους απογόνους τους.

Ακόμη σε ατομικό επίπεδο σκοπός του κάθε ανθρώπου είναι και η ικανοποίηση του ενστίκτου της αυτοσυντήρησης.

Η επιθυμία για ζωή αποτελεί χαρακτηριστικό γνώρισμα για κάθε έμβιο ον και από την πρώτη στιγμή της ζωής του ο άνθρωπος, κάνει ότι χρειάζεται και μπορεί για να επιβιώσει.

Χωρίς τη ζωή για τον άνθρωπο δεν υπάρχουν σε προσωπικό επίπεδο όλα τα άλλα και νομίζουμε ότι αν γίνεται, σκοπός του είναι να ζει και στο διηνεκές.

«Όλοι θέλουν να πάνε στον παράδεισο, αλλά κανείς δεν θέλει να πεθάνει.»

Βασίλης Τριανταφυλλίδης (Χάρρυ Κλύνν)

Ή για να το διατυπώσουμε ίσως κάπως διαφορετικά αλλά όχι και με την πολύ Άμεση Λακωνική Φιλοσοφία τού παραπάνω συμπεράσματος:

«Ακόμη κι εκείνοι που νομίζουν και λένε με βεβαιότητα για τον εαυτό τους ότι αν υπάρχει παράδεισος εκεί και θα πάνε ή ακόμη κι αν οι ίδιοι ισχυρίζονται με βεβαιότητα ότι υπάρχει κιόλας, κανείς από όσο γνωρίζουμε δεν θέλει να πεθάνει.»

Ηριδανός

Βέβαια εκτός της προσωπικότητάς του και αυτά που έχουν νόημα για αυτήν όσο ζει, ο άνθρωπος ενδιαφέρεται και προσπαθεί κατά κανόνα να συνεισφέρει αλtruιστικά ακόμη και το οσοδήποτε μικρό στους συνανθρώπους του, μελλοντικούς και νυν, ακόμη και να αποδώσει τιμές στους

προγόνους του και στη συνέχεια αν γίνεται παρόμοια να συμπεριφερθεί και στα ζώα και στα φυτά, αν και όλα είναι αλληλένδετα.

Υπάρχει πολύ έντονα εγγενώς σε αυτόν το αίσθημα τόσο της αλληλεγγύης, όσο και της ανάγκης για την αρμονική του συνύπαρξη με όλες τις άλλες οντότητες.

Έχει πολυειπωθεί ότι οι άνθρωποι είναι κοινωνικές οντότητες και φανερά το σύνηθες στη συντριπτική πλειονότητά τους είναι να ενδιαφέρονται για το μέλλον του πλανήτη Γη, ακόμη και όταν οι ίδιοι ως προσωπικότητες κάποτε πιθανότατα δεν θα υπάρχουν.

Αφού εξασφαλιστούν το ένστικτο της διαίωνισης του είδους και το ένστικτο της αυτοσυντήρησης του ανθρώπου, μένει να εξασφαλιστεί και το ένστικτο όπως λέμε εμείς της χαράς, με την έννοια ότι όλοι οι άνθρωποι θέλουν να είναι χαρούμενοι.

Το ένστικτο της χαράς συμπεριλαμβάνει για εμάς και το ερωτικό ένστικτο, είτε αυτή καθαυτή η ερωτική πράξη συμβαίνει για την αναπαραγωγή του ζευγαριού, είτε μόνο για την από κοινού ευχαρίστησή του.

Εμπεριέχουμε στο ένστικτο της χαράς και την αναπαραγωγή του ανθρώπου επειδή στους σύγχρονους ανθρώπους δεν κινδυνεύει η διαίωνιση του είδους τους, δεν αναπαράγονται δηλαδή κατά κανόνα για αυτό.

Απεναντίας οι σύγχρονες κοινωνίες σε κάποιες Ασιατικές κυρίως χώρες άλλα και αν δει κανείς συνολικά τον πλανήτη, λέγεται ότι κινδυνεύει ακόμη και από υπερπληθυσμό.

Μπορεί όμως το να εμπεριέχουμε στο ένστικτο της χαράς και την αναπαραγωγή έστω και στις ημέρες μας και ως την εμπεριέχουμε σίγουρα σκεπτόμενοι και την πολύ μεγάλη

ευχαρίστηση που δίνει στους μέλλοντες γονείς ένα παιδί, να είναι λάθος.

Το ένστικτο της χαράς είναι τόσο σημαντικό για τον άνθρωπο όσο και τα άλλα δύο ένστικτά του, το ένστικτο της διαιώνισης του είδους και το ένστικτο της αυτοσυντήρησης.

Ή για να το πούμε διαφορετικά, σε καμία περίπτωση δεν είναι υποδεέστερο ένστικτο των άλλων δύο, απλά εμείς τα ανθρώπινα ένστικτα στο βιβλίο αυτό τα τοποθετούμε στη γραφή με κάποια λογική σειρά προτεραιότητας, που φαίνεται ότι για την πλειονότητα των περιπτώσεων που μπορούν να προκύψουν στη ζωή ενός ανθρώπου, η προτεραιότητα αυτή ισχύει.

Αναφέρει ο επικούρειος Λούκιος Τορκουάτος για αυτό που ονομάζουμε εμείς ένστικτο της χαράς, στο έργο του Κικέρωνα **«*De finibus bonorum et malorum*»** δηλαδή **«Στα άκρα του καλού και του κακού»:**

«Τα μωρά παιδιά αλλά και τα υπόλοιπα έμβια όντα μόλις γεννηθούν και πριν ακόμη αναπτύξουν τη λογική, επιδιώκουν την ηδονή ως κάτι οικείο και αποστρέφονται τον πόνο ως κάτι ξένο».

Τα τρία αυτά ένστικτα της ζωής που αναφέραμε, η διαιώνιση του είδους, η αυτοσυντήρηση και η χαρά είναι διαδραστικά, αλληλένδετα, αλληλεξαρτώμενα και αλληλοσυμπληρούμενα.

Η ικανοποίηση του καθενός από αυτά, εμπλέκει άμεσα την ικανοποίηση και των άλλων δύο.

Ακόμη ισχυριζόμαστε ότι την ικανοποίηση του ενστίκτου της χαράς, της ουσιαστικής και με χρονική

διάρκεια χαράς, της πραγματικής και στέρεης χαράς στον χώρο και στον χρόνο και όχι μόνο της στιγμιαίας ή πρόσκαιρης χαράς που μπορεί μελλοντικά και να βλάπτει, θα μπορούσαμε ίσως να την αναλύσουμε βαθύτερα με τους δύο παρακάτω επιπλέον σκοπούς του ανθρώπου.

Ο ένας, ο πρώτος σε μία τουλάχιστον θνητή ζωή από τους επιπλέον σκοπούς του ανθρώπου είναι για εμάς να ζήσει, να ευτυχήσει πάνω στον όμορφο πλανήτη μας μαζί με τους άλλους κατοίκους του, δηλαδή τους άλλους ανθρώπους, τα ζώα, τα φυτά και τα ανόργανα, σε πλήρη αρμονία και ποτέ μα ποτέ εις βάρος τους.

Ή πρακτικά εις βάρος τους μόνο αν πρόκειται για την επιβίωσή του, ή εις βάρος τους στο μέτρο που δεν ξεπερνάνε εκείνα με αυτό που ωθούνται από τη φύση τους να κάνουν το εις βάρος του εαυτού του ή του είδους του.

Που δεν ξεπερνάνε εκείνα με αυτό που ωθούνται από τη φύση τους να κάνουν το εις βάρος του εαυτού του ή του είδους του, με την έννοια ότι χρειάζεται κυρίως να προφυλαχτεί όταν μπορεί να συμβεί κάτι τέτοιο, χωρίς όμως νομίζουμε καθόλου να επιβληθεί σε εκείνα αν με ασφάλεια δεν καθίσταται αυτό αναγκαίο.

Ή αν καθίσταται αναγκαίο, να επιβληθεί όσο καθίσταται εξαναγκαστικά αναγκαίο και για όσο καθίσταται χρονικά εξαναγκαστικά αναγκαίο.

Η ελευθερία και η ζωή όλων των έμβιων οντοτήτων και όχι μόνον του πλανήτη μας είναι για εμάς αδιαπραγμάτευτη και σχετικά με τη συνύπαρξή μας, πέραν τη με μέτρο βρώση τους ως αναγκαίο κακό όποτε αυστηρά και μόνο τη χρειαζόμαστε, η ελευθερία

και η διάρκεια της ζωή τους μπορούν και θα πρέπει να γίνουν στο άμεσο κιόλας μέλλον όση και των ανθρώπων σήμερα, φυσικά για όσες έμβιες οντότητες δεν είναι ήδη μεγαλύτερες.

Θεωρούμε ακόμη ότι ο άλλος σκοπός του ανθρώπου, ο αείζωος θα μπορούσαμε να πούμε ή αν προτιμάτε ο μεγαλόπνοος, είναι για εμάς η αέναη ανέλιξή του προς την ατέρμονη τελειότητα.

Οι δύο αυτοί επιπλέον σκοποί του ανθρώπου που μόλις αναφέραμε, αλληλοεπιδρούν και ακόμη είναι αλληλένδετοι, αλληλεξαρτώμενοι, αλληλοσυμπληρούμενοι και συνεχώς και ατερμόνως τελειοποιούμενοι.

Αλληλοεπιδρούν απευθείας, άμεσα, συνεχώς και αδιαλείπτως.

Η αξία τους δε, είναι ανεκτίμητη.

Επιτυγχάνονται κυρίως με την αγάπη που νοιώθει, εκφράζει, δίνει και παίρνει ο ίδιος ο άνθρωπος και η προσωπικότητά του, καθώς ισάξια και με την ελευθερία του να πράττει έτσι ή αλλιώς, για το οτιδήποτε.

Η ευδαιμονία που νοιώθει ένας άνθρωπος, είναι ευθέως ανάλογη με την αγάπη που τον διακατέχει.

Είναι συνάμα ευθέως ανάλογη και με την ελευθερία που αισθάνεται ότι έχει.

Η αγάπη ουσιαστικά σε έναν άνθρωπο για κάτι, μεγεθύνει το πάθος τού να θέλει με βεβαιότητα να το κάνει πάρα πολύ και με διάρκεια, από τις πολλές επιλογές που του δίνει η ελευθερία που τον διακατέχει.

Είτε εκείνη η ελευθερία υπάρχει μόνο στη φαντασία του, είτε υπάρχει και στο εγγύς περιβάλλον του.

Η ελευθερία του αυτή, ειδικά στη φαντασία, είναι ευθέως ανάλογη με την ασφάλεια που του παρέχει το κοντινό του περιβάλλον και σίγουρα επειδή σε ένα δυναμικό περιβάλλον δεν υπάρχει απόλυτη ασφάλεια, είναι ευθέως ανάλογη και με τη γενναιότητά του.

Δηλαδή με άλλα λόγια, ο φόβος εγκλωβίζει όσο τίποτα άλλο στον κόσμο, τη σκέψη του.

Όση όμως και γενναιότητα να έχει κανείς, επειδή πρόκειται για έναν άνθρωπο που απέναντί του μπορεί να έχει υπερβολικά πολλές άλλες οντότητες συμπεριλαμβανομένου και τους γύρω του ανθρώπους, χρειάζεται πολύ να ζει και σύμφωνα με τους γραπτούς και τους άγραφους κανόνες τους, συνάμα σύμφωνα και με τον εαυτό του.

Ή αν προτιμάτε σύμφωνα με το Δίκαιο της Φύσης, τη συνισταμένη δηλαδή όλων των παραπάνω κανόνων, που και αποτελούν όλοι μαζί το *ελάχιστο* που θα πρέπει να θέλει να γνωρίζει και προχωρώντας στη ζωή του να πράττει.

Οι κανόνες εκείνοι πηγάζουν ξεκάθαρα κατά τη γνώμη μας από την *ισάξια αγάπη του* για όλες αυτές τις οντότητες και τον εαυτό του και επειδή η βάση τους είναι η *αγάπη*, ως κανόνες είναι το ίδιο με τη βάση τους, δηλαδή *εξαιρετικά προσαρμοζόμενοι και ελαστικοί*.

Που και πάλι όμως, για να συμβαίνει να εναρμονιστεί πλήρως με όλες αυτές τις υπάρχουσες οντότητες και τους κανόνες που διέπουν τη φυσική τους ζωή ακόμη και σε αυτά τα μόλις παραπάνω αναφερόμενα πλαίσια της *αγάπης* δηλαδή του *ελαχίστου που θα πρέπει να πράττει* και της *εξαιρετικής προσαρμοστικότητας και ελαστικότητας* ειδικά κάποιες συγκεκριμένες φορές,

χρειάζεται με βεβαιότητα να έχει ή να αποκτήσει ο άνθρωπος πραγματική γενναιότητα.

«Το εύδαιμον το ελεύθερον, το δ' ελεύθερον το εύψυχον».

«Ευτυχισμένοι είναι οι ελεύθεροι, ελεύθεροι είναι οι γενναίοι».

Θουκυδίδης

Στόχους ή αν προτιμάτε επιμέρους στόχους ο άνθρωπος, μπορεί να έχει πολλούς.

Σκοπούς όμως για θνητό άνθρωπο που έχει εξασφαλιστεί η διαιώνιση του είδους του και η επιβίωσή του ή για αθάνατο άνθρωπο που φανερά έχει ήδη εξασφαλιστεί και η διαιώνιση και η επιβίωσή του στο διηνεκές, ισχυριζόμαστε ότι έχει αυτούς τους δύο, την ευτυχία δηλαδή και την ανέλιξη.

Για τους δύο αυτούς σκοπούς του ωστόσο, την ευτυχία και την ανέλιξη, ο άνθρωπος μπορεί ορισμένες φορές να διακινδυνεύσει ακόμη και την ύπαρξή του.

Είναι τόσο πολύ σημαντικοί και οι δύο για αυτόν, την προσωπικότητά του και τη ζωή του.

Έχουν θυσιάσει τη ζωή τους εμμέσως για το ένστικτο της χαράς, δηλαδή για τους δύο σκοπούς που το αναλύουμε ευτυχία και ανέλιξη, δηλαδή για τον τρόπο που όπως γράψαμε προηγουμένως αυτοί οι δύο σκοποί επιτυγχάνονται την αγάπη και την ελευθερία, ακόμη και ολόκληροι λαοί στην ανθρώπινη ιστορία.

Και έχουν θυσιάσει τη ζωή τους ή έστω την έχουν διακινδυνέψει, έχοντας πλήρη συνείδηση για την αιτία που τους ώθησε στο να τη θυσιάσουν, ή και μόνο να τη διακινδυνέψουν.

Την έχουν θυσιάσει κυρίως για την ελευθερία τους και θα μπορούσαμε να πούμε και για την αγάπη των παιδιών τους, δηλαδή την αγάπη που αποτυπώνεται με το όραμα και για τις νέες γενιές, της ελεύθερης πατρίδας.

Ακόμη υπάρχουν και άνθρωποι που έχουν προτιμήσει τις ιδέες τους ή ειδικότερα τη θρησκεία τους περισσότερο από τη ζωή τους, καθώς και άλλοι που έχουν προτιμήσει περισσότερο από τη ζωή τους την αξιοπρέπειά τους.

Θαυμάζουμε πολύ και σεβόμαστε όλους αυτούς τους ανθρώπους που αναφέραμε μόλις προηγουμένως, αλλά προτείνουμε στους συνανθρώπους μας μια κάποια ευελιξία στη σκέψη τους, όταν ειδικά αυτή έχει να κάνει με θέματα που καθίστανται αναγκαία, για την ίδια την ύπαρξή τους.

Μια ευελιξία δηλαδή όταν αφορά τη ζωή τους τουλάχιστον ατομικά και δεν αφορά και τη ζωή άλλων φίλων τους, συγγενών τους ή του λαού της χώρας τους, που αξίζει πολύ κανείς για αυτές και να διακινδυνέψει.

Και αυτό το προτείνουμε κυρίως επειδή η ζωή που δεν βλάπτει ή και απλά δεν αφαιρεί άλλες ζωές, έχει την κυρίαρχη για εμάς αντικειμενική αξία.

Τα υπόλοιπα που μπορεί να έρθουν με τη θυσία κάποιου ανθρώπου θα έρθουν ούτως ή άλλως με τον καιρό, όταν οι κοινωνίες θα ωριμάσουν.

Το κακό και το άδικο ποτέ δεν είναι αιώνιο.

Και αυτό κυρίως επειδή πάντα εμπεριέχουν μέσα τους, τα ψήγματα της αυτοκαταστροφής τους.

«Η φιλότιτα δηλαδή η αγάπη συνθέτει τον κόσμο μας και το νείκος δηλαδή η έριδα τον αποσυνθέτει» όπως είπε δυόμιση χιλιάδες χρόνια περίπου πριν, ο αρχαίος Σοφός **Εμπεδοκλής**.

Δεν χρειάζεται να θυσιάζει κανείς τουλάχιστον κατά κανόνα τη ζωή του, μόνο και μόνο για να αναχαιτίσει το κακό και το άδικο.

Δηλαδή να τη θυσιάζει για μια αδικία, που από δική της και μόνο ευθύνη, δεν αφαιρείται η ζωή κανενός άλλου ανθρώπου.

Για την ελευθερία βέβαια κατά τη γνώμη μας δεν ισχύουν τα ίδια.

Αν και πάλι θα πρέπει πάντοτε να ζυγίζει κανείς τα πράγματα και να διακινδυνεύει τουλάχιστον με κάποιο μέτρο, όποτε και πάλι κρίνεται αυστηρά αναγκαίο.

Πάρα ταύτα ας έχει ο καθένας μας κατά νου υπόψη του ότι τουλάχιστον κατά τη γνώμη μας, ο οποιοσδήποτε καλός άνθρωπος είναι απόλυτα πιο χρήσιμος για το οποιοδήποτε καλό, ζωντανός και μόνο.

Όμως και αυτά που μόλις αναφέρθηκαν για τις ιδέες, τη θρησκεία και την αξιοπρέπεια θα μπορούσαμε να πούμε ότι έχουν να κάνουν κάπως και με την εσωτερική χαρά που μπορεί και νιώθει ένας άνθρωπος, όταν ο ίδιος ζει από βαθιά επιλογή ή από βαθιά ανάγκη με τις ιδέες του, τη θρησκεία του και την αξιοπρέπειά του, έχοντάς τις παντοτινή συντροφιά.

Μια όμως ίσως στρεβλή χαρά, μιας και δεν συνάδει καίρια με τον δεύτερο στη σειρά σκοπό της ζωής του ανθρώπου που αναφέραμε, που πηγάζει από ένα από τα πιο βασικά

και στέρα ένστικτα της ζωής, δηλαδή το ένστικτο του να κάνει ότι μπορεί για να παραμείνει ζωντανός.

Η δυνατότητα παράκαμψης του ενστίκτου να παραμείνει κανείς ζωντανός που το εκφράσαμε στην αρχή του κεφαλαίου ως ένστικτο αυτοσυντήρησης, μπορεί και παρακάμπτεται από έναν άνθρωπο επειδή έχει ακόμη και για αυτό την ελευθερία της επιλογής.

Ακόμη και η θεωρητική ελευθερία, για όσο υπάρχει κανείς, μπορεί και δίνει πραγματική χαρά στον άνθρωπο.

Ένα όμως για παράδειγμα ζώο από τη φύση του, δεν μπορεί να κάνει το ίδιο δηλαδή να παρακάμψει το ένστικτο του να παραμείνει ζωντανό χάριν της ελευθερίας, αν και ίσως ακόμη και αυτό δεν συμβαίνει απόλυτα.

6 Η ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΣΚΟΠΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Να γράψουμε ακόμη ότι και συνολικά οι σκοποί του ανθρώπου διαιώνιση του είδους, αυτοσυντήρηση και χαρά επιτυγχάνονται με βάση την αγάπη που νοιώθει, εκφράζει, δίνει και παίρνει ο ίδιος ο άνθρωπος και η προσωπικότητά του, καθώς και με την ελευθερία του να πράττει έτσι ή αλλιώς, σχεδόν για το οτιδήποτε.

Αυτό πρακτικά στην καθημερινότητά μας σημαίνει ότι γνώμονα στη ζωή μας για το οτιδήποτε συμβαίνει σε αυτήν και αντιμετωπίζουμε, το καλύτερο είναι να έχουμε τόσο την αγάπη όσο και την ελευθερία.

Κι αν η ελευθερία του ανθρώπου στο να μπορέσει να κάνει και να γίνει το οτιδήποτε εξαιτίας του πεπερασμένου χρόνου ζωής του περιορίζεται, η αγάπη του μπορεί να γίνει απεριόριστη για τις συνθήκες της ζωής που γεννιέται κανείς και υπάρχει, για όσο υπάρχει.

Για παράδειγμα θα μιλήσω από την μεριά των αγοριών, γιατί αγόρι είμαι και για αυτά ξέρω από τη σκοπιά μου.

Αν αγαπάτε ένα κορίτσι, προφανώς θα πρέπει να βρείτε το θάρρος και να του μιλήσετε.

Αν σας απορρίψει κατά τη γνώμη μου δεν θα πρέπει να κατευθύνετε αλλού την αγάπη σας, αν υπάρχει για εσάς αυτή η μοναδικότητα σε αυτό το κορίτσι, που προκύπτει στον άνθρωπο όταν αγαπάει βαθιά.

Είναι η αγάπη που κάνει τη μοναδικότητα και όχι ο έρωτας που μόνο τη μεγεθύνει και που λένε ότι κρατάει για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα.

Νομίζω ότι όταν ένας άνθρωπος, να συνεχίσω καλύτερα με τα αγόρια.

Νομίζω ότι όταν ένα αγόρι αγαπάει, θα πρέπει να αναγνωρίσει τα συναισθήματά του και όχι αν απορριφθεί να τα αγνοήσει ή να τα αλλάξει ή να τα κατευθύνει σε κάποιο άλλο κορίτσι.

Στη συνέχεια νομίζω να εξακολουθήσει να προσπαθεί να κερδίσει το κορίτσι που θέλει και αγαπάει πολύ.

Η αγάπη του η ίδια θα τον βοηθήσει πολύ σε αυτό.

Το αντίθετο ακριβώς θα κάνει η φωνή της λογικής, των γύρω του ανθρώπων.

Η αγάπη από μόνη της εξελίσσει πάντα προς τα άνω τον άνθρωπο, δηλαδή τον ανελίσσει.

Τον ανελίσσει κατακαίοντας όλα τα αρνητικά στοιχεία τού χαρακτήρα του, όπως εγωισμούς, κακίες, έχθρες, στερεότυπα που κληρονόμησε από γονείς, αδέρφια, φίλους και κοινωνία, ή ακόμη περισσότερο θα κατακάψει πολύ εύκολα τη φαλλοκρατία και τις ανδροκρατούμενες εν γένει απόψεις τής εποχής του.

Χρειάζεται αφάνταστα πολύ για τον άνθρωπο, όταν παρουσιάζονται όλα αυτά τα αρνητικά στοιχεία στον χαρακτήρα του, να τα κατακαίει ολότελα αγαπώντας πάντα περισσότερο.

Μία πρώτης τάξεως ευκαιρία για να γίνει αυτό είναι όταν αγαπάει ένα κορίτσι, που αποτελεί και το υψηλότερο αίσθημα αγάπης που μπορεί να νιώσει.

Ακόμη ο Χαλίλ Γκιμπράν έχει πει σε μία παραβολή του με πρωταγωνιστή τον Ιησού και τη Μαρία τη Μαγδαληνή στο βιβλίο του **«Ιησούς ο Γιος του Ανθρώπου»**:

«Η αγάπη δεν είναι κάτι που μπορείς να κάνεις, είναι μια ποιότητα της ύπαρξής σου».

Το έχει πει με την έννοια ότι ο Ιησούς μπορεί και αγαπάει τη Μαρία τη Μαγδαληνή πραγματικά πολύ, επειδή είναι αυτός που είναι.

Το πως και το πόσο μπορεί να αγαπήσει κανείς καθώς και αυτό που εκπέμπει η προσωπικότητά του, έχει να κάνει με το ποιος πραγματικά είναι σε θεωρία και πράξη και αυτό στη ζωή συνεχώς προχωράει, δεν είναι συγκεκριμένο.

Για άλλους προχωράει προς τα άνω, για άλλους προχωράει προς τα κάτω.

Για αυτό και όλοι τουλάχιστον ως παιδιά -που τα παιδιά είναι πάντα πολύ αγνά και από την αγνότητά τους αυτή πηγάζουν όταν δεν φοβούνται και οι πράξεις τους- αλλά τουλάχιστον και ως έφηβοι ερωτικά, αγαπήσαμε με τρόπο περισσό.

«Τα παιδιά επειδή πράττουν με περισσό αυθορμητισμό, αποτελούν τις εντιμότερες οντότητες του πλανήτη.

Ίσως από σύμπτωση αλλά οι εντιμότερες οντότητες του πλανήτη είναι και οι πιο Υγιείς».

Ηριδανός

Αυτά όμως όλα δεν αποτελούν και απαραίτητες προϋποθέσεις ίσως για πολύ ανελιγμένες αόρατες οντότητες να συναναστρέφονται με κάποιον και να του προσφέρουν όση μπορούν ή με κάποιο μέτρο χαρά, αγάπη, σοφία ή ότι άλλο νομίζουν εκείνες και επιθυμεί ο ίδιος;

Αν εσείς οι ίδιοι και οι ίδιες ήσασταν κάποια πολύ ανελιγμένη αόρατη οντότητα, που κατανοεί εις βάθος τούς

γύρω της ανθρώπους, με ποιους και με ποιες θα επιθυμούσατε να συναναστρέφεστε από το ανθρώπινο βασίλειο;

Αυτόν τον τρόπο αγάπης θα πρέπει κατά τη γνώμη μας να αναζητήσει και αργότερα ο άνθρωπος ως ενήλικας και πιο έμπειρος, σε σχέση με το πως αναχαιτίζονται αυτά όλα τα εμπόδια της ανέλιξής του.

Φανερά αυτά όλα τα εμπόδια της ανέλιξής του, προκύπτουν από τις αρνητικές συμπεριφορές που του έμαθαν οι άλλοι άνθρωποι, με τις φιλοσοφικές και πρακτικές τους αδυναμίες και από αυτούς τους άλλους ανθρώπους, κυρίως οι γονείς του.

Επίσης έχουν προκύψει και από τα αρνητικά τραγούδια, όταν είναι αρνητικά και τις αρνητικές ταινίες όταν είναι αρνητικές, ως κύρια μέσα έκφρασης της κοινωνίας του, που για πολλούς λόγους το περιεχόμενό τους και οι πρωταγωνιστές τους, λειτουργούν και ως πρότυπα.

Και αυτό κυρίως επειδή στις πολύ μικρές ηλικίες που μαθαίνει βαθιά μέσα του ο άνθρωπος, αδυνατεί όλα αυτά να τα συνειδητοποιήσει και έτσι να πάρει απόφαση να τους αντισταθεί και μέσα από τη δική του πλέον οπτική γωνία πρότυπο, που επίσης είναι εξαιρετικά δύσκολο σε αυτές τις ηλικίες να μπορεί να είναι προσωπική για να είναι και διαφορετική των περισσοτέρων άλλων ανθρώπων ή των γονέων και των δασκάλων του, να διαμορφώσει την προσωπικότητά του.

Μην ξεχνάμε όμως ότι όλα αυτά συμβαίνουν αντιστοίχως και για τα θετικά στοιχεία του χαρακτήρα του, που βοηθάνε πολύ στην ανέλιξή του.

Αυτός ο τρόπος **αγάπης** επειδή πλέον ως μεγάλος γνωρίζει πως λειτουργούν ο εαυτός του και οι γύρω του, θα τον βοηθήσει πολύ περισσότερο από την εφηβεία του να βρει τον μίτο της Αριάδνης, για να μπορέσει να βγει από τον λαβύρινθο.

Θα τον βοηθήσει πολύ περισσότερο να βρει τον μίτο της Αριάδνης για να μπορέσει να βγει από τον λαβύρινθο, αφού όμως πρώτα αναμετρηθεί ευθέως με τον Μινώταυρο και τον νικήσει με όπλο του την αγάπη, κατακαίοντας τις ρίζες από τα κομμένα κεφάλια της Λερναίας Ύδρας του.

Και εδώ να επισημάνουμε ότι, για κάθε ένα κεφάλι της Λερναίας Ύδρας που έκοβε ο Ήρωας των Ηρώων Ηρακλής Αλκείδης, ξεφύτρωναν δύο νέα.

Μια **αγάπη** που είναι παραμένει επιμένει και μπορεί να προχωράει αέναα, σε υψηλότερη από τις όποιες περιστάσεις δυναμική.

Σε αυτήν τη διαδικασία του καψίματος των κληρονομούμενων από τον περίγυρό του και τους γονείς του αρνητικών στοιχείων του χαρακτήρα του τον πόνο δεν τον δίνει η αγάπη, η αγάπη τον θεραπεύει παντοτινά θεραπεύοντας πρώτα την πληγή που δίνει τον πόνο.

Ο πόνος προκύπτει ξεκάθαρα από τα αρνητικά στοιχεία τού χαρακτήρα τού κάθε ανθρώπου, που πολύ σωστά δεν ικανοποιούνται από το έτερο ήμισυ, όταν δεν ικανοποιούνται.

Αρνητικά στοιχεία όπως είναι ο εγωισμός, η κακία, η κατοχή των άλλων ανθρώπων ή η επιβολή ακόμη και εμμέσως, της συμπεριφοράς και των επιλογών που θα έχουν απέναντί του.

7 ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ, ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΤΟΥ

Να πούμε ακόμη ότι αγάπη για εμάς πρακτικά είναι να θέλουμε, να επιδιώκουμε και να προσπαθούμε με όλες μας τις δυνάμεις για το καλό, χωρίς κανένα απολύτως αντάλλαγμα.

Χωρίς κανένα απολύτως αντάλλαγμα εκτός ίσως μοναχά, από την πραγματική και με διάρκεια χαρά που δίδει η ίδια η φύση από μόνη της, όταν σκέφτεται και πράττει κανείς το καλό.

Έχει άμεση σχέση στη ζωή το καλό, με το αίσθημα της χαράς με διάρκεια.

Το καλό και η χαρά αλληλοεπιδρούν και είναι έννοιες, αλληλένδετες και αλληλεξαρτώμενες.

Αλληλοεπιδρούν απευθείας, άμεσα, συνεχώς και αδιαλείπτως.

Ως καλό εννοούμε ότι βοηθάει ή δεν εμποδίζει συνολικά όλους τους σκοπούς του ανθρώπου όπως πάντα τους περιγράψαμε στο αντίστοιχο τους κεφάλαιο, με την προϋπόθεση ότι αυτό συμβαίνει κυρίαρχα και κατά προτεραιότητα υπό το πρίσμα της επιθυμίας του ενστίκτου της ουσιαστικής και με χρονική διάρκεια χαράς -της πραγματικής δηλαδή και στέρεης χαράς στον χώρο και στον χρόνο- και καθόλου ίσως της πρόσκαιρης χαράς, που μπορεί μελλοντικά και να βλάπτει.

Δηλαδή συμβαίνει κυρίαρχα και κατά προτεραιότητα, υπό το πρίσμα των σκοπών της ανέλιξης και της ευτυχίας του συνόλου των ανθρώπων, ακόμη καλύτερα και του συνόλου όλων των οντοτήτων της Γης, συμπεριλαμβανομένης και της προσωπικότητας του ανθρώπου που θεωρείτε ότι πράττει το καλό.

Το ξαναγράψαμε έχει άμεση σχέση το καλό, με το αίσθημα της πραγματικής και στέρεης χαράς.

Το αντίθετο του καλού είναι για εμάς οτιδήποτε εμποδίζει τους σκοπούς του ανθρώπου, όπως πάντα τους περιγράψαμε.

Ελευθερία για εμάς είναι να μην επεμβαίνει κανείς είτε ατομικά είτε ομαδικά, στην ελεύθερη βούληση των συνανθρώπων του.

Χρειάζονται όσο το δυνατόν περισσότερο στο φυσικό μας κόσμο ορατό και αόρατο, τόσο η αγάπη όσο και η ελευθερία.

Υποστηρίζουμε ακόμη ότι η ελευθερία επιλογής τού ανθρώπου για το οτιδήποτε σε λογικά, ανθρωπιστικά, του τόπου του και του χρόνου του πλαίσια, είναι κάτι το εντελώς απαραίτητο και για την ευτυχία του και για την ανέλιξή του.

Το γράψαμε και προηγουμένως οι δύο αυτοί σκοποί του ανθρώπου ευτυχία και ανέλιξη, είναι αλληλένδετοι, αλληλεξαρτώμενοι, αλληλοσυμπληρούμενοι και συνεχώς και ατερμόνως, τελειοποιούμενοι.

Ισχυριζόμαστε ακόμη ότι η παραβίαση της ελευθερίας τού ανθρώπου από άλλον άνθρωπο να πράξει έτσι ή αλλιώς, εκτός από το εμπόδιο που δημιουργεί στο

θύμα, επιφέρει και στον ίδιο τον θύτη πισωγύρισμα της ανέλιξης και του βαθμού ευτυχίας του, ή τουλάχιστον τη στασιμότητά τους.

Να προσθέσουμε επίσης ότι όταν ο άνθρωπος ανελίσσεται, πλημμυρίζει από αγάπη τόσο ο ίδιος, όσο και ο γύρω από αυτόν χώρος και αυτό δίνει πολύ μεγάλη χαρά, τόσο στον ίδιο, όσο και στις γύρω από αυτόν οντότητες.

Είναι δε αυτές οι έννοιες τόσο αλληλένδετες στη ζωή μας που μπορούμε πολύ εύκολα να πούμε ότι Αγάπη, Ανέλιξη, Ευτυχία και Ελευθερία αποτελούν ένα σύνολο με δικές του ιδιότητες και αποτελέσματα και που ένας από τους σκοπούς του είναι να καταστήσει τον άνθρωπο ευδαίμων.

Ευδαίμων δηλαδή ήρεμο και πολύ ευτυχισμένο.

Χωρίς να είναι και απόλυτη η σειρά τους, νομίζουμε ότι συνήθως η ελευθερία δημιουργεί το αίσθημα της βαθιάς αγάπης, στη συνέχεια από κοινού ανελίσσουν τον άνθρωπο και κατόπιν, τον κάνουν ήρεμο και πολύ ευτυχισμένο.

8 ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΜΑΣ

Ακόμη να πούμε ότι είναι κάτι το πραγματικά απίστευτο ότι δίνοντας ως σκοπούς της η φύση σε όλους τους έμβιους οργανισμούς της την ικανοποίηση αυτών των μόλις τριών ενστίκτων της ζωής που γράψαμε στα προηγούμενα κεφάλαια -δηλαδή τη διαιώνιση του είδους, την αυτοσυντήρηση και τη χαρά- καταρχάς ισορροπεί στο δυναμικό της περιβάλλον και συνάμα βελτιώνεται, προοδεύει, ανελίσσεται, γίνεται ολοένα και καλύτερη.

Ισορροπεί και βελτιώνεται τόσο συνολικά όσο και μεμονωμένα, ολόκληρη η φύση στη διαλεκτικότητά της, η έμβια φύση πιθανότατα και η άβια μαζί.

Γράφουμε για πιθανή ανέλιξη και της άβιας φύσης επειδή κάποιοι επιστήμονες ισχυρίζονται ότι σε πολύ μεγάλο βάθος χρόνου, η άβια φύση υπό κατάλληλες συνθήκες αποκτάει ή καλύτερα δημιουργεί τη ζωή.

Με τον όρο αβιογένεση στις φυσικές επιστήμες εννοείται η μελέτη της προέλευσης των ζωντανών οργανισμών και της ζωής εν γένει από μη έμβια ύλη.

Γι' αυτό γράφουμε για πιθανή ανέλιξη και της άβιας φύσης. Επειδή δηλαδή σε πολύ μεγάλο βάθος χρόνου, που ακόμη ο άνθρωπος δεν μπορεί να παρατηρήσει, που μπορεί όμως να υποθέσει· ίσως και αυτή να προχωράει βελτιωμένη.

Προχωράει σίγουρα βελτιωμένη τουλάχιστον με την έννοια ότι δημιουργούνται συνεχώς σε αυτήν καλύτερες συνθήκες για την ύπαρξη ζωής, αλλιώς ίσως να μην είχε δημιουργηθεί καν ποτέ η ζωή ούτε και διατηρηθεί στον πλανήτη μας.

Ακόμη να πούμε ότι και η ποικιλομορφία της ζωής είναι κάτι επίσης το πραγματικά απίστευτο, αν συνειδητοποιήσει κανείς ότι ο πυρήνας της ύπαρξης και της εξέλιξης όλων των ειδών των έμβιων οργανισμών του πλανήτη μας, είναι ο ίδιος και βρίσκεται σε μόλις αυτά τα τρία βασικά ένστικτά που αναφέραμε.

Συνάμα βρίσκεται και στην προσαρμογή όλων των έμβιων οργανισμών στο περιβάλλον, για να ικανοποιηθούν αυτά.

Παρά την ίδια θα μπορούσαμε να πούμε μαγιά από τη φύση, το αποτέλεσμα είναι κάτι που ξεπερνάει κατά πολύ τη φαντασία.

Ξεπερνάει κατά πολύ τη φαντασία γιατί για παράδειγμα κάποιος που δεν έχει ποτέ του δει, πως να φανταστεί όλες αυτές τις εικόνες τής πραγματικότητας;

Κάποιος που δεν έχει ποτέ του ακούσει, μυρίσει, αγγίξει, γευτεί, πως να φανταστεί πως είναι όλα αυτά στην πραγματικότητά μας;

Το αποτέλεσμα παρά την ίδια από τη φύση μαγιά, είναι ο μεγαλειώδεις κόσμος μας, με την εξαιρετικά μεγάλη ποικιλομορφία του.

Δεδομένου πάντα ότι υπάρχουν και τα υλικά που θα αλληλοεπιδράσουν, στα πλαίσια αυτής της μαγιάς.

Θα πρέπει βέβαια να αναφέρουμε ότι ο αρχαίος Σοφός Επίκουρος απέδιδε την ποικιλομορφία των σύνθετων σωμάτων, στην πολύ μεγάλη ποικιλία των άτμητων.

Των άτμητων δηλαδή των ατόμων του αρχαίου κόσμου, που δημιουργούν ενωμένα τα σύνθετα σώματα.

Η άτμητη ύλη που φαίνεται ότι υπάρχει στο σύμπαν, στον αρχαίο κόσμο ήταν γένους θηλυκού και ονομαζόταν η

άτομος και αντιπροσώπευε το πρωταρχικό, το ελάχιστο τμήμα ύλης που δεν μπορεί να τμηθεί.

Σε αντίθεση με αυτό που έχουν ονομάσει σήμερα άτομο (το άτομο) οι επιστήμονες, που εξακολουθεί να τέμνεται και να αποτελείται από πολλών ειδών άλλα υποατομικά σωματίδια.

Από την ποικιλομορφία του κόσμου ο Σοφός Επίκουρος συμπέρανε ότι και οι άτμητες, θα πρέπει να είναι πολλών και διαφορετικών ειδών, έτσι ώστε να ενώνονται και να τη δημιουργούν.

Στην ποικιλομορφία των σύνθετων σωμάτων συμβάλλει σίγουρα πολύ και η εσωτερική αρχιτεκτονική στη δομή τους.

Η αρχιτεκτονική δηλαδή που εφαρμόζεται από τη φύση ώστε κατά την ένωση των άτμητων, να δημιουργηθούν τα σύνθετα σώματα.

Εμείς απλά θέλουμε να πούμε ότι χρειάζονται και τα δύο, για να δημιουργηθούν όλες αυτές οι οντότητες του κόσμου μας.

Δηλαδή και η ποικιλομορφία των άτμητων, αλλά και η μαγιά με τον τρόπο που τα ενώνει, τα δομεί και τα προχωράει.

Ενδεικτικά να αναφέρουμε για την ποικιλομορφία των άτμητων ότι σύμφωνα με την εξίσωση του Αϊνστάιν $E=mc^2$ όπου E είναι η ενέργεια, m η μάζα και c η ταχύτητα του φωτός, η Ενέργεια είναι Μάζα και η Μάζα είναι Ενέργεια.

Επειδή όμως υπάρχουν πολλών ειδών ενέργειες όπως για παράδειγμα η θερμική ενέργεια, η μηχανική ενέργεια, η ενέργεια του ανέμου, της τριβής, των κυμάτων της θάλασσας, των τροφών για τον άνθρωπο, της ζωής για τις έμβιες οντότητες είναι λογικό να ισχυριστούμε κι εμείς ότι υπάρχουν και πολλών ειδών άτμητα σωματίδια, που μπορούμε να πούμε ότι προκύπτουν από τα πολλά αυτά

είδη ενέργειας όταν συμπυκνώνονται και μπορούν να θεωρούνται πλέον μάζα, που κάποια από εκείνα τα είδη ενέργειας αναφέραμε.

9 ΓΗΡΑΣ ΚΑΙ ΝΕΟΤΗΤΑ

Σύμφωνα με είδηση του europost.gr (<https://europost.gr/i-giransi-anastrepsimi-epistimones-xanakanan-nea-ygii-giraia-tyfla-pontikia/>) στις 10/11/2023 για την αντιγήρανση στη σύγχρονη εποχή, με πρωταγωνιστή τον καθηγητή γενετικής στο Ινστιτούτο Blavatnik της Ιατρικής Σχολής του Χάρβαρντ και συνδιευθυντή του Κέντρου Paul F. Glenn για τη Βιολογία της Έρευνας της Γήρανσης David Sinclair και αρθρογράφο τον κ. Pol Charalamp, έχουμε:

««Πιστεύουμε ότι η γήρανση οφείλεται στην απώλεια πληροφοριών από την ικανότητα των κυττάρων να «διαβάζουν» το αρχικό τους DNA, με αποτέλεσμα να «ξεχνούν» πώς λειτουργούν.

Με τον ίδιο τρόπο που ένας παλιός υπολογιστής μπορεί να αναπτύξει κατεστραμμένο λογισμικό.

Το ονομάζω «θεωρία της πληροφορίας της γήρανσης»», τόνισε ο Sinclair

Τα ευρήματα της έρευνας είναι δεδομένο πως θα αλλάξουν τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζει η επιστημονική κοινότητα τη γήρανση και τον τρόπο με τον οποίο προσεγγίζεται η θεραπεία των ασθενειών που σχετίζονται με το γήρας.

Το επιγονιδίωμα είναι ο μηχανισμός με τον οποίο το κύτταρο ελέγχει ανά πάσα χρονική στιγμή ποιες γονιδιακές περιοχές του είναι λειτουργικές.

Αποστολή του είναι να ενεργοποιεί και να απενεργοποιεί τα γονίδια.

Όταν λοιπόν ο άνθρωπος επιβαρύνει τον οργανισμό του (κακή διατροφή, έλλειψη ύπνου, κάπνισμα), η κυτταρική διαδικασία καταστρέφεται και οι πρωτεΐνες αποσπώνται από την ανάγκη να επισκευάσουν το DNA.

«Αρχικά δείχνουμε τους λόγους για τους οποίους το λογισμικό καταστρέφεται και εν συνεχεία τους τρόπους με τους οποίους μπορεί να γίνει η επανεκκίνηση του συστήματος, πατώντας έναν διακόπτη επαναφοράς, ο οποίος και αποκαθιστά την ικανότητα του κυττάρου να διαβάσει ξανά σωστά το γονιδίωμα σαν να ήταν νέο», τονίζει ο Sinclair.

Μάλιστα, υποστηρίζει ότι δεν έχει σημασία αν το σώμα είναι 50 ή 75 ετών, υγιές ή ταλαιπωρημένο από ασθένειες.

Μόλις η διαδικασία ενεργοποιηθεί το σώμα θα αρχίσει να θυμάται τους μηχανισμούς αναγέννησης του και θα είναι ξανά νέο.

Ο Sinclair ξεκίνησε σε ηλικία 39 ετών τις έρευνες σε ποντίκια, στα οποία προσπάθησε να επιταχύνει τη διαδικασία της γήρανσης, χωρίς να τους προκαλεί μεταλλάξεις ή καρκίνο.

Σήμερα μετά από 14 χρόνια έρευνας έχει να λέει ότι η θεωρία του για τη γήρανση είναι σωστή και πλέον ήρθε η ώρα να αντιστραφεί η διαδικασία.

«Αν η θεωρία για τη γήρανση ήταν λανθασμένη θα έπρεπε να έχουμε είτε ένα νεκρό ποντίκι, είτε ένα φυσιολογικό ποντίκι, είτε ένα ποντίκι που έχει καρκίνο», λέει χαρακτηριστικά.»

(...)

««Η αναζωογόνηση δεν επηρεάζει μόνο μερικά όργανα, αλλά είναι σε θέση να αναζωογονήσει ολόκληρο τον οργανισμό του ποντικιού.

Τα αποτελέσματα είναι μια επιβεβαίωση των όσων υποστηρίζει η εργασία μας», σχολιάζει.

Πλέον μένει να φανεί αν και πότε θα αρχίσουν οι κλινικές δοκιμές σε ανθρώπους.

Είναι προφανές πως στις έρευνες για την αντιγήρανση διοχετεύονται εκατομμύρια δολάρια.

Ο Sinclair ισχυρίζεται ότι έχει επαναφέρει τα κύτταρα σε ποντίκια πολλές φορές, αποδεικνύοντας ότι η γήρανση μπορεί να αντιστραφεί περισσότερες από μία φορές.

Επί του παρόντος το εργαστήριο δοκιμάζει τη γενετική επαναφορά σε πρωτεύοντα θηλαστικά, ωστόσο είναι ακόμη άγνωστο πότε θα αρχίσουν οποιαδήποτε πειράματα σε ανθρώπους.

Το πιθανότερο είναι πως για να πάρει έγκριση ένα εργαστήριο για κάτι τέτοιο θα περάσουν πολλά χρόνια ακόμη...»

Να πούμε ότι η αντιγήρανση από μόνη της, αποτελεί και πανάκεια για όλων των ειδών τις ασθένειες.

Έχει παρατηρηθεί ότι οποτεδήποτε κατάφεραν να ξανανιώσουν ποντίκια στο εργαστήριο, συνήθως δηλαδή μόνο τους ιστούς τους και τα όργανα τους, ιστοί και όργανα θεραπεύτηκαν από οποιαδήποτε ασθένεια κι αν είχαν.

Ο ίδιος ο οργανισμός όταν βρίσκεται σε νεανική κατάσταση, μπορεί και αντιμετωπίζει πάντα καλύτερα -αν όχι με επιτυχία- οποιαδήποτε ασθένεια.

Πόσο μάλλον αν θα μπορούν σύμφωνα με το παραπάνω απόσπασμα της είδησης του europost.gr που και ξαναγράφουμε, «να γίνει η επανεκκίνηση του συστήματος»:

«Αρχικά δείχνουμε τους λόγους για τους οποίους το λογισμικό καταστρέφεται και εν συνεχεία τους τρόπους με τους οποίους μπορεί να γίνει η επανεκκίνηση του συστήματος, πατώντας έναν διακόπτη επαναφοράς, ο οποίος και αποκαθιστά την ικανότητα του κυττάρου να διαβάζει ξανά σωστά το γονιδίωμα σαν να ήταν νέο».

10 ΜΙΑ ΆΠΟΨΗ ΓΙΑ ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗ ΝΕΟΤΗΤΑ

Δεδομένης της θεραπευτικής ικανότητας που θα αποκτηθεί από τους ανθρώπους κατά την εφαρμογή του ξανανιώματος του οργανισμού τους όταν αυτό καταστεί δυνατό στο μέλλον, είναι λογικό να προτείνουμε να προσπαθούν να παραμείνουν εν ζωή όσο μπορούν περισσότερο, οποιαδήποτε ασθένεια κι αν έχει ήδη ο οργανισμός τους.

Για παράδειγμα θα μπορούσαν να έχουν ή να αποκτήσουν πολλά ενδιαφέροντα, θα μπορούσαν να είναι ή να γίνουν αρκετά αισιόδοξοι και θα μπορούσαν να αποφεύγουν όσο μπορούν όλα εκείνα που αναφέρει ο Δρ Κωνσταντίνος Λαζαρίδης στο κεφάλαιο **«Εκθεσίωμα»**, ότι καλό είναι να αποφεύγονται.

Το κεφάλαιο **«Εκθεσίωμα»** υπάρχει πια στο βιβλίο μας **«Υγεία Και Ασθένεια Στον Άνθρωπο»**, σας βάζουμε όμως το αναφερόμενο απόσπασμά του:

««Μέχρι να φτάσουμε στη χαρτογράφηση του εκθεσιώματος όπως έγινε για παράδειγμα με τη χαρτογράφηση του γονιδιώματος και να μπορέσουμε μέσω αυτής να προλαμβάνουμε κάνοντας συγκεκριμένες εξετάσεις για κάποια ποσότητα χημικής ουσίας που μπορεί να περιέχει τη χρονική εκείνη στιγμή ο οργανισμός μας, ο Δρ Λαζαρίδης συμβουλεύει:

«Η συμβουλή μου είναι να επικρατεί η κοινή λογική.

Υπάρχουν ήδη γνωστά χημικά τα οποία ξέρουμε ότι επιβαρύνουν τον οργανισμό και αυτά θα πρέπει να αποφεύγουμε.

Δεν είναι μόνο ο καπνός του τσιγάρου ή η ρύπανση του περιβάλλοντος.

Όταν ψωνίζουμε τρόφιμα είναι καλό να κοιτάζουμε τα «ψιλά γράμματα» των συσκευασιών.

Θα ήταν καλό να εστιάσουμε κατά το δυνατόν σε βιολογικά προϊόντα, να επιλέγουμε προϊόντα που έχουν τους λιγότερους δυνατούς χημικούς τρόπους επεξεργασίας.

Πρέπει να γίνουμε «υποψιασμένοι» καταναλωτές.

Οι οδοί της έκθεσης βέβαια σε χημικά είναι πολλαπλές αλλά πρέπει να φροντίζουμε να ελέγχουμε όσο περισσότερες από αυτές μπορούμε.»

«Κλείνοντας ο δρ Λαζαρίδης τόνισε -όπως έλεγε ο μέντοράς του δρ Φράνσις Κόλινς, πρωτεργάτης στην αποκωδικοποίηση του ανθρώπινου γονιδιώματος, τα γονίδιά μας είναι το «όπλο» που σχετίζεται με νόσους, ωστόσο το εκθεσίωμα είναι η «σκανδάλη» που το κάνει να «πυροβολεί».»

Στη χημεία το ίδιο πράγμα με την σκανδάλη, περιγράφεται από την έννοια του καταλύτη.

Σε μερικές χημικές αντιδράσεις αν δεν υπήρχε ο καταλύτης, αυτές όχι μόνο δεν θα γινόντουσαν ταχύτερα αλλά ίσως και καθόλου, επειδή ο καταλύτης επιτρέπει να διεξαχθεί μία σύνθετη αντίδραση στο περιβάλλον, καταναλώνοντας λιγότερη ενέργεια από αυτό.

Γενικά για να γίνει μία χημική αντίδραση εκτός των αντιδρώντων στοιχείων χρειάζονται και οι κατάλληλες συνθήκες για αυτήν, συνήθως πίεσης και θερμοκρασίας.»

Δηλαδή και εν ολίγοις όσον αφορά συνολικά το εκθεσίωμα να αποφεύγουν την έκθεσή τους τόσο σε ενδογενή όσο και σε εξωγενή χημικά, επειδή αυτά λειτουργούν σωρευτικά για τον ανθρώπινο οργανισμό και ευθύνονται κυρίως για τις χρόνιες ασθένειες που του εκδηλώνονται.

Σύμφωνα δε με τον Αισχύλο στον Προμηθέα Δεσμώτη αλλά και πολλούς πια σύγχρονους επιστήμονες, ο θάνατος είναι νόσος δηλαδή ασθένεια, ή αν προτιμάτε αρρώστια.

Συζητούν οι Ωκεανίδες με τον Προμηθέα σε νεοελληνική απόδοση από τη φιλολογική ομάδα των εκδόσεων Κάκτος, στίχοι 205-268:

Ωκεανίδες:

*Όλα φανέρωσέ τα, ιστόρησέ μας,
για ποια σε βρήκε πράξη φταίχτη ο Δίας
και μ' ένα τέτοιο ντροπιασμένο τρόπο
σκληρόψυχα σε βασανίζει· πες μας,
αν διόλου δε σε βλάπτει αυτός ο λόγος*

Προμηθέας:

(...)

*Και σ' αυτό που με ρωτάτε,
για ποιαν αιτία σκληρά με βασανίζει,
καθάρια θ' απαντήσω. Στου γονιού του
σαν κάθισε το θρόνο, αμέσως τότε*

προνόμια στους θεούς διαμοιράζει
 ξέχωρα στον καθένα κι εξουσίες
 με κλήρο τους δωρίζει, δίχως διόλου
 να γνοιαστεί για τους δύστυχους ανθρώπους,
 μα είχε στο νου του ακέραιο ν' αφανίσει
 το γένος τους και νέο να ξαναφτιάξει.

Και στην απόφαση του αυτή δεν αντιστάθη
 κανείς έξω από εμέ. Δικιά μου η τόλμη·
 κι έσωσα τους θνητούς να μην κυλήσουν
 συντρίμματα στον Άδη· γι' αυτό τέτοια
 δεινά με βασανίζουν, μέγας πόνος
 να τα υπομένεις, φρίκη να τα βλέπεις·
 κι ενώ έδειξα συμπόνια στους ανθρώπους,
 σπλαχνιά δε βρήκα, μα σκληρά εδώ πέρα
 παιδεύομαι, τρανή ντροπή του Δία.

Ωκεανίδες:

Τα πάθη σου όποιος, Προμηθέα, δε συμπονάει,
 σκληρόψυχος, πλασμένος από πέτρα·
 μακάρι να μην τα 'βλεπα ποτέ μου,
 γιατί η καρδιά μου μάτωσεν ως τα 'δα.

Προμηθέας:

Ναι, φέρνω λύπηση στους φίλους που με βλέπουν.

Ωκεανίδες:

Μήπως προχώρησες πιο πέρα κι από τούτα;

Προμηθέας:

Θνητούς γ' έπαυσα μη προδέρκεσθαι μόρον.

Έσβησα από τους θνητούς το φόβο του θανάτου.

Ωκεανίδες:

Το ποίον ευρών τήσδε φάρμακον **νόσου**;

Ποιο γιατρικό για την **αρρώστια** τούτη βρήκες;

Προμηθέας:

Τυφλάς εν αυτοίς ελπίδας κατώκισα.

Τους γέμισα τυφλές ελπίδες.

Ωκεανίδες:

Μεγάλο αυτό που δώρισες του ανθρώπου.

Προμηθέας:

Κι ακόμα τη φωτιά τούς έχω δώσει.

Ωκεανίδες:

Κι έχουνε τώρα τη λαμπρή φλόγα οι θνητοί;

Προμηθέας:

Που τέχνες πλήθος απ' αυτήν θα μάθουν.

Ωκεανίδες:

Γι' αυτές τις αφορμές λοιπόν ο Δίας...

Προμηθέας:

Με βασανίζει και δε λέει να σταματήσει.

Ισχυριζόμαστε με έναν όμως ξεκάθαρο τρόπο για εμάς ότι ταυτόχρονα και ταυτόχωρα για τον άνθρωπο με το επίτευγμα της αντιστροφής της γήρανσης και της νίκης επί των ασθενειών και του θανάτου, θα πρέπει να νικηθεί από τον ίδιο ίσως και απόλυτα, η κακία του.

Δυστυχώς αν δεν νικηθεί από τον ίδιο και η κακία του, με τη δίχως τέρμα συσσωρευμένη γνώση και ικανότητα που θα αποκτήσει στη θεωρητικά απεριόριστη ζωή του, το πιθανότερο είναι να τείνει να καταστρέφει το περιβάλλον όπου υπάρχει, ζει και αναπνέει, ή να καταστρέφει τους συνανθρώπους του καθώς και τον ίδιο του τον εαυτό, ακόμη πιο άμεσα.

Και ισχυριζόμαστε ότι το πιθανότερο είναι ο άνθρωπος να τείνει να αυτοκαταστρέφεται, γιατί για αυτό πρόκειται η υπόλοιπη φύση με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο κάποτε θα αναγεννηθεί, με ταχύτητα ανάλογη του μεγέθους της κακίας του.

«Η φιλότητα(αγάπη) συνθέτει τον κόσμο μας και το νείκος(η έριδα) τον αποσυνθέτει», έχει πει πριν από περίπου 25 αιώνες ο αρχαίος Σοφός Εμπεδοκλής.

Και αναρωτιόμαστε μήπως είναι ο ίδιος λόγος, που και ο κάθε άνθρωπος δεν ζει απεριόριστα;

Ή έστω εν μέρει και ασφαλώς όχι δίκαια, που συμβαίνει αυτό μάλλον για όλους μας;

Γράφουμε «και ασφαλώς όχι δίκαια» όχι για το «μάλλον για όλους μας», αλλά τουλάχιστον επειδή συναρτήσει αρκετά όμως περισσότερου χρόνου, αυτό που αρχικώς κάνει ο συνήθης άνθρωπος δύναται να αλλάξει ίσως και εντελώς, εννοούμε πάντα προς το καλύτερο.

Δηλαδή επειδή θεωρούμε ως δικαιότερο το να ζούμε όλοι, όλες και όλα για πάντα συνάμα και όπως επιθυμούμε, όταν -κατ' ελάχιστο- αυστηρά δεν βλάπτουμε ανεπανόρθωτα κανέναν, καμία και κανένα.

Όταν -κατ' ελάχιστο- αυστηρά δεν βλάπτουμε ανεπανόρθωτα κανέναν, καμία και κανένα και σε πολύ

μεγάλο βάθος χρόνου ακόμη κι αν εξακολουθεί εκείνος να είναι περιορισμένος, δύναται αυτό να ισχύσει τουλάχιστον για αρκετούς ανθρώπους.

Ή αν προτιμάτε να ζούμε κατ' ελάχιστο όλοι, όταν με αυστηρότητα ανάλογη της βλαπτικής μας ικανότητας, δεν βλάπτουμε ακόμη και με απλό τρόπο κανέναν, καμία και κανένα.

Εικάζουμε επίσης συνεχίζοντας τις σκέψεις μας, ότι όσο θα καταφέρνουν οι άνθρωποι με την τεχνολογία άλλα όχι και με την αγάπη και την καλοσύνη να νικήσουν το γήρας, την ασθένεια και τον θάνατο, άλλο τόσο κάποιοι από αυτούς θα το καταφέρνουν με την αγάπη και την καλοσύνη δίχως την τεχνολογία.

Το εικάζουμε επειδή γενικά η φύση, τείνει να ισορροπεί σχηματίζοντας αντίρροπες δυνάμεις, που σιγά-σιγά προχωράνε σε όλο και καλύτερες για τη ζωή συνθήκες ισορροπίας.

Το εικάζουμε δηλαδή βλέποντας και εδώ την εφαρμογή τής παλιντρόπου αρμονίας, που πρωτοπαρατήρησε ο αρχαίος Σοφός των Σοφών Ηράκλειτος.

Το σιγά-σιγά μπορεί να είναι και δισεκατομμύρια χρόνια, τι είναι τα δισεκατομμύρια χρόνια για τη φύση;

Αυτό που μπορεί να παρατηρήσει κανείς στην εποχή μας με την αγάπη, την καλοσύνη και τη συσχέτισή τους με τις ασθένειες, το γήρας και τον θάνατο, είναι ότι οι άνθρωποι στην πολλή νεότητά τους δηλαδή ως παιδιά, αγαπάνε και είναι καλοσυνάτοι κατά κανόνα ή αν προτιμάτε ακριβέστερα κατά κανόνα στην εποχή μας, σε περίσσεια.

Ή τουλάχιστον υπό τις παραπάνω δύο συνθήκες τού κατά κανόνα και της εποχής, αγαπάνε συνήθως περισσότερο από όσο μεγαλώνοντας.

Κατά κανόνα στην εποχή μας όσο πιο μικρός είναι σε ηλικία κανείς τόσο περισσότερο αγαπάει, **κάτι που αποδεικνύουν τα πολύ εντονότερα τότε -πάντα και κατά κανόνα- συναισθήματά του**, με μέτρο και κριτήριο τον ίδιο του τον εαυτό στο χωροχρονικό του συνεχές.

Όσο πιο μεγάλος είναι σε ηλικία κανείς τόσο πάλι κατά κανόνα στην εποχή μας και λιγότερο αγαπάει με μέτρο και κριτήριο τον ίδιο του τον εαυτό, όμως ίσως και πάλι να αγαπάει πολύ ή έστω αρκετά κανείς.

Μπορεί να αποτελεί αυτό μια ένδειξη για το τι πιθανότατα μας επιφυλάσσει ο κόσμος τής περίσσειας αγάπης και της καλοσύνης, όπως αυτής των πολύ μικρών παιδιών;

Ίσως έτσι να μπορούμε να συσχετίσουμε κάπως την υγεία, τη νεότητα και τη ζωή με την καλοσύνη, με την αγάπη και κυρίως με τον άνθρωπο που όλα αυτά τα βιώνει και τα εκπέμπει εσωτερικά και εξωτερικά;

Ή έστω όλα όσα γράψαμε, μπορεί να αποτελούν μια ενδιαφέρουσα, χρήσιμη και διαφορετική άποψη για την κοινωνία μας;

11 ΜΙΑ ΑΠΟΨΗ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΗΣ

Ώσπου να νικήσει η ανθρωπότητα και τον θάνατο, να αναφέρουμε το περίφημο απόφθεγμα του αρχαίου Σοφού Επίκουρου για αυτόν και τον φόβο που προκαλεί.

Ο αρχαίος Σοφός Επίκουρος γενικά, προσπάθησε να διώξει με τη φιλοσοφία του, τον φόβο από τους ανθρώπους.

«Ὁ φρικωδέστατον οὖν τῶν κακῶν ὁ θάνατος οὐθέν πρὸς ἡμᾶς, ἐπειδὴπερ ὅταν μὲν ἡμεῖς ὦμεν, ὁ θάνατος οὐ πάρεστιν, ὅταν δὲ ὁ θάνατος παρῇ, τόθ' ἡμεῖς οὐκ ἐσμέν.

Οὔτε οὖν πρὸς τοὺς ζῶντάς ἐστιν οὔτε πρὸς τοὺς τετελευτηκότας, ἐπειδὴπερ περὶ οὓς μὲν οὐκ ἔστιν, οἱ δ' οὐκέτι εἰσίν.»

«Το φρικτότερο λοιπόν από τα κακά ο θάνατος δεν είναι τίποτα για εμάς επειδή όταν εμείς ζούμε ο θάνατος δεν είναι παρών, όταν όμως ο θάνατος έλθει τότε εμείς δεν υπάρχουμε.

Ούτε λοιπόν για τους ζωντανούς ούτε για τους πεθαμένους δεν υφίσταται ο θάνατος, γιατί για τους πρώτους δεν υπάρχει, ενώ οι δεύτεροι δεν υπάρχουν πλέον.»

Επίκουρος, Επιστολή προς Μενοικέα

Ωστόσο ο αρχαίος Σοφός Ιατρός Ιπποκράτης που να γράψουμε ότι δεν υστερούσε καθόλου και στη φιλοσοφία σε σχέση πάντα με την ιατρική του τέχνη και επιστήμη, στο έργο του «Περί Διαίτης» κεφάλαιο 4 νεοελληνική απόδοση από τη φιλολογική ομάδα των «Εκδόσεων Κάκτος»,

αναφέρει στο πνεύμα των αρχαίων Σοφών Ηρακλείτου και Εμπεδοκλέους, καθότι μεταγενέστερος:

«Τα δυο στοιχεία(φωτιά και νερό) έχουν τις ακόλουθες ιδιότητες.

Η φωτιά έχει τη ζέστη και την ξηρότητα, ενώ το νερό το κρύο και την υγρασία.

Ανταλλάσσουν ιδιότητες:

Η φωτιά αντλεί από το νερό την υγρασία, γιατί και η φωτιά περιέχει υγρασία, ενώ το νερό αντλεί από τη φωτιά την ξηρασία, γιατί και το νερό περιέχει ξηρασία.

Αφού η κατάσταση είναι έτσι, απεκκρίνουν αμοιβαία από μέσα τους πολλές και διαφορετικές μορφές σπερμάτων και ζώντων οργανισμών, που δεν μοιάζουν διόλου μεταξύ τους ούτε στην όψη ούτε στη δύναμη.

Επειδή δεν μένουν ποτέ στο ίδιο σημείο, αλλά αλλάζουν συνέχεια παίρνοντας τη μία ή την άλλη μορφή, αναγκαστικά και τα στοιχεία που απεκκρίνονται από αυτά είναι ανόμοια.

Τίποτα απολύτως λοιπόν δεν χάνεται και τίποτα δεν γεννιέται, που να μην προϋπήρξε.

Τα πράγματα μεταβάλλονται με το να ενώνονται και να διαχωρίζονται.

Οι άνθρωποι πιστεύουν ότι το ον γεννιέται, αυξάνεται κι έρχεται στο φως από τον Άδη και άλλο ον φθίνει και χάνεται από το φως μέσα στον Άδη, γιατί εμπιστεύονται τα μάτια παρά τη νόησή τους ενώ δεν είναι ικανοί να κρίνουν ούτε όσα βλέπουν.

Εγώ όμως προσπαθώ να ερμηνεύω τούτα με τη νόηση.

Έχουν ζωή κι εκείνα (τα όντα του Άδη) και αυτά εδώ (στη Γη).

Αν υπάρχει ζωή δεν μπορεί να υπάρχει θάνατος, εκτός αν όλα πεθάνουν ταυτόχρονα.

Γιατί που θα συμβεί ο θάνατος;

Κάτι που δεν υπάρχει δεν γίνεται να έλθει στη ζωή.

Από που να έλθει;

Όλα τα πράγματα αυξάνουν και μειώνονται μέχρι το ανώτατο ή το κατώτατο δυνατό όριό τους.

Όποτε μιλώ για δημιουργία ή φθορά χρησιμοποιώ τις λέξεις τούτες για τους πολλούς, εννοώ όμως τη συνένωση και τον διαχωρισμό.

Γεγονός είναι ότι δημιουργία και φθορά είναι ένα και το αυτό, όπως επίσης συνένωση και διαχωρισμός· αύξηση και μείωση είναι το ίδιο, δημιουργία και συνένωση επίσης το ίδιο, απώλεια, φθορά και διαχωρισμός είναι ένα και το αυτό· το ένα απέναντι σε όλα και όλα απέναντι στο ένα είναι το ίδιο.

Κι όμως δεν υπάρχει σε όλα καμία ομοιότητα, γιατί η συνήθεια σε αυτά τα πράγματα είναι αντίθετη με τη φύση.»

Σχολιάζοντας τα πράγματα πολύ πιθανά τέτοια ενδεχόμενα του αρχαίου Σοφού Ιατρού Ιπποκράτη, να πούμε ότι για εμάς έχει πολύ μεγάλη σημασία και η προσωπικότητα που διαμορφώνει ένας άνθρωπος, καθώς και η συνείδηση που αποκτάει για εκείνη.

Φανερά αυτά τα δύο χάνονται όταν πεθαίνει κανείς, ακόμη κι αν δύναται ξανά στο μέλλον αυξανόμενος μέχρι το ανώτατο όριό του και συρρικνούμενος μέχρι το κατώτατο όριο του, με κάποιο τρόπο κάπου ενδιάμεσα να ξαναγεννιέται.

Που όμως και τούτο το όριο, αν υπάρχει η περιγραφόμενη από τον αρχαίο Σοφό Ιατρό και Φιλόσοφο Ιπποκράτη διαδικασία τής αύξησης και της μείωσης μέχρι το ανώτατο ή το κατώτατο όριο των οντοτήτων, σίγουρα ή αν προτιμάτε απλά κατά τη γνώμη μας θα μπορεί να διευρύνεται με τον καιρό του πλήθους των αυξομειώσεων.

Αλλά όπως μάλλον όχι πολύ πλατιά εδώ σκεφτόμαστε, το πρόβλημα είναι κυρίως η συνείδηση που αποκτάει κανείς για την προσωπικότητά του, αν ισχυριστεί ως παρηγορητικό επιχείρημα για τον διαμορφωμένο εαυτό του, το γεγονός πως το ίχνος που του αναλογεί ως άνθρωπος αποτυπώνεται με κάποιο τρόπο στο DNA του ή αν προτιμάτε στον φαινότυπό του, άρα και κατ' επέκταση αποτυπώνεται και επιβιώνει αν και ισχνότερα στο DNA του είδους του.

Γράφουμε *«όπως μάλλον όχι πολύ πλατιά εδώ σκεφτόμαστε»* γιατί οπουδήποτε βλέπει κανείς προβλήματα, ισχυριζόμαστε ότι τα βλέπει επειδή η όλη εικόνα στο μυαλό του είναι περιορισμένη χρονικά.

Στο εδώ παράδειγμα ο περιορισμός της είναι ο πεπερασμένος χρόνος ζωής του καθημερινού ανθρώπου.

Συχνά όμως βλέπει και κανείς προβλήματα, όταν δεν σκέφτεται και δεν αντιμετωπίζει τις καταστάσεις στην πληρότητά τους.

Κι ας μπορεί δηλαδή να είναι καλό για εκείνες τις καταστάσεις, για πρακτικούς κυρίως λόγους, να τις βλέπει κυρίαρχα ανάμεσα σε κάποιον πολύ συγκεκριμένο χρονικό ορίζοντά τους.

Να πούμε επίσης γενικώς, ότι όπως βλέπουμε να ισχύουν τα πράγματα στη φύση, εκείνη κιόλας θυσιάζει το άτομο για το σύνολο ή το είδος του.

12 ΑΡΜΟΝΙΚΗ ΣΥΝΥΠΑΡΞΗ ΣΕ ΔΥΣΑΡΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΑ

Μεγάλο μυστικό είναι η **αρμονία** με το περιβάλλον.

Όσο πιο φυσικό το εγγύς περιβάλλον, τόσο και πιο εύκολη η πραγμάτωσή της.

Όμως μπορεί ο άνθρωπος να είναι αρμονικός οπουδήποτε. Την έχει αυτή τη δυνατότητα.

Είναι και ένας από τους λόγους που είναι τόσο σπουδαίος.

Η αρμονία είναι άρρηκτα, στενά και αμφίδρομα συνδεδεμένη με την έλλειψη φόβου, δηλαδή την ελευθερία.

Την αίσθηση της **ελευθερίας**, καθώς και με την απόκτηση **παρατηρητικότητας**.

Επίσης είναι άρρηκτα, στενά και αμφίδρομα συνδεδεμένη και με τη **φιλότητα**, δηλαδή την **αγάπη**.

Έλλειψη φόβου που δημιουργείτε είτε από **γενναιότητα**, είτε από **πολύ ασφαλές περιβάλλον**.

Πολύ ασφαλές περιβάλλον που επειδή είναι πάντα δυναμικό, χρειάζεται από τον άνθρωπο και πάλι η κάποιου είδους γενναιότητα, τουλάχιστον στη σκέψη.

Γενναιότητα τουλάχιστον στη σκέψη, επειδή τόσο η φαντασία ενός ανθρώπου, όσο και τα πιθανά ενδεχόμενα που μπορεί να προκύψουν κατά τη διάρκεια της ζωής του, μπορεί να είναι ίσως και δίχως όρια.

Όμως με τη στάση του κανείς στη ζωή και τον τρόπο σκέψης του, μπορεί και κάνει την οποιαδήποτε πιθανότητα για κάποιο ενδεχόμενο ισχυρή ή ασθενή.

Παρατηρητικότητα που γεννάται από την αγάπη και το ενδιαφέρον για όλα αυτά που υπάρχουν στη ζωή και στον κόσμο, τόσο γύρω του όσο και μέσα του.

Φιλότητα με την έννοια της **άριστης σύνθεσης σε αναλογία και αρχιτεκτονική του χώρου, του χρόνου, της ύλης και της ενέργειας.**

Οι πρωτογενείς υλικές ή άυλες οντότητες που εκφράζουν οι λέξεις **χώρος, χρόνος, ύλη και ενέργεια** είναι κυρίως εμπειρικά δεδομένες.

Η **ποιότητα** όμως της **σύνθεσης** του **χωροχρόνου** και της **υλενέργειας** είναι αποτέλεσμα κυρίως της **αναλογίας** και του **τρόπου των ενώσεών τους** ή αν προτιμάτε της **αρχιτεκτονικής**, δηλαδή του τρόπου τής **συνύπαρξής τους.**

Τα μέρη με αυτήν την εξαιρετικά ποιοτική σύνθεση τής αγάπης, αγάπης που χρειάζεται για να δημιουργηθούν οι συνθήκες για την αρμονία, ονομάζονται **λόκους.**

Locus στα λατινικά σημαίνει το μέρος, ο τόπος όπου συμβαίνει κάτι και ισχυριζόμαστε ότι μικρογραφία τους δημιουργείται και όταν ο άνθρωπος εκπέμπει **κύματα αγάπης.**

Για αυτό κι εμείς τα μέρη αυτά τα ταυτίσαμε με την έννοια της **φιλότητας.**

Η απόπειρα περιγραφής όμως για το τι συμβαίνει στα **λόκους** που μας κάνουν κατά κανόνα να αισθανόμαστε τόσο όμορφα δεν είναι δική μας, αλλά του **Αργύρη Τσακαλίου** στο βιβλίο του **«Γαλαξιακή Κοινωνία Φιλότητας»** εκδόσεις **Καλυψώ** το έτος **2001.**

Προστέθηκε από εμάς μόνο το **«σύνθεση»** και το **«αρχιτεκτονική»**, ή αν προτιμάτε αλλιώς θα μπορούσαμε

να γράψουμε **«δομή, οργάνωση, διάρθρωση, αρμονική σύνδεση του χωροχρόνου και της υλενέργειας»**.

Το **«σε αναλογία»** υπήρχε ήδη, δηλαδή υπήρχε ήδη το **«άριστης σε αναλογία χώρου, χρόνου, ύλης και ενέργειας»** στην περιγραφή τους.

Το ενισχύσαμε λιγάκι μιλώντας για **«άριστη σύνθεση σε αναλογία και αρχιτεκτονική του χώρου, του χρόνου, της ύλης και της ενέργειας»**.

Όλα αυτά από όσο θυμάμαι, γιατί τα περισσότερα βιβλία του **Αργύρη Τσακαλίου**, τα έχω δώσει σε φίλους και γνωστούς εδώ και αρκετά χρόνια.

Αμφίδρομα συνδεδεμένη δηλαδή τόσο η αρμονία δίδει ελευθερία, παρατηρητικότητα και φιλότητα όσο και η ελευθερία, η παρατηρητικότητα και η φιλότητα δίδουν από κοινού την αρμονία.

Για να αναφέρουμε κι άλλα για την έννοια της αρμονίας, να πούμε ότι η αρμονία είναι πολύ περισσότερο θέμα μίας κατάστασης του διαυγούς και ήρεμου μυαλού τού ανθρώπου και πολύ λιγότερο υπόθεση των πολύ καλών εξωτερικών συνθηκών περιβάλλοντος.

Όμως και οι πολύ καλές εξωτερικές συνθήκες περιβάλλοντος είτε βοηθάνε σε αυτήν, είτε δημιουργούνται από αυτήν.

Αρμονικές κινήσεις και σκέψεις μπορεί να πραγματοποιήσει ένα διαυγές και ήρεμο μυαλό σε οποιοσδήποτε εξωτερικές συνθήκες περιβάλλοντος, δηλαδή σε οσοδήποτε δύσκολες.

Όπως για παράδειγμα συμβαίνει αυτό σχετικά συχνά σε κάποιους φτασμένους Χειρουργούς εν ώρα εργασίας, σε πολύ δύσκολες επεμβάσεις τους.

Ακόμη συμβαίνει με πολύ μικρότερη όμως χρησιμότητα, κάποιες φορές και σε μερικούς αθλητές που το άθλημά τους πέραν της πολύ καλής φυσικής κατάστασης, χρειάζεται και πολλή δεξιότητα ίσως και αρκετό μυαλό.

Είναι παρόμοια η αίσθηση.

Επίσης συμβαίνει μυστηριωδώς και σε κάποιους ανθρώπους που βρίσκονται σε απόλυτη ανάγκη να κατορθώσουν με τις πράξεις τους κάτι το εξαιρετικά ευγενικό και χρήσιμο ή και απαραίτητο για τον βίο τους ή και για αυτή καθαυτή την ύπαρξή τους.

Γενικότερα συμβαίνει σε ανθρώπους που ο δρόμος που θα πρέπει να ακολουθήσουν για να πραγματοποιηθεί κάτι αφενός μεν στενεύει σε κάποια σημεία του πολύ, αφετέρου δε κι αυτό που θέλουν να καταφέρουν το έχουν απόλυτη ανάγκη, είναι δίκαιο και είναι για το πραγματικά καλό του συνόλου των ανθρώπων, που κάτι τέτοιο όταν συμβαίνει πραγματικά σε καμία περίπτωση δεν βλάπτει την υπόλοιπη έμβια φύση.

Θα μπορούσε επίσης να είναι και μόνο για το δικό τους καλό, όμως συνάμα θα πρέπει να γίνει και με έναν τρόπο που δεν θα επιτρέπει να βλάπτει στο ελάχιστο τους άλλους ανθρώπους, τα ζώα και τα φυτά.

Φαίνεται ακόμη ότι αναγκαία συνθήκη για να προκύψει η κατάσταση αυτής της ηρεμίας και της διαύγειας στη σκέψη και στις πράξεις ενός ανθρώπου, είναι η βαθιά κατανόηση της πραγματικής φύσης αυτών που υπάρχουν τόσο μέσα του, όσο και στο εξωτερικό του περιβάλλον.

Συνήθως αυτό συμβαίνει στους ανθρώπους από αγάπη.

Η κατανόηση της πραγματικής φύσης αυτών που υπάρχουν είναι αναγκαία συνθήκη αλλά όχι και από μόνη

της ικανή, για την κατάσταση αυτή της ηρεμίας και της διαύγειας στη σκέψη και στις πράξεις ενός ανθρώπου.

Η φύση της πραγματικότητας ενυπάρχει μέσα στον άνθρωπο, από την πρώτη στιγμή της σύλληψής του στη μήτρα της μητέρας του.

Στη συνέχεια της ζωής του πάντα ο άνθρωπος, μπορεί και είναι και το ωραίο, να τη συνειδητοποιήσει.

Για να προκύψει όμως και το τελικό αρμονικό καθώς και βαθέως επιθυμητό αποτέλεσμα των παρόμοιων πράξεων κάποιου, δεν αρκεί μόνον αυτή η συνειδητοποίηση.

Χρειάζεται επιπλέον και η εφαρμογή στη ζωή αυτών που συνειδητοποιεί, γνωρίζει και κατανοεί από αγάπη, που ως γεγονός όσο κι αν φαίνεται παράξενο, είναι για τους περισσότερους ανθρώπους κάτι το εντελώς διαφορετικό.

Είναι περίπου όπως το θεωρητικό αρχιτεκτονικό σχέδιο και ο κόπος που θα πρέπει πρακτικά και αρμονικά να καταβάλλει κανείς για την πραγματοποίησή του, προκειμένου ακόμη και οι δυσκολίες ή και οι απρόβλεπτες καταστάσεις που μπορεί να προκύψουν κατά τη διάρκεια της κατασκευής να αντιμετωπιστούν.

Θα πρέπει δηλαδή να γίνουν και τα δύο αυτά.

Ακόμη περισσότερο θα μπορούσαμε να μην συζητάγαμε καθόλου περί αρμονίας, αν στη συγκεκριμένη παρομοίωση το θεωρητικό αρχιτεκτονικό σχέδιο έμενε μόνο στα χαρτιά ή σε έναν αποθηκευτικό δίσκο ηλεκτρονικών υπολογιστών και καθόλου στην εφαρμογή του στην πραγματικότητα για να μπορέσει να προκύψει και ένα κτήριο σύμφωνα με τα σχέδιά του.

Αν δηλαδή δεν δοκιμαζόταν καν να υλοποιηθεί το αρχιτεκτονικό σχέδιο.

Ασφαλώς και το αρχιτεκτονικό σχέδιο είναι το πλέον απαραίτητο για να γίνει κάτι το πραγματικά όμορφο από όλες τις απόψεις.

Επίσης ξαναγράφουμε ότι όσον αφορά τις ατομικές πράξεις του ανθρώπου με αρμονία, αυτές ενυπάρχουν στη φύση του από την πρώτη κιόλας στιγμή της σύλληψής του και απαραίτητη προϋπόθεση όπως το σκεφτόμαστε ίσως όμως όχι και από μόνη της ικανή, είναι η συνειδητοποίησή της.

Η Συνειδητοποίηση δηλαδή της φύσης του και του ποιος είναι πραγματικά.

Τόσο του ποιος είναι πραγματικά αυτή τη στιγμή που το αναλογίζεται, όσο και του ποιος μπορεί να γίνει στο μέλλον κατά τη διάρκεια της ζωής του.

Επίσης οι χειροπιαστές πράξεις των ανθρώπων που χρειάζονται για την υλοποίηση του κτηρίου, με την εμπειρία τουλάχιστον των επαναλήψεων και τον συλλογισμό πάνω στα λάθη που προέκυψαν, καθώς και με πολλή προσπάθεια δηλαδή τον κόπο που χρειάζεται να καταβληθεί την κάθε φορά για να πραγματοποιηθούν· δύναται με πολλές πιθανότητες, να μαθαίνονται να υλοποιούνται μελλοντικά όλο και αρμονικότερα.

Χρειάζεται όμως να συνυπάρχουν και τα δύο.

Και η συνειδητοποίηση της φύσης του και η πρακτική εφαρμογή αυτών που ξέρει και συνειδητοποιεί.

Και ασφαλώς τόσο για τα δύο αυτά μαζί, όσο και για το καθένα ξεχωριστά, χρειάζεται πολλή προσπάθεια και κόπος με διάρκεια.

Αυτά εκτιμούμε εν γένει ότι θα πρέπει να συμβούν στους ανθρώπους, για να μπορέσει να πραγματοποιηθεί συνολικά η κατάσταση της αρμονίας και το τελικό προϊόν της.

Τελικό προϊόν που μπορεί να μην είναι ίσως κάποιες φορές και το ζητούμενο, παρά ίσως ζητούμενο να είναι κάποιες φορές μονάχα, αυτή καθαυτή η αρμονία.

Αυτή καθαυτή η αρμονία, με την έννοια ότι το θετικό τελικό προϊόν ακόμη και πράττοντας αρμονικά, υπάρχουν περιπτώσεις ίσως και πολλές, που δεν μπορεί εκ των πραγμάτων να επιτευχθεί.

Είναι δηλαδή πιθανά αδύνατον να επιτευχθεί, στον χώρο και στον χρόνο που το επιδιώκουμε.

Θα έχουμε όμως πράττοντας αρμονικά, το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα της όλης κατάστασης που έχει δημιουργηθεί, καθώς και τις καλύτερες βάσεις για την πραγματοποίηση τού επιθυμητού τελικού προϊόντος στο μέλλον, ακόμη και αν τούτο τελικά συμβεί από κάποιους άλλους ανθρώπους.

13 ΑΡΜΟΝΙΚΗ ΣΥΝΥΠΑΡΞΗ ΣΕ ΑΡΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΑ

Να γράψουμε όμως και για ένα πιο ήπιο και πιο συνηθισμένο είδος αρμονίας στο φυσικό περιβάλλον, καθώς και να σκιαγραφήσουμε το πως μπορεί σε αυτό να συνυπάρξει ο άνθρωπος παρομοίως.

Αν παρατηρήσετε τις γάτες το καλοκαίρι στις πόλεις, αν ρίξει κανείς νερό στο δρόμο και δεν διψάνε, δεν θα πιούν.

Όσο καιρό κι αν κάνουν να ξαναβρούν να πιούν.

Δεν φοβούνται.

Δεν έχουν κάποια ανασφάλεια.

Όχι γιατί ο «πολιτισμός» τους τις έχει κάνει να μην φοβούνται, μη έχοντας για παράδειγμα καμία τέτοια ανασφάλεια.

Δεν είναι κάποια προφανής λογική διεργασία που κάνουν με το μυαλό τους και δεν φοβούνται μήπως και διψάσουν.

Είναι το ένστικτό τους.

Θα πιούν νερό όταν **έχουν** και όταν **διψάσουν**.

Αυτό συμβαίνει **αρμονικά**.

Αυτή την **αρμονία** τού «όταν έχουν και όταν διψάσουν» έχουν ξεχάσει πολλοί άνθρωποι, από φόβο και ανασφάλεια από αυτά που τους διατυμπανίζουν συνεχώς τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και γενικά τα απανταχού κατεστημένα και οι κατεστημενικοί άνθρωποι και συσσωρεύουν χρήματα και αγαθά παντός είδους.

Πολλοί ακόμη και για τα εγγόνια τους, ή και τα παιδιά των εγγονών τους, που δεν έχουν ακόμη γεννηθεί.

Η μανία συσσώρευσης αγαθών περνάει από τους γονείς στα παιδιά και έτσι η δυσαρμονία συνεχίζεται.

Αν όλοι οι άνθρωποι λειτουργούσαν με αυτόν τον τρόπο, τότε θα μπορούσαμε να πούμε ότι οι γάτες, είναι πολύ πιο σοφές απ' τους ανθρώπους.

Ένας άνθρωπος που φιλοσοφεί πάνω σε αυτά, ξέρει ότι τροφή, στέγη και νερό βρίσκει κανείς πολύ πιο εύκολα στη σύγχρονη εποχή, απ' ότι παλαιότερα.

Αν δεν ίσχυε αυτό, τότε θα μπορούσαμε να εξακολουθούμε να τα παράγουμε, με τις παλαιές μεθόδους.

Η ανασφάλεια όμως είναι πολύ μεγαλύτερη.

Γιατί;

Μπορεί να σκεφτείτε ότι οφείλετε σε έναν βαθμό στο γεγονός ότι ζούμε μάλλον σε μία εποχή ολοένα και πιο ατομική, που δεν μπορεί εύκολα κανείς πια να στηριχθεί και στον γείτονα όπως σε παλαιότερες εποχές δηλαδή τουλάχιστον τούτο στις πόλεις και να έχετε και δίκιο.

Ίσως ακόμη να σκεφτείτε ότι η ανασφάλεια είναι πολύ μεγαλύτερη εξαιτίας της όξυνσης των γνωστικών και των οικονομικών ανισοτήτων των ανθρώπων καθώς και των κοινωνικών αντιθέσεων των πολιτών και να έχετε και πάλι δίκιο.

Όμως είναι μέγας εχθρός ο φόβος και η ανασφάλεια.

Σε αντιδιαστολή βέβαια αυτοί είναι και οι κύριοι λόγοι που οι δομές πρόνοιας των δήμων και του κράτους, ολοένα και διευρύνονται σε αρμοδιότητες και λειτουργίες.

Να αναφέρουμε ακόμη σχετικά με τη μανία συσσώρευσης αγαθών, την άποψη του λεγόμενου Αγίου Βασιλείου για την πλεονεξία στην εποχή του:

«Εκείνου που πεινάει είναι το ψωμί που έχεις στην κατοχή σου.

Του γυμνού είναι τα ρούχα που φυλάς στην αποθήκη.

Του ξυπόλητου είναι τα υποδήματα που σε εσένα σαπίζουν.

Εκείνου που έχει ανάγκη είναι τα χρήματα που φυλάς θαμμένα».

Να πούμε όμως ακόμη ότι όλα αυτά που αναφέρει ο λεγόμενος Άγιος Βασίλειος ότι λείπουν στον τόπο του και την εποχή του, στη σύγχρονη εποχή και στην Ελλάδα λείπουν σίγουρα από πολύ λιγότερους.

Ευρύτερα ακόμη ο σύγχρονος κόσμος μας έχει πλέον εδώ και αρκετά χρόνια τη γνώση και την ικανότητα να εξυπηρετήσει όλες τις πραγματικές ανάγκες των κατοίκων της Γης, αρκεί να στραφεί κατά εκεί και να μπει στις προτεραιότητές του.

Μήπως ουσιαστικά το ίδιο δεν λέει με τον τρόπο του τότε και ο λεγόμενος Άγιος Βασίλειος;

Στην Ελλάδα μας πάλι για τους περισσότερους ανθρώπους υπάρχει υπεραφθονία φαγητού, ρούχων και παπουτσιών.

Άνθρωποι βέβαια με ανάγκες, υπάρχουν και εδώ πάρα πολλοί.

Όμως και η πολιτεία και οι κοινωνικοί φορείς της, βοηθάνε πολύ στα εντελώς απαραίτητα όπως τροφή, στέγη και νερό.

Επίσης το Εθνικό Σύστημα Υγείας της χώρας μας παρέχει δωρεάν πρωτοβάθμια, δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια ακόμη, ιατρική περίθαλψη.

Η δωρεάν τριτοβάθμια υγειονομική περίθαλψη στη χώρα μας, περιορίζεται σε ορισμένο αριθμό ανθρώπων που

πληρούν κάποια κριτήρια, κυρίως μικρής οικονομικής δυνατότητας και οπωσδήποτε αναγκαιότητας.

Επίσης να αναφέρουμε την πολύ σημαντική συνεισφορά του προσωπικού του Εθνικού Συστήματος Υγείας, που ακόμη και με αυταπάρνηση της πλειονότητάς του κυρίως στα νοσοκομεία της χώρας, καταφέρνει γενικά να λειτουργεί πολύ καλά πάντα κατά τη γνώμη μας.

Η Ελλάδα μας και οι κάτοικοί της ανέκαθεν είχαν ανθρωπιστικές αξίες, αρχές και ευαισθησίες.

Για το Εθνικό Σύστημα Υγείας αναφέρει η Βικιπαίδεια:

«Το Εθνικό Σύστημα Υγείας (συντμ. Ε.Σ.Υ.) ιδρύθηκε στις 7 Οκτωβρίου 1983 από την πρώτη Κυβέρνηση Ανδρέα Παπανδρέου με το Νόμο 1397/1983 στα πλαίσια μεταρρύθμισης και αναβάθμισης της δημόσιας υγείας και της λειτουργικής ενοποίησης των δημόσιων υποδομών περίθαλψης.

Σκοπός του είναι η ιατροφαρμακευτική και νοσηλευτική κάλυψη των αναγκών του ελληνικού πληθυσμού και όσων διαμένουν στην Ελλάδα, μέσω της παροχής δωρεάν υπηρεσιών.

Σύμφωνα με τον προϋπολογισμό του 2021, στο Ε.Σ.Υ. δόθηκαν 4.256.596.000 €.

Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας σε έκθεση του το 2000 κατέταξε το ΕΣΥ δέκατοτέταρτο (14ο) παγκοσμίως στη μετρική παράμετρο «γενική επίδοση συστήματος υγείας» (Αγγλικά: «overall health system performance»).»

Πάρα ταύτα επειδή δεν υπάρχει αφενός μεν μέριμνα για όλες τις περιπτώσεις, αφετέρου δε μέτρο στο πόσο μπορεί και πρέπει να βοηθιέται ένας συνάνθρωπός μας, είναι

πάντα χρήσιμο, απαραίτητο και ανθρώπινο να ζητάνε οι πολίτες περισσότερα από την πολιτεία για τους άνεργους, κατατρεγμένους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς της χώρας τους, καθώς και να κάνουν ότι μπορούν για να ενημερώνονται εκείνοι τόσο για τα δικαιώματά τους, όσο και για τις υποχρεώσεις τους.

Να ζητάνε με λίγα λόγια δηλαδή καθώς και να προσπαθούν για αυτό στο μέτρο που θέλουν και μπορούν, να θεραπευθούν οι γνωστικές, οι κοινωνικές και οι οικονομικές ανισότητες των πολιτών, που και οι τρεις αυτές ανισότητες είναι διαδραστικές, αλληλένδετες και αλληλεξαρτώμενες.

Ακόμη είναι πάντα χρήσιμο, απαραίτητο και ανθρώπινο να ζητάνε οι πολίτες μιας σχετικά προηγμένης στον τομέα της πρόνοιας χώρας, καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και για άλλες χώρες που έχουν ανάγκες.

Για αυτό και υπάρχουν και τέτοιοι Διεθνείς Οργανισμοί.

Η γνώμη μας για όλα αυτά είναι ότι ο κάθε άνθρωπος, θα πρέπει να βοηθιέται τουλάχιστον ώστε να τα καταφέρνει στην κάθε δύσκολη στιγμή του, ιδανικά για την εποχή μας με περισσή αξιοπρέπεια.

Επίσης γνώμη μας είναι, ότι θα πρέπει να ζητάμε πάντα περισσότερα όχι τόσο στην ιδιωτική πρωτοβουλία, όσο στους δημόσιους θεσμούς.

Κι εμείς όμως οι ίδιοι κατά κανόνα με μέτρο, να κάνουμε ότι μπορούμε.

Ένα είδος **αρμονίας** προσφέρεται στον άνθρωπο όταν τα κάνει **όλα** όταν **θέλει** και όταν του **έρχονται**.

Όχι απόλυτα.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι αυτήν την αρμονία την ξεπερνάει η πολύ αγνή, η αυθόρμητη, η τολμηρή, η ερωτευμένη σκέψη.

Αυτή η σκέψη θα μπορούσαμε να πούμε ότι δημιουργεί ένα **θέλω** πολύ έντονο και αν από αγάπη προσπαθήσει κανείς με διάρκεια και με ευγένεια πολύ για αυτό **χωρίς συνάμα να κινδυνέψει να γίνει και απόλυτος μάλλον από εγωισμό**, τότε μακροπρόθεσμα καθίσταται ένα ίσως **δίκαιο θέλω** και ανοίγει ο δρόμος και για το **έρχεται**.

Όμως στη σύγχρονη εποχή και στην Ελλάδα, ίσως χρειάζεται το απόλυτο που γράψαμε νωρίτερα για την αρμονία, για να πιάσουμε το σχετικό.

Για να πιάσουμε το σχετικό και όχι για να γίνουμε ανατολίτες στη φιλοσοφία τρομάρα τους.

Ούτε μόνο όταν θέλει, ούτε μόνο όταν έρχονται.

Θα παρατηρήσει τότε ότι όλα γίνονται με μια κρυφή αρμονία.

Αν είναι θρήσκος θα πιστέψει ότι υπάρχει Θεός ή Θεά, ή θεοί και θεές, που τα κάνουν όλα αυτά.

Αυτό νομίζουμε κι εμείς, ότι δηλαδή υπάρχουν θεοί και θεές που αλληλοεπιδρούν μαζί μας, κυρίως για να συνειδητοποιήσουμε μαθαίνοντας μαζί τους όλη αυτήν την ομορφιά που υπάρχει γύρω μας.

Όλες οι έμβιες τουλάχιστον οντότητες, είναι δάσκαλοι για αυτά που ξέρουν και μαθητές για αυτά που δεν ξέρουν, όπως έλεγε ο Αργύρης Τσακαλίας.

Αν οι σχέσεις των ανθρώπων με τους άλλους ανθρώπους, τα ζώα και τα φυτά είναι θεμελιωδώς σημαντικές, φανταστείτε οι σχέσεις των αθάνατων ανελιγμένων ανθρώπων μαζί τους.

Δεν θα γράψω περισσότερα αλλά σκεφτείτε λίγο τη σχέση σας με τα ζώα και το πως ίσως θα θέλατε να συνειδητοποιήσουν εκείνα με παρόμοιο τρόπο, όλα αυτά που συνειδητοποιεί φανερά υπερέχοντας ο άνθρωπος.

Το πως αντιλαμβάνονται δηλαδή εν ολίγοις την ανθρώπινη λογική ή ίσως καλύτερα την ανθρώπινη νόηση, τα επιτεύγματά της και την κατανόηση του κόσμου μας μέσω και αυτής.

Η οντότητα άνθρωπος δεν είναι σε καμιά περίπτωση αυτό που παρουσιάζεται καθημερινά στις ειδήσεις, ή τουλάχιστον δεν είναι μόνο αυτό.

Έχει στοιχεία απίστευτης ομορφιάς και σίγουρα οι συνειδητοποιημένοι κάτοχοί τους θα ήθελαν να δώσουν την επιλογή στους συγκατοίκους τους στη Γη να τα επιλέξουν, ή και απλά να τα γνωρίσουν θεωρητικά.

Η γνώμη μας εν ολίγοις είναι ότι υπάρχουν πολλές και πολύ ανελιγμένες αγαποβόλες φωτεινές οντότητες και για να τις κατανοήσουμε, μάλλον πως θα πρέπει να αναλογιστούμε αν είμασταν εμείς στη θέση τους και αν είχαμε τις ικανότητες τους και τις δυνατότητές τους, ποιος θα μπορούσε να ήταν ο πιο ευγενικός σκοπός τής αλληλεπίδρασής μας με τους άλλους ανθρώπους γύρω μας, τα ζώα και τα φυτά.

Να γράψω μόνο στα σίγουρα να παραμείνουν υγιείς, ζωντανές και ελεύθερες οντότητες, συνάμα όμως και καθόλου επικίνδυνες τουλάχιστον για τη ζωή και τη φύση, είτε γενικώς είτε συγκεκριμένα για κάποιον ή κάποιους.

14 ΡΥΘΜΙΣΗ ΚΑΙ ΑΥΤΟΡΡΥΘΜΙΣΗ ΣΕ ΌΛΑ ΤΑ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΑ

Εναλλακτικά των ανελιγμένων αγαποβόλων φωτεινών οντοτήτων από την αρχαιότητα ακόμη, ή τουλάχιστον τους αναφερόμενους ως Χρυσό Γένος ή Τιτάνες και Τιτανίδες ή Θεούς και Θεές, Ήρωες και Ηρωίδες να προσφέρουμε μια ερμηνεία που όχι απλά δεν θα υποδουλώνει το ανθρώπινο πνεύμα, απεναντίας θα το ελευθερώνει τα μάλα και θα το προάγει.

Μια τέτοια ερμηνεία είναι ότι όλα ρυθμίζονται και αυτορρυθμίζονται.

Όταν ο άνθρωπος κάνει τα περισσότερα πράγματα όταν θέλει και όταν του έρχονται, έχει ως αποτέλεσμα να μην παρεμβαίνει ιδιαίτερα σε αυτά.

Όταν αυτό συμβαίνει από την πλευρά του επειδή δεν τα φοβάται και καθόλου μα καθόλου από αδιαφορία, επέρχεται η λεγόμενη αρμονία.

Είτε το ενδιαφέρον και συνάμα η αφοβία στο να συμβούν τα πράγματα ελεύθερα σημαίνουν τον σεβασμό και την εμπιστοσύνη του προς τους άλλους ανθρώπους, τα ζώα και τα φυτά ότι θα πράξουν για παράδειγμα όμορφα, είτε το ενδιαφέρον και συνάμα η αφοβία να συμβούν τα πράγματα ελεύθερα σημαίνουν διάφορες άλλες καλοπροαίρετες υποθέσεις και καταστάσεις τού μυαλού του και του περιβάλλοντος χώρου, είτε το ενδιαφέρον και συνάμα η αφοβία να συμβούν τα πράγματα ελεύθερα σημαίνουν πως οι ίδιοι οι άνθρωποι θεωρούν από την εμπειρία τους στη ζωή πως οτιδήποτε και αν προκύψει στον βίο τους

μπορούν να το αντιμετωπίσουν τουλάχιστον αξιοπρεπώς, κυρίαρχα όμως με παρρησία.

Συνεπώς αυτή η φιλοσοφία του «δεν φτάνει να θέλουμε θα πρέπει και να έρθουν», αφήνει τα πράγματα για κάποιον άνθρωπο όπως ρυθμίζονται από τη φύση και τους υπόλοιπους ανθρώπους καθώς και **νοητικά** -κυρίαρχα νοητικά- από τον ίδιο.

Από το δικό του δηλαδή μυαλό, την ίδια τη δική του την προσωπικότητα και την ιδιοσυγκρασία της, πηγαία.

Πηγαία χωρίς δηλαδή κάποια ιδιαίτερη προσπάθεια από τον ίδιο, παρά μόνον ότι κάνει η ίδια η φύση.

Συνάμα γίνεται και μία αυτορρύθμιση όλων με όλους και όλα.

Χρειάζεται όμως νομίζουμε, οι άνθρωποι κατά κανόνα να εκφράζονται και λεκτικώς.

Και γνώμη μας είναι πως όταν εκφράζονται τόσο λεκτικώς, όσο και με όποιον άλλον τρόπο επιλέξουν, είναι πολύ χρήσιμο να το κάνουν με ευγένεια και διακριτικότητα.

Χρειάζεται όμως νομίζουμε κατά κανόνα να εκφράζονται και λεκτικώς, επειδή ακόμη ο σύγχρονος άνθρωπος στη συντριπτική μάλλον πλειονότητά του, δεν συνειδητοποιεί τα ασυνείδητα μηνύματα που λαμβάνει από την πληθώρα των πληροφοριών όλων των αισθητήριων οργάνων του.

Ή αν προτιμάτε δεν τα ακολουθεί, τουλάχιστον μέχρι να μάθει.

Αφού μάθει, θα μπορεί φυσικά να επιλέγει.

Αλλά και για να μάθει να τα ακολουθεί, θα πρέπει κάπως συνδυάζοντας τις εμπειρίες του, να τα αντιστοιχίσει και με τα λεκτικά σινιάλα των γύρω του.

Το δε περιβάλλον που αυτή τη στιγμή ζει, αναπνέει και αλληλοεπιδρά δεν είναι σε καμία των περιπτώσεων ιδανικό.

Δεν είναι σε καμία των περιπτώσεων ιδανικό για να πράττει και εκείνος αναλόγως ιδανικά, δίχως καθόλου δηλαδή να παρεμβαίνει στα πράγματα.

Όταν οι ίδιοι οι άνθρωποι αυτορρυθμίζονται περισσότερο, είναι όλα καλά.

Αυτορρυθμίζονται περισσότερο, δηλαδή ρυθμίζονται κυρίως από την ίδια την προσωπικότητά τους και την ιδιοσυγκρασία της καθώς και γενικά από τη φύση και πολύ λιγότερο από τους άλλους ανθρώπους.

Θα πρέπει όμως να λαμβάνονται υπόψη τους και οι άλλοι άνθρωποι, αν δεν είναι ειδικά εντελώς ασυνεπείς ή ψεύτικοι αυτά πάνε μαζί, σε αυτά που λένε και πράττουν.

Όταν αφήνουν και τους γύρω τους να αυτορρυθμιστούν, είναι κατά κανόνα κατά πολύ ακόμη καλύτερα.

Όταν όμως ρυθμίζονται κατά βάση από τους άλλους ανθρώπους ενώ συνήθως προσπαθούν και οι ίδιοι να τους ρυθμίσουν ή και ακόμη περισσότερο ρυθμίζονται μόνον από τους άλλους ανθρώπους ενώ συνάμα προσπαθούν και εκείνοι να τους ρυθμίσουν, χωρίς να αντιλαμβάνονται εκατέρωθεν τον κυρίαρχο ρόλο ατομικά της προσωπικότητάς τους τουλάχιστον για τα πράγματα που τους αφορούν αποκλειστικά ή και που τους αφορούν απλά περισσότερο, δημιουργούνται

**μάλλον πολλά προβλήματα στον πυρήνα κιόλας της
συνύπαρξής τους.**

15 ΑΡΜΟΝΙΚΗ ΣΥΝΥΠΑΡΞΗ ΣΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΣΥΝΑΜΑ ΚΑΙ ΣΥΝΗΘΕΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Ελάχιστοι άνθρωποι είναι για όλα τα θέματα, συνεχώς συνειδητοποιημένοι.

Ακόμη και από αυτούς που κατά κανόνα βασίζονται κυρίως στον εαυτό τους, στις σκέψεις και στις πράξεις του.

Ή τουλάχιστον οι περισσότεροι από αυτούς, μπορεί να χρειάζονται κάποιες φορές περισσότερο χρόνο και πληροφορίες, για να βασιστούν ακόμη περισσότερο στον εαυτό τους όταν χρειάζεται.

Κάποιοι άλλοι όμως ίσως και κοντινοί τους άνθρωποι, αυτό μπορεί να το εκμεταλλεύονται ιδιοτελώς.

Να το εκμεταλλεύονται ιδιοτελώς για να βγουν δηλαδή κερδισμένοι πρόσκαιρα οι ίδιοι και όχι το αντικειμενικά γενικό καλό.

Σε αυτές κυρίως τις περιπτώσεις η γνώμη μας είναι, ότι θα πρέπει **χωρίς να το παρακάνει** κανείς μάλλον να παρεμβαίνει **διακριτικά** ακόμη και ως τρίτος και από την παρέμβασή του αυτή **«τὸ δ' εὖ νικάτω»** δηλαδή **«ας νικάει το καλό»**, που λέει και ο **Αισχύλος** στην τραγωδία του **«Αγαμέμνων»**.

Εκτιμούμε δηλαδή ότι κάτι ακόμη και οσοδήποτε μικρό να είναι εκείνο, θα πρέπει να κάνει και ο ίδιος.

Επίσης μερικές φορές κάποια πράγματα μπορεί να είναι δυνατό να προκύψουν, μόνο σε στενά χρονικά

περιθώρια ή και σε κάποια μόλις συγκεκριμένη χρονική στιγμή.

Για αυτό και αν δεν δράσει τότε άμεσα ο ενδιαφερόμενος ή οι ενδιαφερόμενοι, μπορεί αυτό και να μην συμβεί ποτέ στη ζωή τους.

Ο Σοφός λαός μας, αυτό το εκφράζει λέγοντας το γνωμικό *«στη βράση κολλάει το σίδερο»*.

Συνεπώς η οποιαδήποτε αναβολή για κάτι που θέλουμε, μπορεί να οδηγήσει -τουλάχιστον στον περιορισμένο ανθρώπινο χρόνο- ακόμη και στη χώρα του ποτέ.

Το ότι δεν φτάνει να θέλουμε κάτι θα πρέπει να έρθει κιόλας, πάλι ο Σοφός λαός το εκφράζει περιγελώντας:

«Άνδρα θέλω τώρα τον θέλω».

Μα πότε να τον θέλει αύριο;

16 ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

Τα αναφερόμενα από εμάς για το Φυσικό Δίκαιο, στο πολύ βάθος τους μπορεί να χαρίσουν στον αναγνώστη του Υγεία, αν και ίσως τη δυσκολέψουν πρόσκαιρα.

Επίσης μπορεί να τον βοηθήσουν να δει την απέραντη ομορφιά ενός κομματιού τής ίδιας της ζωής, σε μια ανεπτυγμένη κρυφή σχέση του με την υπόλοιπη έμβια και άβια φύση.

Πρωταρχικός όμως σκοπός για εκείνον, μάλλον πως θα πρέπει να είναι η εξακρίβωση και η κατανόηση αυτής καθαυτής της κρυφής σχέσης.

Ηριδανός

Ένας ορισμός για το εφαρμοσμένο από τις κοινωνίες μας νομικό Δίκαιο:

Δίκαιο ονομάζεται το σύνολο των υποχρεωτικών και εξαναγκαστικών κανόνων, οι οποίοι και ρυθμίζουν τις σχέσεις των διαβιούντων προσώπων σε μια κοινωνία.

Η έννοια του Δικαίου είναι ευρύτερη των γραπτών νόμων οι οποίοι τίθενται σε ισχύ από την Πολιτεία και μπορεί να περιλαμβάνει επίσης άγραφους εθιμοτυπικούς κανόνες, προηγούμενες αποφάσεις δικαστηρίων στα συστήματα κοινού δικαίου, ή και θρησκευτικά κείμενα σε θεοκρατικά καθεστώτα.

Όλοι οι ορισμοί για το νομικό Δίκαιο, εσωτερικό και διεθνές, ιδιωτικό και δημόσιο που παρουσιάζουμε τόσο σε αυτό το κεφάλαιο, όσο και στα υπόλοιπα που ακολουθούν, είναι οι γενικώς παραδεκτοί και είναι από τη Βικιπαίδεια.

Το νομικό Δίκαιο εμείς το αναφέρουμε και ως ανθρωπογενές Δίκαιο.

Ανθρωπογενές Δίκαιο με την έννοια ότι έχει δημιουργηθεί και εξελιχθεί έως τα σήμερα από τους ανθρώπους σωρευτικά, χάρις τη σοφία που έχουν αποκομίσει στα πολλά χρόνια συμβίωσής τους σε κοινότητες.

Φαίνεται ότι εκτός από το παραπάνω ανθρωπογενές Δίκαιο, υπάρχει κι ένα **Δίκαιο της Φύσης**, ένα **Φυσικό Δίκαιο**.

Και το Φυσικό Δίκαιο έχει δημιουργηθεί, εξελιχθεί και εξελίσσεται, επίσης από τα πολλά χρόνια τής συμβίωσης ανθρώπων, ζώων, φυτών κι ανόργανων σωρευτικά, χάρις όμως την ευρύτερη στη βάση της του ανθρώπου, Σοφία τής Φύσης.

Ο άνθρωπος πάρα ταύτα χρειαζόταν να δημιουργήσει ένα επιπλέον Δίκαιο, το ανθρωπογενές Δίκαιο.

Ήταν ανάγκη του.

Ο ίδιος και οι κανόνες που θα πρέπει να διέπουν άμεσα τις σχέσεις του με όλους, όλες κι όλα προχωράνε πολύ γρηγορότερα, από τους κανόνες που επιβάλλει η φύση για τον ίδιο σκοπό.

Μια Φύση που εξετάζει τα πράγματα βαθύτατα για αυτό και σε πολύ μεγάλο βάθος χρόνου και που θυσιάζει την ατομικότητα της οντότητας για το καλό του είδους της, την ισορροπία του είδους της με τα υπόλοιπα είδη, καθώς και τη γενικότερη ισορροπία όλων των έμβιων και των άβιων οντοτήτων της με σκοπό να εξακολουθεί να ευδοκίμει η ζωή στη Γη όπως τη ξέρουμε, ή ακόμη πιο στέρεα.

Να εξακολουθεί να ευδοκίμει η ζωή στη Γη όπως τη ξέρουμε ή ακόμη πιο στέρεα, που εκείνη μπορούμε και παρατηρούμε και έχουμε μια πιο σαφή εικόνα για το τι γίνεται στο σύνολό της.

Εύκολα όμως μπορούμε να υποθέσουμε ότι έτσι συμβαίνει και γενικότερα στο Σύμπαν και όχι μόνο στη Γη.

Ως εκ τούτου ο άνθρωπος δεν θα μπορούσε να αφήσει απλά την ίδια τη Φύση κάποτε αρμονικά, να καταφέρει να ρυθμίσει τις ατομικές, άμεσες και πρόσκαιρες σχέσεις του με τις άλλες οντότητες.

Κάποτε πάντως ισχυριζόμαστε ότι η Φύση θα καταφέρει να συμβιβάσει καλύτερα το εφήμερο και άμεσο ανθρωπογενές Δίκαιο, με το αιώνιο και ουσιαστικότερο Φυσικό Δίκαιο.

Ακόμη περισσότερο ισχυριζόμαστε ότι κάποτε η φύση θα καταφέρει να συμβιβάσει καλύτερα τις επιπτώσεις στον άμεσο και εφήμερο προσωπικό μας κόσμο από τις παραβιάσεις του Φυσικού Δικαίου τού αιώνιου κόσμου, όπως εκείνος υπάρχει δισεκατομμύρια χρόνια ή και από πάντα.

Συνάμα θα καταφέρει να εξακολουθεί ο αιώνιος κόσμος να προχωράει ακάθεκτος και με την ίδια βεβαιότητα στην ύπαρξή του, κατορθώνοντας και την παντοτινή υγεία, νεανικότητα και ζωή αρχικώς για τον σύγχρονο άνθρωπο και στη συνέχεια για τα θνητά ζώα και φυτά.

Γράφουμε για θνητά ζώα και φυτά γιατί υπάρχουν σήμερα εν ζωή τόσο ζώα όσο και φυτά αρκετών χιλιάδων χρόνων, δεδομένου ότι υπάρχει ως είδος στη Γη η λεγόμενη αθάνατη μέδουσα και απλά ως ζωντανός οργανισμός η εξαιρετικά μακρόβια Πεύκη Μαθουσάλα, μία Πεύκη του είδους Πεύκη η μακραίωνη.

Εκτιμούμε δηλαδή ότι όταν το Δίκαιο της Φύσης θα φτάσει σε ένα αποδεκτό από τους ανθρώπους επίπεδο για όλες τις οντότητές της, τότε δεν θα χρειάζεται επιπλέον του το λεγόμενο από εμάς ανθρωπογενές Δίκαιο.

Ότι τότε δηλαδή αυτά τα δύο Δίκαια, Φυσικό και Ανθρωπογενές, θα συμπίπτουν.

Και πως δεν νομίζουμε ότι η Φύση θα προλάβει να το καταφέρει αυτό, δίχως να κάνει πραγματικότητα πρώτα μαζί της ο άνθρωπος το κατόρθωμα της Αειζωίας.

Ισχυριζόμαστε ξεκάθαρα ότι ο άνθρωπος στο όχι και πολύ μακρινό μέλλον και στη συνέχεια θα ακολουθήσουν τα ζώα και τα φυτά, θα καταφέρει με την απόλυτη βοήθεια της Φύσης να κατακτήσει την αθάνατη, υγιή και αγέραστη, γεμάτη ομορφιά και καλοσύνη ζωή στην αιωνιότητα.

Εννοούμε ζωή για πάντα εδώ, σε αυτόν τον χειροπιαστό, πραγματικό μας κόσμο.

Είναι φανερά ήδη στις δυνατότητές του, αν δεν ήταν ανέκαθεν.

Για να ενδιαφέρεται η Φύση να ισορροπήσουν οι οντότητές της σε τόσο μεγάλο βάθος χρόνου έστω και ως είδη αλλά και γενικότερα για να έχει τόσο μακρόπνοα και μεγαλόπνοα σχέδια όπως αυτά που μπορούμε και παρατηρούμε σε όλες τις εκφάνσεις της, φαίνεται πως από την πρώτη γενέθλια ημέρα της αν υπάρχει γενέθλια ημέρα της, έδωσε και εξακολουθεί να δίνει αυτήν την πανέμορφη δυνατότητα στις έμβιες οντότητές της κάποτε να το καταφέρουν.

Αν το παρατηρήσατε στην αρχή του κεφαλαίου στον ορισμό του νομικού Δικαίου, εμπεριέχονται οι υποχρεωτικοί και

εξαναγκαστικοί κανόνες για τη ρύθμιση των σχέσεων των διαβιούντων προσώπων σε μια κοινωνία.

Να προσθέσουμε ότι για το Φυσικό Δίκαιο, η ύπαρξή του εμπεριέχει τη ρύθμιση των σχέσεων των ανθρώπων τόσο με τους άλλους ανθρώπους, όσο και με τον ίδιο τους τον εαυτό.

Ακόμη εμπεριέχει και σχέσεις αμφίδρομες μεταξύ των ανθρώπων με τα ζώα, τα φυτά και τα ανόργανα.

Ή ακόμη και σχέσεις μεταξύ όλων των φυσικών οντοτήτων ή αν προτιμάτε όλων των υλικών οντοτήτων έμβιων και άβιων με άυλες οντότητες δηλαδή πιθανότητες κυμάτων που δεν ορίζονται ως άυλες μονοσήμαντα αλλά έχουν και σωματιδιακή-υλική υπόσταση, νοητικά μοντέλα, απόψεις και οτιδήποτε γενικώς υπάρχει στη Φύση, στον κόσμο, στο σύμπαν και με κάποιο τρόπο συνειδητό ή ασυνείδητο, οι φυσικές έμβιες και άβιες οντότητες με τον τρόπο τους το αντιλαμβάνονται, το επηρεάζουν και τις επηρεάζει οσοδήποτε λίγο ή πολύ.

Το Φυσικό Δίκαιο εμπεριέχει τη συνισταμένη και πιο ουσιαστική ρύθμιση των σχέσεων όλων των έμβιων, άβιων, νοητικών, εικονικών και γενικά ορατών και αοράτων οντοτήτων και έχει να κάνει με την υγεία, την ευρωστία, τη χαρά, την ομορφιά, την αρμονία, τη μακροβιότητα, την ανέλιξη και εν τέλει την ίδια τη ζωή των οντοτήτων αυτών, από τη Φύση.

Και όλες αυτές είναι σχέσεις που προκύπτουν για τους ανθρώπους λαμβάνοντας υπόψη ακόμη και την προσωπική φιλοσοφία τους σίγουρα και την ιδιοσυγκρασία τους, μιας και είναι και οι ίδιοι παιδιά τόσο της επεξεργασίας του εαυτού τους και αυτών που συμβαίνουν γύρω του, όσο

και του φυσικού τους περιβάλλοντος σε πολύ μεγάλο βάθος χρόνου.

Προχωράνε δε και διαμορφώνονται έτσι, συνεχώς στον χώρο και στον χρόνο τής ζωής τους.

Η παραβίαση του νομικού Δικαίου όταν γίνεται αντιληπτή από τα ανθρώπινα συστήματα δικαίου, επιφέρει μία θεσμοθετημένη από την κοινωνία ποινή, συνήθως οικονομικής φύσεως.

Αν πρόκειται για πολύ σοβαρή παραβίαση του νομικού Δικαίου, τότε μπορεί να επιφέρει και στέρηση της ελευθερίας του παραβάτη, ακόμη και για πολύ μεγάλη διάρκεια.

Η παραβίαση του Φυσικού Δικαίου γίνεται πάντα αντιληπτή από τη Φύση και επιφέρει για κάποιο χρονικό διάστημα στον άνθρωπο είτε στασιμότητα στην ανέλιξη του ακόμη και πισωγύρισμα, είτε κάποιο είδος δυσαρμονίας, είτε αδυναμία να συνειδητοποιήσει με όλες του τις αισθήσεις την ομορφιά που τον περιβάλλει, είτε να επηρεάσει την εγγενή χαρά που νιώθει για τη ζωή, είτε αν η παραβίαση αυτή του Φυσικού Δικαίου είναι σοβαρή και με μεγάλη διάρκεια, να επηρεάσει την ευρωστία του δηλαδή την ικανότητα τού οργανισμού του να αντιμετωπίζει διαταραχές και να παραμένει υγιής αυτό έχει να κάνει κυρίως με το ανοσοποιητικό του σύστημα και την εύρυθμη λειτουργία του, είτε ακόμη μπορεί να επηρεάσει την υγεία του και πιο άμεσα, ίσως και καίρια με μια χρόνια ασθένεια, είτε μπορεί ακόμη να επιφέρει και άμεση μεταβολή στην ίδια τη χρονική διάρκεια της ζωής του.

17 Η ΔΙΑΡΚΩΣ ΑΝΕΛΙΣΣΟΜΕΝΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ

Γράφουμε για τους ανθρώπους γιατί για τους ανθρώπους ενδιαφερόμαστε σε αυτό το βιβλίο και όποτε αναφερόμαστε σε ζώα, φυτά, ανόργανα, ορατές και αόρατες οντότητες το κάνουμε για να καταλάβουμε ακόμη περισσότερο, τι ισχύει για τους ανθρώπους.

Ακόμη όταν αναφερόμαστε σε όλες τις οντότητες ορατές και αόρατες, το κάνουμε και στα πλαίσια της αλληλεπίδρασης, της αλληλεξάρτησης, της αλληλοσυμπλήρωσης των ανθρώπων με όλες αυτές.

Έτσι φαίνεται ότι υπάρχουν κάποια κοινά στοιχεία στο Φυσικό Δίκαιο όλων των ζωντανών οργανισμών, όπως για παράδειγμα το να μην φονεύουν άλλους ζωντανούς οργανισμούς παρά μόνο για να φάνε και μάλιστα όχι ζωντανούς οργανισμούς του είδους τους, ή γενικότερα ζωντανούς οργανισμούς που δεν βρίσκονται στην τροφική τους αλυσίδα.

Από αυτό και μόνο θα μπορούσαμε να πούμε ότι για τη φύση καθώς και για το σύνολο των έμβιων οντοτήτων, είναι προτιμότερο-ωφελιμότερο να υπάρχει η οποιαδήποτε μορφή ζωής από το να μην υπάρχει, δηλαδή από το να θανατώνεται βίαια και όχι για διατροφικούς λόγους.

Οποιαδήποτε μορφή ζωής κι αν είναι αυτή.

Οποιοσδήποτε ζωντανός οργανισμός υπάρχει, είναι πάντα υπέρ μας, είναι πάντα υπέρ της ζωής.

Εξ ορισμού δηλαδή για το νομικό δίκαιο των ανθρώπων και μόνο αυτός ο λόγος να υπήρχε, η θανατική ποινή θα ήταν

και πάλι λάθος για την Ανθρώπινη Φύση μιας και αποτελεί υποσύνολο της Γήινης Φύσης, αν και ισχυριζόμαστε ότι αυτό που περιγράφουμε ισχύει Συμπαντικά.

Από την άλλη μεριά υπάρχουν και κάποια πράγματα που ισχύουν μόνο για τα φυτά, κάποια πράγματα που ισχύουν μόνο για τα ζώα αλλά και διαφορετικά στο κάθε είδος του ζωικού βασιλείου, που θα μπορούσαμε χονδρικά να τα κατηγοριοποιήσουμε σε χορτοφάγα, παμφάγα και σαρκοφάγα ζώα.

Ακόμη υπάρχουν κάποια πράγματα που ισχύουν μόνο για τους ανθρώπους αλλά και εξατομικευμένα για τον κάθε άνθρωπο, λόγω και της πολυπλοκότητας της διαμορφωθείσας φύσης και ιδιοσυγκρασίας του καθενός μας, όπως μας συμβαίνουν και επεξεργαζόμαστε τα γεγονότα κατά τη διάρκεια της ζωής μας.

Παρόλο που η φύση όσον αφορά την επιβίωση είναι πολύ σκληρή, γνώμη μας είναι ότι για το περιβάλλον της Ελλάδας στην εποχή μας, το καλύτερο όλων για την υγεία του κάθε ανθρώπου είναι τόσο η φιλοσοφία του όσο και η ιδιοσυγκρασία του, να εμπεριέχουν όσο πιο πολύ γίνεται καλοσύνη, ευελιξία, ελαστικότητα και ανθρωπιστικό πνεύμα.

Επίσης η φιλοσοφία του να είναι όσο γίνεται πιο θετική και καλοπροαίρετη, σε νέα ερεθίσματα και απόψεις.

Να είναι όσο μπορεί πιο θετική και καλοπροαίρετη ακόμη κι αν δεν συμφωνεί με τα νέα αυτά ερεθίσματα και τις νέες αυτές απόψεις, ή είναι κι εντελώς αντίθετη.

Να έχουν δηλαδή κατά κάποιο τρόπο για τη φιλοσοφία του, τόσο τα νέα αυτά ερεθίσματα όσο και οι νέες αυτές απόψεις, ένα είδος κατανόησης της θέσης τους και το πως δημιουργήθηκαν, όσο ακραίες και αν είναι.

Να μην τον πληγώνουν.

Να μην τις παίρνει κατάκαρδα.

Χρειάζεται πάντα να ισορροπεί.

Επίσης δεν χρειάζεται στα νέα αυτά ερεθίσματα και στις νέες αυτές απόψεις, να προσπαθεί να επιβληθεί.

Σε αυτά τα θέματα παίζει τον ρόλο της η Δημοκρατία της Φύσης.

Δηλαδή η κυριαρχία της κοινής ή παρεμφερής άποψης των πολλών.

Για αυτό και εκείνοι και εκείνες που αρχικώς προτείνουν τις απόψεις που γίνονται αγαπητές από τους πολλούς, αποτελούν πολύ σπουδαία πρόσωπα σε μία κοινωνία.

Αποτελούν πολύ σπουδαία πρόσωπα σε μια κοινωνία, ακόμη κι αν αυτή η άποψη δεν είναι πάντα η πιο όμορφη, η πιο αγνή και η πιο αγαποβόλα.

Τούτο γιατί φαίνεται ότι τις συντριπτικά περισσότερες φορές, η άποψη των πολλών είναι η πλέον κατάλληλη για αυτό που χρειάζεται η πολιτεία τους συνολικά.

Συνολικά δηλαδή στο συγκεκριμένο χρονικά μέρος που εκείνοι συμβιώνουν.

Φυσικά όμως και η άποψη αυτή που υπερισχύει, συναρτήσει του χρόνου και της αλλαγής των εκάστοτε συνθηκών, μπορεί και προχωράει.

Επίσης όλοι οι άνθρωποι, ακόμη και οι πιο ακραίοι, χρειάζεται να έχουν ένα είδος ιδιότυπης ευέλικτης αποδοχής, ή έστω ανεκτικότητας.

Ένα είδος ιδιότυπης ευέλικτης αποδοχής ή έστω ανεκτικότητας, τουλάχιστον με την έννοια του να μην εκφράζουν απόρριψη για το σύνολο τής προσωπικότητάς τους, παρά μόνον για τις ιδέες τους.

Είμαστε όλοι άνθρωποι και αυτά που μας ενώνουν είναι πάντα περισσότερα από αυτά που μας χωρίζουν, όπως έλεγε και η αρχαία Σοφή Υπατία.

Ένας αρνητικός άνθρωπος συνήθως βελτιώνεται, όταν οι καλοί άνθρωποι βρίσκονται πλησίον του και όχι αντικριστά, ή σε απόσταση.

Συμβαίνει όταν τον νοιάζονται.

Θα πρέπει βέβαια οι καλοί άνθρωποι και να το αντέχουν αυτό.

Για αυτό εκτός από καλοί, θα πρέπει να γίνουν και δυνατοί.

Σε καμία όμως των περιπτώσεων δεν είμαστε εχθροί με τους ακραίους ανθρώπους.

Με κανέναν.

Αποστασιοποίηση συναισθηματική από τα λόγια και τις πράξεις τους ναι, μπορεί να υπάρχει για κάποιους, ίσως και αρκετούς.

Κάποιες φορές ή κάποιες στιγμές είναι κι απαραίτητη.

Όχι όμως έχθρα.

Όλοι μαζί προχωράμε.

Σε αυτούς που ισχυρίζονται ότι δεν μπορούν να συμπεριφερθούν έτσι, θα πούμε ότι οι ίδιοι βάζουν αυτό το όριο στον εαυτό τους.

Όταν ένας άνθρωπος κατορθώσει κάτι, αυτομάτως όλοι οι άνθρωποι μπορούν να το κατορθώσουν.

Αποκτούμε όλοι τη δυνατότητα γιατί όλοι είμαστε φτιαγμένοι από τα ίδια υλικά και οι δρόμοι που μπορεί να ακολουθήσει κανείς για να αποκτήσει μία κατεκτημένη ανθρώπινη δεξιότητα, είναι σίγουρα πολλαπλοί.

Συνάμα συνεχίζοντας στο σύγχρονο περιβάλλον, χρειάζεται και η με μέτρο οικολογική ευαισθησία, σε θεωρία και πράξη.

Επαναλαμβάνω ότι αυτά είναι τα χρήσιμα για την προσωπική υγεία του ανθρώπου στη σύγχρονη εποχή και την Ελλάδα, που έχουν οι πολίτες της στην πλειονότητά τους κατακτήσει τα βασικά.

Φυσικά κι αν δεν συμφωνούν με κάποια άποψη, δεν χρειάζεται να την ενστερνίζονται.

Απεναντίας θα λέγαμε, να εκφράζουν με επιχειρήματα, τις δικές τους απόψεις.

Ειδικά αν είναι και πιο ωραίες και κάτι τέτοιο είναι στην ιδιοσυγκρασία τους ή το αντέχουν.

Όμως πάντοτε να έχουν κατανόηση τόσο για την οποιαδήποτε φιλοσοφία, όσο και για αυτούς που συμφωνούν με εκείνη, ακόμη κι αν η ίδια εκφράζεται με φανατισμό.

Συνάμα όπως γράψαμε να μην προσπαθούν να επιβάλουν τη δική τους άποψη με το ζόρι, ακόμη κι αν είναι φανερά καλύτερη.

Απλά ας την πουν, ας κάνουν το καλό κι ας πάει στο γιαλό.

Το δίκιο να το έχει μόνο το επιχείρημα.

Ούτε ο φανατισμός, ούτε ο τσαμπουκάς, ούτε η δύναμη, ούτε η βία.

Μόνο το επιχείρημα.

Ακόμη κάτι που δεν μπορεί να γίνει στη φιλοσοφία μας κατανοητό και αποδεκτό άμεσα, μπορεί στο μέλλον να γίνει.

Όμοια και στη φιλοσοφία των άλλων.

Χρειάζεται η ευελιξία από καλοσύνη στη σκέψη μέχρι ο χρόνος να ακουμπήσει, να εδραιώσει στο μυαλό μας την καινούργια πληροφορία και αν συμφωνούμε με αυτή να την υιοθετήσουμε, αν δεν συμφωνούμε με αυτή να δούμε με ποια λογικά επιχειρήματα θα μπορέσουμε να την αντιμετωπίσουμε.

Χρειάζεται η ισορροπία των απόψεων που προκύπτουν την κάθε φορά.

18 Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ

Γράψαμε αρκετά πιο πριν, «παρόλο που η φύση όσον αφορά την επιβίωση είναι πολύ σκληρή».

Να πούμε όμως και ότι η σκληράδα της, αντανακλάται κυρίαρχα στο άτομο ή και μόνο σε αυτό.

Δηλαδή ενώ το άτομο μπορεί να αρρωστήσει ή και να πεθάνει ακόμη εξαιτίας της αντιμετώπισης ενός γεγονότος, στο είδος που ανήκει συμπεριφέρεται πάντα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, συμπεριλαμβάνοντας θεραπευτικά ολόκληρη την εμπειρία που αποκόμισε από το όλο αρνητικό γεγονός.

Ωστόσο όμως το αμυδρότατο πρόσκαιρο αρνητικό ίχνος της στον φαινότυπο του ατόμου, το αφήνει.

Υπάρχει πάντοτε κάποιο προσωπικό τίμημα, για ένα οποιοδήποτε λάθος.

Ο λόγος της αρνητικής συνέπειας είναι όμως το λάθος και όχι το καλό που θα προκύψει από τη φύση για αυτό.

Το μόνο γνωστό είδος που αυτή τη Σοφία της Φύσης δηλαδή τη θεραπευτική αντίδρασή της ως τρόπο συμπεριφοράς στο αρνητικό γεγονός της ασθένειας ενστερνίζεται στα φανερά στον ατομικό βίο των εκπροσώπων του, είναι ο άνθρωπος.

Ο άνθρωπος δηλαδή που λειτουργώντας αυτόνομα ως είδος, προσπαθώντας να συνεισφέρει θεραπευτικά επιπλέον της αυθόρμητης αντίδρασης των έμβιων οργανισμών από τη Φύση και από τη φύση τους, δημιούργησε την Ιατρική Επιστήμη.

Κατ' επέκταση ο άνθρωπος που τις δικές του δυσκολίες και απογοητεύσεις, καθώς και των γύρω του και της κοινωνίας τους ή και γενικότερα της ζωής, τις κοιτάζει πάντοτε για να δημιουργήσει κάτι το πραγματικά καλύτερο για όλους, όλες και όλα, συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού του.

Ακόμη είναι χρήσιμο να γνωρίζει κανείς ως **φυσικό φαινόμενο**, κάτι που έχει γράψει ο πολύ σπουδαίος **Νίκος Καζαντζάκης** στον πρόλογο τού πολύ σπουδαίου βιβλίου του για την τουρκοκρατούμενη Κρήτη της εποχής του πατέρα του, **«Ο καπετάν Μιχάλης» (Ελευτερία ή θάνατος)**.

Κι αυτό όμως θα πρέπει κατά τη γνώμη του και γνώμη μας, να σας δραστηριοποιεί.

Είναι **«συν Αθηνά και χείρα κίνει»** και όχι **«πέσε πάντα να σε φάω»**.

Να πούμε ακόμη ότι η διαπίστωση αυτού του φυσικού φαινομένου, θα σας δώσει τη βεβαιότητα ότι τελικά όλα θα πάνε καλά.

Ακόμη περισσότερο ότι πάντα όλα τελικά, θα πηγαίνουν καλά.

Η βεβαιότητα ότι όλα θα πηγαίνουν πάντα καλά, θα σας δώσει με τη σειρά της σιγουριά στον όποιο δίκαιο αγώνα σας και συνάμα μηδενικό άγχος και ανησυχία για εκείνον.

Ακόμη άπειρη υπομονή και μηδενική ανυπομονησία, ίσως και συνολικά στη ζωή σας.

Από την άλλη μεριά όμως όπως γράφει στη συνέχεια και ο πολύ σπουδαίος **Νίκος Καζαντζάκης**, δεν θα πρέπει αυτό το φυσικό φαινόμενο να σας εφησυχάζει, να σας

αποκοιμίζει και να σας κάνει να πιστέψετε ότι τον αγώνα που πρέπει να δώσετε εσείς, θα τον δώσει κάποιος άλλος για εσάς.

Δώστε τον όποτε μπορέσετε και για όσο μπορέσετε.

«Υπάρχει στον κόσμο τούτον ένας μυστικός νόμος –αν δεν υπήρχε, ο κόσμος θά ’ταν από χιλιάδες χρόνια χαμένος– (νόμος) σκληρός κι απαραβίαστος: το κακό πάντα στην αρχή θριαμβεύει και πάντα στο τέλος νικάται».

Νίκος Καζαντζάκης

Ο αρχαίος Σοφός **Ησίοδος** έγραψε στο έργο του **«Έργα και Ημέραι»** για αυτό που παρατήρησε χρόνια μετά ο πολύ Σπουδαίος Νίκος Καζαντζάκης, πως το έχουν αναλάβει οι αθάνατοι άνθρωποι του χρυσού γένους.

Βάζω για αυτό κάτι από το παραπάνω βιβλίο που τους αφορά και με έντονη γραφή αυτό που λέει ότι κάνει το χρυσό γένος έως τις ημέρες τουλάχιστον του Ησιόδου.

Ακόμη να πω ότι ο **Ησίοδος** ήταν η πλέον εξέχουσα διανοητικά προσωπικότητα της εποχής του μιας εποχής με πολλές εξέχουσες διανοητικά προσωπικότητες, που σημαίνει ότι δεν έγραφε παλαβομάρες όπως μπορεί να φαίνονται σήμερα σε κάποιους ίσως τεχνοκράτες.

Όσα έργα του έχουν σωθεί έως τις ημέρες μας είναι γραμμένα σε στίχους και λέγεται ότι είχε κερδίσει σε ποιητικούς αγώνες ακόμη και τον πλέον αξεπέραστο ποιητή και αοιδό, τον ίδιο τον **Όμηρο**.

«Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω,
 εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν
 [ὥς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι].
 Χρύσειον μὲν πρῶτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
 110ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
 οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν·
 ὥστε θεοὶ δ' ἔζων, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
 νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οἰζύος, οὐδέ τι δειλὸν
 γῆρας ἐπῆν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
 115τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων·
 θνητῶν δ' ὥσθ' ὕπνω δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
 τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
 αὐτομάτῃ πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
 ἥσυχοι ἔργ' ἐνέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
 120[ἄφνειοὶ μήλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσιν.]
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς
ἐσθλοί, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
[οἱ ῥα φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα
125ἡέρα ἐσσάμενοι πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἴαν,]
πλουτοδότηι· καὶ τοῦτο γέρας βασιλήιον ἔσχον».

«Μ' αν θέλεις κι άλλον εγώ με συντομία λόγο θα σου πω,
 καλά κι επισταμένα.

Κι εσύ μέσα στο νου σου βάλ 'το,
 [πως απ' την ίδια ουσία (όμοια, από το ίδιο μέρος)
 γεννηθήκανε οι θεοί και οι θνητοί οι άνθρωποι.]

Χρυσό πρωτόπλασαν το γένος των βροτών ανθρώπων
οι αθάνατοι του Ολύμπου. 110

Στην εποχή του Κρόνου, όταν εκείνος δέσποζε στον ουρανό,
 ζούσαν κι εκείνοι σαν θεοί· ο νους τους ξέγνοιαστος,

πάθη και συμφορές μακριά τους, μήτε τα μαύρα γηρατειά
 τους άγγιζαν· άφθαρτοι κι αναλλοίωτοι, πόδια και χέρια,
 στις χαρές δοσμένοι, κι ό,τι κακό έμενε απ' έξω.¹¹⁵
 Ακόμη κι όταν πέθαιναν, ήταν ο θάνατός τους ύπνος
 που τους δάμαζε, κι είχανε όλα τα καλά δικά τους·
 χωράφια γόνιμα τους έδιναν καρπό από μόνα τους,
 μεγάλη κι άφθονη σοδειά· κι εκείνοι πράοι, ησυχασμένοι
 σε έργα ευχάριστα, ευλογημένοι
 με τα πολλά αγαθά τους.

**Κι όταν με τον καιρό της γης το χώμα σκέπασε τούτο το
 γένος,¹²¹**

**έγιναν επιχθόνιοι δαίμονες, αγνοί, καλόγνωμοι, να
 διώχνουν**

το κακό, φύλακες των θνητών ανθρώπων.

**Αυτοί φυλάν το δίκιο, αυτοί αποτρέπουν τα ανόσια
 έργα·**

**κυκλοφορούν, τον αέρα ντυμένοι (αόρατοι), σ' όλη την
 οικουμένη,¹²⁵**

**πηγή ευτυχίας και πλούτου - Τούτο το βασιλικό
 προνόμιο**

αποκτήσαν».

Στίχοι 106-126, «Έργα και Ημέραι», Ησιόδου.

Νεοελληνική Απόδοση του Δημήτρη Ν. Μαρωνίτη, εκτός
 από τα:

«ηέρα εσσάμενοι» που το αποδίδει ως ντυμένοι την ομίχλη,
 ενώ εδώ αποδίδονται ως τον αέρα ντυμένοι· καθώς και το

«δαίμονες» που το αποδίδει ως πνεύματα, ενώ εδώ αποδίδεται ως έχει.

Να πούμε ακόμη ότι δαίμονες στην αρχαία Ελλάδα σήμαινε αυτοί που γνωρίζουν σε βάθος και έχουν πείρα.

Η λέξη μάλλον προέρχεται από το δαήμων και ήταν πάντα πολύ καλοσυνάτες οντότητες.

Έχει όμως επικρατήσει ότι προέρχεται από το δαίω δηλαδή μοιράζω, δαίμων δηλαδή μοιραστής.

Ακόμη είναι διαφορετική και η απόδοση του τελευταίου 126 στίχου που αναφέρουμε καθώς και οι αρχικοί στίχοι 106-108, επειδή δεν βρήκα του ίδιου του Δημήτρη Μαρωνίτη στο διαδίκτυο.

Ο Καζαντζάκης συνεχίζει,

«Θαρρείς κι είναι απαραίτητος αγώνας πολύς κι ιδρώτας πολύς για να εξαγοράσει ο άνθρωπος το δίκιο του – κι η ελευτερία είναι το πιο ακριβαγόραστο αγαθό· δε δίνεται δωρεάν μήτε από τον άνθρωπο μήτε από το Θεό· πηγαίνει από χώρα σε χώρα, όπου τη φωνάξουν, από καρδιά σε καρδιά, ανύπνωτη, ανυπόταχτη, χωρίς συμβιβασμό».

Όπου ελευτερία είναι το πιο ακριβαγόραστο αγαθό, μπορούμε να βάλουμε και υγεία ότι είναι το πιο ακριβαγόραστο αγαθό.

Η ελευθερία δίνει χαρά στους ανθρώπους και η χαρά με τη σειρά της, την υγεία.

Και στις ημέρες μας ακόμη στην Ελλάδα, είναι πάντα η ελευθερία αυτή που πηγαίνει *«από καρδιά σε καρδιά, ανύπνωτη, ανυπόταχτη, χωρίς συμβιβασμό».*

Το βιβλίο αυτό του πολύ σπουδαίου Νίκου Καζαντζάκη είναι από τα πιο συγκλονιστικά του έργα, όσον αφορά την ανδρεία των Κρητικών της εποχής της τουρκοκρατίας.

Δυστυχώς όμως νομίζουμε ότι δίνει άσχημο μήνυμα, για τις σχέσεις τους με το γυναικείο φύλο.

Πρόκειται όμως και για άλλες εποχές που αν θα επιθυμούσε κανείς να τις κρίνει ακόμη και αυστηρά, θα πρέπει νομίζουμε να συμπεριλάβει στην κριτική του σκέψη τουλάχιστον και τα χαρακτηριστικά της τότε και εκεί κοινωνίας που αναφέρεται το βιβλίο.

Να τις κρίνει δηλαδή με ένα βλέμμα συμπεριληπτικό, των ιδιαίτερων εκείνων συνθηκών του τόπου τους και του χρόνου τους.

Όποιος πάντως δεν έχει διαβάσει το συγκεκριμένο βιβλίο, δύσκολα θα μπορέσει να καταλάβει τι είναι ή τι ήταν η νεότερη Κρήτη, σε ένα πολύ σημαντικό τμήμα της.

Ή τουλάχιστον να καταλάβει σε υψηλό βαθμό, όσα αφορούν τη συνολική αντρείοσύνη της.

Οι Κρητικοί έκαναν πολλές επαναστάσεις για να διώξουν τον τουρκικό ζυγό και επίσης πολλές προσπάθειες για να ενωθεί ξανά η Κρήτη με την υπόλοιπη Ελλάδα και τα κατάφεραν.

Δεν ήθελαν μόνο την αυτονομία τους.

Ήθελαν και την επανένωση.

Πόσο όμως από την άλλη μεριά θα πρέπει να ήξερε καλά την Κρήτη και τους Κρητικούς, αυτός που τους είχε ζήσει εκ γενετής και είχε γράψει αυτό το βιβλίο.

Συνεχίζοντας να πούμε ότι η υγεία και η ελευθερία είναι έννοιες αλληλένδετες, αλληλεξαρτώμενες και γενικά πάνε πάντα μαζί.

Ίσως γιατί η ελευθερία δίνει χαρά και αυτή με τη σειρά της, την υγεία.

Για την προσωπική μας δε ελευθερία, στη σύγχρονη κοινωνία της Ελλάδας, είμαστε αποκλειστικά υπεύθυνοι εμείς οι ίδιοι.

Μα και με αυτήν ασχολούνται οι άνθρωποι του χρυσού γένους.

Είτε για να μας βοηθήσουν, είτε για να μας πεισμώσουν και να γίνουμε πιο δυνατοί.

Όπως κρίνουν ότι χρειάζεται κάθε φορά.

Όμως μάλλον είναι καλύτερα να πούμε για το πείσμα ότι το δημιουργούν και οι καταστάσεις που προκύπτουν στη ζωή ενός ανθρώπου, σε συνδυασμό με την ανάγκη του οι καταστάσεις αυτές να ξεπεραστούν.

Όχι δηλαδή αυτοί καθαυτοί οι άνθρωποι του χρυσού γένους, ότι δημιουργούν τις καταστάσεις.

Πιθανότατα οι ίδιοι να δίνουν την απαιτούμενη «*θεϊκή*» ενέργεια ή καλύτερα ανθρώπινη ενέργεια ή και σκέψη, ή ενέργεια και σκέψη του φυσικού μας κόσμου, για να ξεπεραστούν όλες οι παρουσιαζόμενες του δυσκολίες.

Γενικά υπάρχουν πολλοί παράμετροι που λαμβάνονται υπόψη και για πολλά πράγματα, από τους ίδιους.

Δεν πρέπει όμως να φοβάται κανείς τίποτα και κανέναν.

Ειδικά τους ανθρώπους του χρυσού γένους, που είναι υπέρμετρα καλοσυνάτοι.

Καλοσυνάτοι όσο δεν πάει άλλο.

Σοφοί και καλοσυνάτοι όσο δεν πάει άλλο.

Να κάπου που ίσως φαινομενικά δεν χρειάζεται να ισχύουν και για εμάς, το **«Μέτρον Ἀριστον»** (Το Μέτρο Είναι Το Καλύτερο, Είναι Το Κάλλιστο) και το **«Μηδέν Ἄγαν»** (Μην Το Παρακάνεις).

Δηλαδή στην καλοσύνη και στη σοφία.

Καλύτερα όμως είναι ίσως να πούμε ότι στους ανθρώπους του χρυσού γένους, το μέτρο στη Σοφία και στην Καλοσύνη είναι πολύ υψηλότερο ή αν προτιμάτε ειδοποιός ευρύτερο από το δικό μας και αυτό μάλλον επειδή ξέρουν πως να διαχειριστούν και τις δύο αυτές καταστάσεις τους με όλους τους άλλους ανθρώπους, φυσικά και με τον εαυτό τους.

Το πολύ ευρύτερο ή αν προτιμάτε ειδοποιός υψηλότερο μέτρο στη Σοφία και στην Καλοσύνη συμβαίνει κι επειδή οι άνθρωποι του χρυσού γένους, είναι πολύ πιο αυτόνομοι και ασφαλείς από εμάς και άρα ένας από τους επιπλέον μας στόχους για να αυξήσουμε τα όρια μας στην αγάπη, στην καλοσύνη και στη σοφία, είναι να καταφέρουμε αρχικά να γίνουμε όσο το δυνατόν πιο αυτόνομοι και ασφαλείς γίνεται.

Για την ασφάλειά τους όμως έχουμε να πούμε, ότι ήταν και είναι σίγουρα διαφορετική από εποχή σε εποχή.

Η περισσή αγάπη, καλοσύνη και σοφία συνήθως προκύπτει στους ανθρώπους, από το ξεπέρασμα με επιτυχία πολύ δύσκολων καταστάσεων στη ζωή τους.

Λέγοντας με επιτυχία εννοούμε το ξεπέρασμα με αγάπη και καλοσύνη μιας δύσκολης κατάστασης και όχι απαραίτητα το θετικά άμεσο αποτέλεσμα της έκβασής της.

Εννοούμε βέβαια και την απόκτηση τής βιωματικής της γνώσης.

Αποτυχία θεωρούμε κυρίως το ξεπέραςμα της δύσκολης αυτής κατάστασης, με σκληρότητα.

Να ξεπερνάνε δηλαδή μία δύσκολη κατάσταση οι άνθρωποι σκληραίνοντας εσωτερικά οι ίδιοι, ακόμη κι αν επιτευχθεί ο άμεσος στόχος τους.

Το αυτονόητο είναι βέβαια ότι οι δύσκολες καταστάσεις με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο, θα πρέπει να ξεπερνιούνται.

Ακόμη οι άνθρωποι του χρυσού γένους φαίνεται ότι έχουν μάλλον και αυξημένα προβλήματα, από ευθύνες που προκύπτουν για τον κόσμο μας, από τις ιδιαίτερες ικανότητές τους.

Επίσης να πούμε ότι η ορθή επεξεργασία τού μη ασφαλούς περιβάλλοντος καθώς και η δράση τού ανθρώπου που προκύπτει από αυτή, δημιουργεί μελλοντικά την εφευρετικότητα και την πολύπλευρη σοφία και ενσυναίσθηση.

Συμβαίνει αυτό προσπαθώντας αρχικά να κατανοηθεί μία κατάσταση καθώς και η δυσαρμονία που μας κάνει να νοιώθουμε για εκείνη.

Κατόπιν αφού εκτιμήσουμε τη νέα αυτή κατάσταση, προσπαθούμε συνήθως με τη φαντασία μας ή και δοκιμάζοντας να βρούμε τη βέλτιστη λύση, για αυτό που μπορεί να κάνει το περιβάλλον μας μη ασφαλές.

Να θυμίσουμε όπως γράφουμε σε πολλά βιβλία μας, ότι η πολύ Σπουδαία Μαρί Κιουρί είχε πει:

«Τίποτα στη ζωή δεν είναι για να το φοβόμαστε, αλλά για να το κατανοήσουμε»

Μαρί Κιουρί

Ακόμη το πολύ υψηλότερο μέτρο στη Σοφία και στην Καλοσύνη για τους ανθρώπους του χρυσού γένους, προκύπτει και από τα πολλά χρόνια τής ύπαρξής τους.

Δηλαδή κυρίως από αυτό.

Ο άνθρωπος που έχει και τέτοιους στόχους όπως η σοφία και η καλοσύνη αυτά πηγαίνουν μαζί, με τα χρόνια γίνεται ασφαλώς πιο καλοσυνάτος και πιο σοφός.

Άρα σύμφωνα και με αυτά που σκεφτόμαστε, πέραν της δίχως αύριο προσπάθειάς του από τη φύση του για επιβίωση, η μακροβιότητα θα πρέπει να είναι άλλος ένας στόχος μαζί με αυτούς της σοφίας και της καλοσύνης, που θα τον φέρει ακόμη πιο κοντά στην ειρηνική συμβίωσή του στις ανθρώπινες κοινωνίες.

Ακόμη ότι είναι για όλα τα δίκαια πράγματα απαραίτητος και ο δικός μας αγώνας όπως γράφει και ο πολύ σπουδαίος Νίκος Καζαντζάκης, συμβαίνει γιατί οι αθάνατοι άνθρωποι του χρυσού γένους και όχι μόνον οι αθάνατοι άνθρωποι του χρυσού γένους, εκτός το ότι έχουν αισθήματα **μόνον αγάπης**, σέβονται συνάμα πλήρως το **δικαίωμα στη ζωή** και την **ελευθερία** όλων των οντοτήτων.

Ότι κάνουν το κάνουν ειρηνικά και με το καλό.

Με απέραντη αγάπη για δίκαιους και για άδικους.

Φαίνεται ότι εξετάζουν ακόμη και το πόσο θέλουν κάποιοι άνθρωποι κάποια πράγματα και αν είναι διατεθειμένοι να αναλάβουν το τίμημα για αυτά.

Ίσως πάλι να κάνουν με όλα τα θέματα, απλά ότι μπορούν.

Σίγουρα όμως σε βάθος χρόνου, μπορούν πολλά.

Είναι διακριτικοί με τους ανθρώπους **όπως η σκέψη στο μυαλό** και έχει πολύς κόσμος την άμεση ανάγκη τους.

Την ανάγκη τους απλά με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο, πιθανότατα όλοι.

Επαναλαμβάνω δε πως οτιδήποτε κάνουν, το κάνουν ειρηνικά και με το καλό.

Με απέραντη αγάπη για δίκαιους και άδικους.

Τα κάνουν δε όλα αυτά συνειδητά, από τη Σοφία που έχουν αποκομίσει στα πολλά χρόνια που υπάρχουν, ως κάτι που έχει τα καλύτερα σε βάθος χρόνου αποτελέσματα.

Καλύτερα αποτελέσματα σε βάθος χρόνου συνολικά για όλη την ανθρωπότητα, τα ζώα, τα φυτά, τα ανόργανα, το σύμπαν ολάκερο.

Καλύτερα αποτελέσματα συνάμα και για την καθεμία οντότητα, γιατί είναι αλληλένδετο το όλον με το μέρος.

Ακόμη τα κάνουν όλα αυτά και μάλιστα κατά αυτόν τον τρόπο, γιατί έτσι αισθάνονται.

Υπάρχει πλήρης αρμονία με τους εαυτούς τους, τους άλλους ανθρώπους, το περιβάλλον και τη φύση.

Ακόμη να αναφέρουμε για τη διακριτικότητά τους και τον πλήρη σεβασμό στην ελευθερία όλων των οντοτήτων, αυτό που έγραψε πριν δυόμιση χιλιάδες χρόνια περίπου ο Σοφός Ηράκλειτος.

«ὁ ἄναξ οὐ τὸ μαντεῖόν ἐστι τὸ ἐν Δελφοῖς οὔτε λέγει οὔτε κρύπτει ἀλλὰ σημαίνει»

«Ο ἄρχοντας στον οποίο είναι αφιερωμένο το μαντείο των Δελφών δεν λέει ούτε κρύβει, παρά δείχνει σημεία»

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

(σ.σ. Όποιος μπορεί τα σημεία αυτά τα παρατηρεί κι αν θέλει τα ακολουθεί.)

Για τους αδικοσκοτωμένους να πούμε ότι σε ένα του βιβλίο ο Αργύρης Τσακαλίας, είχε γράψει ότι με κάποια μελλοντική μέθοδο που θα έβρισκαν οι αθάνατοι, υγιείς και αγέραστοι πλέον άνθρωποι του μέλλοντος και θα επαναβίωναν όλους τους νεκρούς ανθρώπους που κάποτε υπήρξαν, πως θα επαναβίωναν πρώτα τους αδικοσκοτωμένους.

Όμως για να πούμε κάτι κι εμείς πάνω σε αυτό, είναι τόσο ωραία η ζωή ειδικά η υγιής και αγέραστη, που δεν υπάρχει κανείς που να πέθανε και να μην είναι αδικοσκοτωμένος.

Είναι λογικό όμως να πούμε ότι οι άνθρωποι που πέθαναν από τη βία των συνανθρώπων τους, ή και απλά όχι γερνώντας, μπορούν να θεωρηθούν αδικοσκοτωμένοι.

Ακόμη δε περισσότερο, μπορούν να θεωρηθούν ως οι πλέον αδικοσκοτωμένοι, εκείνοι που πέθαναν από τη βία των συνανθρώπων τους παλεύοντας για τα ιδανικά τα δικά τους, του τόπου τους, της ανθρωπότητας όλης και γενικότερα των έμβιων οντοτήτων του πλανήτη.

Αν και τελικά από κάποια άλλη σκοπιά, δεδομένου των άμεσων αλλαγών που προέκυψαν από αυτές τις θυσίες, μόνο αδίκως δεν πέθαναν οι τελευταίοι, ή μάλλον ακόμη καλύτερα μόνο ασκόπως δεν έζησαν.

19 Η ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΩΣ ΚΥΡΙΟ ΑΙΤΙΟ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

Όπως οι άνθρωποι δημιούργησαν το Εσωτερικό Δίκαιο και το Διεθνές Δίκαιο.

Με το Εσωτερικό Δίκαιο και το Διεθνές Δίκαιο να απαρτίζονται από το Δημόσιο Δίκαιο και το Ιδιωτικό Δίκαιο το καθένα.

Εσωτερικό Δημόσιο Δίκαιο δηλαδή το σύνολο των κανόνων που αναφέρονται στην οργάνωση και λειτουργία της Πολιτείας και των σχέσεων αυτής προς τους πολίτες, δια των οργάνων της.

Εσωτερικό Ιδιωτικό Δίκαιο δηλαδή το σύνολο των κανόνων που ρυθμίζουν τις σχέσεις μεταξύ των Πολιτών της Κοινωνίας (Πολιτείας), κατά τάξη Ισότητας.

Και Διεθνές Δίκαιο που περιλαμβάνει κανόνες που διέπουν τις μεταξύ των χωρών σχέσεις (Δημόσιο Διεθνές Δίκαιο) καθώς και των σχέσεων με αλλοδαπούς ή μεταξύ των αλλοδαπών (Ιδιωτικό Διεθνές Δίκαιο).

Και όλα αυτά είναι δημιουργήματα των ανθρώπων ως ανάγκη να συμβιώνουν με κανόνες σε κοινωνίες Δικαίου και όχι με αυθαιρεσίες.

Ακόμη και για να ζούνε με σεβασμό στις ιδιαιτερότητες και την κυριαρχία του κάθε λαού, στη χώρα του.

Και μπορούμε να πούμε επίσης ότι οι περισσότεροι κανόνες αυτοί, είναι αυτονόητοι για τους περισσότερους ανθρώπους.

Πηγάζουν από τον κοινό νου που απλά αγαπάει και ζητάει για τους γύρω του, ότι και για τον εαυτό του.

Ακριβώς και για αυτό μπορούμε οι περισσότεροι άνθρωποι να ζούμε νόμιμα και έντιμα, χωρίς να έχουμε διαβάσει ακόμη και κανέναν νόμο.

Έτσι ακριβώς και η φύση επειδή είμαστε γέννημα θρέμμα της που και η ίδια έχει κάποιους γενικούς κανόνες, τη ζωή των ανθρώπων ακόμη περισσότερο τη ζωή όλων των οντοτήτων της Γης με την όποια ελευθερία τους, τη διέπει ένα **Φυσικό Δίκαιο**.

Μπορούμε να πούμε με σιγουριά ότι η ζωή, ο άνθρωπος και η Υγεία του που αυτά μας απασχολούν σε αυτό το βιβλίο, διέπονται από κάποιους κανόνες της φύσης, κάποια φυσικά φαινόμενα, κάποιους Φυσικούς Νόμους.

Είναι καλύτερη διατύπωση το κανόνες τής Φύσης ή φαινόμενα τής Φύσης παρά νόμοι τής Φύσης, γιατί ο νόμος εμπεριέχει κάτι που ισχύει αυστηρά, ενώ στους κανόνες και στα φαινόμενα, εμπεριέχονται και οι εξαιρέσεις τους.

Δεν πρόκειται λοιπόν για κάτι το απόλυτο άλλα για κάτι το δυναμικό, όπως δυναμικά είναι όλα τα φαινόμενα της φύσης.

Είναι κάτι που με τον καιρό προχωράει.

«Πάντα χωρεί κουδέν μένει» είχε πει ο **αρχαίος Σοφός Ηράκλειτος**, πριν από δυόμιση χιλιάδες χρόνια περίπου.

Δηλαδή ότι όλα προχωράνε και τίποτα δεν μένει.

Το **Φυσικό Δίκαιο** προχωράει συναρτήσει του χρόνου και της καλοσύνης.

Εδώ να πούμε ότι οι πηγές της δημιουργίας του **ανθρώπινου Δικαίου** είναι δύο, ο Νόμος και το Έθιμο.

Η διαφορά των δύο αυτών πηγών Δικαίου είναι ότι ο μεν Νόμος είναι γραπτός κανόνας Δικαίου, ενώ το Έθιμο αποτελεί τον **Άγραφο Νόμο Δικαίου που πολλές φορές**

υπερισχύει του Νόμου, φθάνει να μη υπερβαίνει την καλώς νοούμενη έννομη τάξη.

Όπως για παράδειγμα η καλώς νοούμενη έννομη τάξη, παραβιάζεται από τις βεντέτες.

Παραβιάζεται και από τις ζωοκλοπές ως απόδειξη υπεροχής των υποψήφιων γαμπρών, συνήθως στην Κρήτη και στη Νάξο.

Για να επιστρέψουμε στο **Φυσικό Δίκαιο**, ίσως υπάρχουν και άλλα πράγματα που το κάνουν ελαστικό, όμως μπορούμε να γράψουμε με βεβαιότητα μόνον τον χρόνο και την καλοσύνη.

Τον χρόνο και την καλοσύνη που χρειάζονται για να προχωρήσουν όλα τα φυσικά όντα, όπως οι άνθρωποι, τα ζώα, τα φυτά και τα ανόργανα.

Το φυσικό δίκαιο είναι πάνω από όλα τα άλλα δίκαια που έχει δημιουργήσει ο άνθρωπος και σε καμία περίπτωση αυτό δεν έχει να κάνει με την αυτοδικία.

Το ακριβώς αντίθετο.

Επειδή το κύριο συστατικό του είναι η αγάπη, ζητάει από τον αδικημένο να μην κάνει τίποτα για τη δικαίωσή του και πράγματι η φύση τα ρυθμίζει όλα όταν πράττει έτσι, με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Με τον καλύτερο δυνατό τρόπο όπως τουλάχιστον τον αντιλαμβανόμαστε εμείς.

Έτσι ώστε δηλαδή, τόσο να υπάρξει ο σωφρονισμός του θύτη όσο και η προσαρμογή του θύματος στα νέα δεδομένα, με τον πιο ανώδυνο και καλοσυνάτο τρόπο που μπορούν και τα δύο αυτά να επιτευχθούν, για όσο όμως και τα δύο αυτά μπορούν να επιτευχθούν σε έναν περιορισμένο χρόνο ανθρώπινης ζωής.

Χρειάζεται δηλαδή για να συμβούν όλα εκείνα στην πληρότητά τους, δηλαδή και ο πλήρης σωφρονισμός του θύτη και η πλήρης προσαρμογή του θύματος στα νέα δεδομένα, με τον πιο ανώδυνο και καλοσυνάτο τρόπο, χρόνος.

Το κάλλιστο όμως ούτως ή άλλως είναι όλα η αγάπη να τα ρυθμίζει.

Στην πράξη όμως ρυθμίζονται **συνάμα** και από την ανάγκη των έμβιων οντοτήτων, για **ζωή** και **ελευθερία**.

Ακόμη και από το γεγονός πως όλοι οι άνθρωποι θέλουν να είναι **χαρούμενοι**, **ευχαριστημένοι** ή αν προτιμάτε **ευτυχισμένοι** και **πολλοί** **δυσανασχετούν** όταν **δεν** είναι.

Όλα τούτα τους κάνουν εκ φύσεως να πράττουν αναλόγως.

Φυσικά σπουδαίο ρόλο διαδραματίζει και εκείνο που θεωρούν οι ίδιοι ότι αποδίδει δικαιοσύνη στα γεγονότα.

Η ξεκάθαρη πάντως γνώμη μας είναι ότι αν όχι καθολικώς, τουλάχιστον στη συνισταμένη κατευθυντήρια δύναμη όλων εκείνων που αναφέραμε ότι συμβάλλουν στις πράξεις των ανθρώπων και εφόσον και οι ίδιοι έχουν εξασφαλίσει το να μπορούν να ζουν απολύτως με υγεία, θα πρέπει φανερά να υπερισχύσουν η αγάπη και η καλοσύνη.

Γράψαμε και οι ίδιοι να έχουν εξασφαλίσει το να μπορούν να ζουν απολύτως με υγεία, όμως η αγάπη και η καλοσύνη είναι άμεσα συνυφασμένες με την ίδια την υγεία του ανθρώπου.

Συνεχίζοντας πιο συγκεκριμένα, δηλαδή αναφερόμενοι για τον κάθε άνθρωπο, εκείνος πρακτικά αναλόγως της καλοσύνης που νοιώθει ή της κακίας και του πόσο τον

αγγίζει το γεγονός μιας αδικίας όταν τον αγγίζει, πράττει αναλόγως.

Για να εξακολουθεί να είναι ανώδυνος και καλοσυνάτος για τους γύρω του ο τρόπος αντιμετώπισης όταν πράττουν οι άνθρωποι έτσι δηλαδή κατά το πως νοιώθουν όταν αδικούνται, θα πρέπει να εκφράζονται μάλλον στην εποχή μας μόνο νοητικώς.

Αρνητικά νοητικώς όταν και μόνο όταν δεν μπορούν να πράξουν αλλιώς, δηλαδή όταν και μόνο όταν δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν στις δεδομένες συνθήκες της πραγματικότητάς τους θετικά ή αν προτιμάτε δημιουργικά, ή κατ' ελάχιστο όταν δεν μπορούν ανταπεξέλθουν απομακρυσμένα ή αν προτιμάτε αποστασιοποιημένα.

Αν χρειάζονται να πράξουν στα αρνητικά τους πλαίσια και κάτι παραπάνω, ας πράξουν παρομοίως και λεκτικώς και στην πλειονότητά τους έτσι κάνουν οι περισσότεροι άνθρωποι, καλό όμως είναι για να μην υπάρξει κάποιο διαιωνιζόμενο πρόβλημα να σταματάνε εκεί δηλαδή στο το πολύ λεκτικώς και τούτο να συμβαίνει επίσης και με μέτρο.

Γράψαμε για όλες εκείνες τις παραμέτρους που λαμβάνονται υπόψη συνειδητά ή ασυνείδητα από τους ανθρώπους για να πράξουν δρώντας ή αντιδρώντας, όμως έχουμε να πούμε ότι η πραγματική ομορφιά του είδους μας ή έστω ένα αρκετά μεγάλο τμήμα της, θεωρούμε ότι βρίσκεται στην αγάπη που μπορεί κανείς να νοιώθει, ακόμη κι όταν από αυτά που μπορεί να γίνονται στο εγγύς περιβάλλον του, το σύνηθες είναι ο άνθρωπος της εποχής του να θυμώνει, να κακιώνει, να

συμπεριφέρεται νοητικά, λεκτικά και χειρωνακτικά απρεπώς.

Για την ενεργητική ή αν προτιμάτε τη θετική απόδοση της δικαιοσύνης προς τους ίδιους τότε· λέγοντας τότε εννοούμε όταν οι άνθρωποι λειτουργούν αγαπώντας και πράττουν με πραγματική ομορφιά, παραβλέποντας για παράδειγμα να αποδοθούν τα του προσωπικού τους δίκιου ή και πολλές φορές απλά να αναγνωρισθούν τα του προσωπικού τους δίκιου· να πούμε ότι η Χριστιανική προσευχή «Πάτερ Ημών» κάπου λέει:

«Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν».

Δηλαδή «Και άφησε σε εμάς αυτά που σου οφείλουμε, όπως και εμείς αφήνουμε στους οφειλέτες μας εκείνα που μας οφείλουν».

Αγάπη κι Ελευθερία μαζί δημιουργούν την Ευτυχία.

Ελευθερία και Αγάπη πάνε πάντα μαζί και ίσως στον Ελληνικό πολύπαθο κόσμο, οι λέξεις αυτές να έχουν την ίδια αξία.

Αλλιώς μπορούμε να πούμε ότι υπερέχει η Αγάπη.

Ακόμη πιο πολύ υπερέχει η ζωή, όμως υπάρχουν φορές που η αγάπη συνήθως της μάνας, και η ανάγκη για ελευθερία συνήθως υπόδουλων λαών ή και μεμονωμένων ανθρώπων έχουν υπερισχύσει της ζωής και έχει πολλά τέτοια παραδείγματα αυτοθυσίας ο Ελληνικός κόσμος.

Η συνεχιζόμενη παραβίαση του Φυσικού Δικαίου φαίνεται ότι δημιουργεί τη δυσλειτουργία πρώτα στο μυαλό των έμβιων οντοτήτων και κατόπιν στο σώμα.

Ίσως είναι ο τρόπος της φύσης για να διατηρηθεί η ομορφιά της και να μην κινδυνέψουν να γίνουν όλα παρανάλωμα του πυρός από κάποιον παρανοϊκό.

Να μην κινδυνέψουν να γίνουν όλα παρανάλωμα του πυρός από κάποιον παρανοϊκό τόσο σε προσωπικό επίπεδο, όσο και σε οικογενειακό, ή σε τοπικό, ή σε πολιτειακό, ή σε διεθνές από εκείνον.

Η συνεχής παραβίαση του φυσικού δικαίου συμβαίνει κυρίως από έπαρση και αλαζονεία, που συνήθως δημιουργείται στους ανθρώπους που έχουν ή αποκτούν υπερβολική εμπιστοσύνη στον εαυτό τους.

Υπερβολική εμπιστοσύνη που μπορεί να αποκτηθεί από έναν άνθρωπο που τον ακολουθούν πολλοί άλλοι άνθρωποι και που του λένε ναι σε όλα.

Στην αρχαία Ελλάδα για να διατηρηθεί η Δημοκρατία είχαν προληπτικά το μέτρο του οστρακισμού για αυτόν που αποκτούσε πολλή δημοτικότητα, επειδή μπορούσε ή αν προτιμάτε είχε αυξημένες πιθανότητες να γίνει τύραννος.

Ο αρχαίος Σοφός Ηράκλειτος δε, είχε πει ότι την Ύβρη δηλαδή την έπαρση ή αλαζονεία, πρέπει να τη σβήνει κανείς περισσότερο και από την πυρκαγιά.

«ΥΒΡΙΝ ΧΡΗ ΣΒΕΝΝΥΝΑΙ ΜΑΛΛΟΝ Η ΠΥΡΚΑΙΗΝ»

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

Μην σας φαίνεται παράξενο που γράφω τέτοια πράγματα σε ένα βιβλίο Υγείας, γιατί όλα είναι αλληλένδετα.

Είναι αλληλένδετο το όλον, με το μέρος.

Το τι συμβαίνει στο μικρόκοσμο και το τι συμβαίνει στον μακρόκοσμο.

Στο όλον και στο μέρος.

Φαίνεται ότι είναι αλληλένδετα ακόμη και τα μέρη μεταξύ τους που απαρτίζουν, συγκροτούν, συνθέτουν το όλον.

Υπάρχουν παντού κρυμμένα μοτίβα.

Για αυτό μπορεί κανείς να βρει πολλά και φαινομενικά διαφορετικά μεταξύ τους αίτια που ευθύνονται για την κάθε ασθένεια, ακόμη και όχι μόνον αυστηρά ιατρικά.

Αίτια σε πολλούς και διαφορετικούς τομείς.

Ακόμη και συμπτώματα σε πολλούς και διαφορετικούς τομείς.

Πιο καλά όμως όχι αίτια και συμπτώματα της ασθένειας αλλά σημάδια, καθώς και ενδείξεις φαινομενικά διαφορετικές, πριν και αφού εκείνη εκδηλωθεί.

Το εκφράζω με λίγα λόγια, αλλά όλα είναι αλληλένδετα.

Αρκεί μόνον να είναι κανείς με ευρύτητα παρατηρητικός, για να το διαπιστώσει.

Ακόμη ένα πιο ιδιαίτερο Φυσικό Δίκαιο διέπει και τις σχέσεις των Οικογενειών και όλων των Συγγενών.

Αυτό επειδή είναι ξεκάθαρο ότι αν δεν υπήρχαν οι Γονείς, δεν θα υπήρχαν και τα Παιδιά.

Τα Παιδιά απορρέουν φυσικά από τους Γονείς, ως καρπός τού έρωτά τους.

Το Φυσικό Δίκαιο στους αρχαίους Έλληνες εκφράζεται στις τραγωδίες τους, με τους Άγραφους Νόμους θεών και ανθρώπων.

20 ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΝΣΤΕΡΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΠΟ ΤΙΣ ΧΩΡΕΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ακόμη η διακήρυξη της ανεξαρτησίας του Αμερικανικού Έθνους από τους Άγγλους που ψηφίστηκε την 4η Ιουλίου του 1776 καθώς και η αφοσίωση του Αμερικανικού λαού σε αυτήν παρόλα τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας που έχουν κάνει, την έκαναν στην εποχή μας το πιο προηγμένο κράτος της Γης στα περισσότερα πράγματα.

Είτε θέλετε στην επιστήμη, είτε στην τεχνολογία, είτε στην εκπαίδευση, είτε σε πολεμική ισχύ, είτε σε πλούτο, ή και όπου αλλού θελήσει κανείς να αναλογιστεί.

Η διακήρυξη της Αμερικανικής ανεξαρτησίας αρχίζει ως εξής:

«Όταν κατά την Πορεία των ανθρωπίνων γεγονότων γίνεται απαραίτητο για έναν λαό να λύσει τους πολιτικούς δεσμούς οι οποίοι τον συνδέουν με άλλον (λαό) και να αναλάβει ανάμεσα στις δυνάμεις της γης την ξεχωριστή και ίση θέση την οποία δικαιούται από τους Νόμους της Φύσης και τον Θεό της Φύσης, στοιχειώδης σεβασμός προς τη γνώμη της ανθρωπότητας επιβάλλει [στο λαό αυτό] να διακηρύξει τα αίτια που τον ωθούν στον διαχωρισμό.

Δεχόμαστε τις εξής αλήθειες ως αυταπόδεικτες, πως όλοι οι άνθρωποι δημιουργούνται ίσοι, και προικίζονται από τον Δημιουργό τους με συγκεκριμένα απαραβίαστα Δικαιώματα, μεταξύ των οποίων είναι το

δικαίωμα στη Ζωή, το δικαίωμα στην Ελευθερία, και το δικαίωμα στην επιδίωξη της Ευτυχίας».

Ίσως τα παιδιά επειδή για να υπάρξουν στη φύση το οφείλουν στους γονείς τους και κατ' επέκταση στους παππούδες και στις γιαγιάδες τους ή ακόμη και σε προπάππους και προγιαγιάδες αν ζουν, προκύπτουν εκ φύσεως κάποιες παραπάνω ηθικές αλλά και πρακτικές με την πάροδο των χρόνων υποχρεώσεις.

Σχολιάζουμε το «*όλοι οι άνθρωποι δημιουργούνται ίσοι*».

Ακόμη κάποιες παραπάνω ηθικές και πρακτικές υποχρεώσεις έχουν και οι γονείς, γιατί τα παιδιά χρειάζονται χρόνια για να αναπτυχθούν και να μπορέσουν να λειτουργήσουν τόσο αυτόνομα, όσο και σε ομάδες.

Μάλιστα τα χρόνια αυτά ή τουλάχιστον τα πρώτα χρόνια της ζωής των παιδιών μέχρι τα τέσσερα και τα πέντε τους, είναι τα πλέον σημαντικά για τον χαρακτήρα που θα αποκτήσουν.

Γονείς και παιδιά εν τέλει ζούνε αλληλένδετα και είναι ίσοι μεταξύ τους από την Φύση με κάποιο δικό της τρόπο, συναρτήσει πάντα και του χρόνου.

Να αναφέρουμε όμως ακόμη ότι γενικά η Ευρώπη, είναι κατά τη γνώμη μας πιο ώριμη Δημοκρατικά από τις ΗΠΑ.

Ή αν προτιμάτε για να το εκφράσουμε καλύτερα, το σύνολο των πολιτών της συμπεριφέρεται πιο Δημοκρατικά, από το σύνολο των πολιτών των ΗΠΑ.

Στις ΗΠΑ υπάρχουν πολύ μεγάλες ανισότητες, στη Δημοκρατική σκέψη των πολιτών της.

Υπάρχουν τόσο φωτεινά και πρωτοπόρα μυαλά που η Δημοκρατική τους έκφραση εκπλήσσει πολύ θετικά την ανθρωπότητα, όσο και άνθρωποι που πυροβολούν άλλους ανθρώπους, ακόμη και για ψύλλου πήδημα.

Συνάμα όμως θα πρέπει πάντα να θυμόμαστε ότι η Αμερικανική επανάσταση, προηγήθηκε της Γαλλικής στην Ευρώπη.

Το ίδιο ακριβώς πράγμα συνέβη και με οποιαδήποτε άλλη χώρα που στο διάβα των αιώνων, τουλάχιστον στην ιδεολογία της, ενστερνίστηκε το Φυσικό Δίκαιο.

Δηλαδή κατέστη ως χώρα ή πόλη-κράτος, η πιο προηγμένη στην εποχή της.

Μπορεί όμως και να συνέβη τούτο, επειδή οι άνθρωποι της χώρας εκείνης επιλέχθηκαν από τους αθάνατους ανθρώπους του χρυσού γένους με δικά τους χωροχρονικά και πιθανότατα ιδιοσυγκρασιακά καθώς και νοιώθοντας τα πάντα γύρω τους κριτήρια, για να ομορφύνουν πρωτοπορώντας ολόκληρο τον πλανήτη Γη.

Σε καμιά περίπτωση δεν είναι λίγη η Σοφία των ανθρώπων του χρυσού γένους του Ησιόδου, αν φυσικά είναι έτσι τα πράγματα όπως μας τα περιγράφει ο αρχαίος Σοφός.

21 ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΝΣΤΕΡΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Ακόμη ισχυριζόμαστε ότι η αρμονική συνύπαρξη του ανθρώπου με το Δίκαιο της Φύσης, τον προφυλάσσει από φαινομενικά απρόβλεπτες καταστάσεις τόσο υγείας, όσο ακόμη και βίαιου θανάτου.

Θανάτου δηλαδή από φαινομενικά ατυχήματα ή δολοφονίες ή πολέμους.

Γράφουμε φαινομενικά ατυχήματα επειδή δεν υπάρχει τύχη, όλα στον κόσμο μας είναι θέμα αιτίας και αποτελέσματος, ζούμε σε έναν κόσμο αιτίου και αιτιατού.

Δηλαδή όλα έχουν αιτία απλά σε εμάς η αιτία αυτή δεν είναι πάντα φανερή, για να είναι και το αποτέλεσμα της εκ των προτέρων αντιληπτό.

Για να είναι αν προτιμάτε επαρκώς προβλέψιμη, μία οποιαδήποτε κατάσταση.

Ίσως πάλι να μην είναι φανερή μόνο στο λογικό μας, λόγω και της πολυπλοκότητάς της.

Στο υποσυνείδητο μέρος του μυαλού μας όμως;

Στο ασυνείδητο και στο υποσυνείδητο μέρος του μυαλού μας όμως;

Ίσως η αρμονία του ανθρώπου με τη φύση και κατ' επέκταση ο σεβασμός του στο Φυσικό Δίκαιο, να τον προφυλάσσει ακόμη και από πολύ δύσκολες καταστάσεις στη ζωή του, όμως αυτές είναι τελικά που δίνουν τα μεγάλα

μαθήματά της και μάλλον έρχονται για τον καθένα και την καθεμία, ούτως ή άλλως.

Υπάρχουν κάποια σημάδια στην καθημερινότητα του κάθε ανθρώπου, σημάδια που του λένε το τι γίνεται με τα πράγματα και τις καταστάσεις που συμβαίνουν στη ζωή του, το τι πιθανόν θα γίνει στο εγγύς μέλλον με αυτά, καθώς και το τι θα πρέπει να πράξει άμεσα αλλά όχι βιαστικά.

Τι δηλαδή θα πρέπει να κάνει ο ίδιος άμεσα αλλά αρμονικά, ως βέλτιστη λύση για αυτά.

Γράφουμε ότι θα πρέπει να πράξει άμεσα, για δύο κυρίως λόγους.

Ο πρώτος κύριος λόγος είναι επειδή τα σημάδια αυτά συνήθως εκπέμπονται πολύ έντονα από τη φύση και συνειδητοποιούνται από τους περισσότερους ανθρώπους, όταν πρόκειται να γίνει κάτι πολύ ή αρκετά σύντομα.

Ο δεύτερος κύριος λόγος είναι επειδή και νωρίτερα να υπάρχει κάτι ως σκέψη στο μυαλό κάποιου, αν η σκέψη αυτή και αυτό που προάγει ως πράξη τον ξεβολεύει, συνήθως την προσπερνάει.

Την προσπερνάει ή δεν την ακολουθεί και την ξεχνάει, λόγω αντεπιχειρημάτων που προβάλλει ο ίδιος στον εαυτό του εξαιτίας πιο βολικών πιο εύκολων για τον ίδιο πράξεων, ή ίσως και απλά διαφορετικών πράξεων λόγω φαινομενικού συμφέροντος υπολογισμών.

Γράφουμε φαινομενικού συμφέροντος υπολογισμών, επειδή το πραγματικό συμφέρον τόσο για τον ίδιο τον άνθρωπο, όσο και για την κοινωνία του, είναι να σκέφτεται και να πράττει για το δίκαιο, το σωστό και το αληθινό ακούραστα και ανιδιοτελώς.

Αυτό προτείνουν ξεκάθαρα και τα καθημερινά σημάδια δηλαδή να πράξει κανείς για το δίκαιο, το σωστό και το αληθινό, με έναν τρόπο όμως που δεν είναι άμεσα κατανοητός από τον ίδιο τον αποδέκτη τους, ως προς το αποτέλεσμα των πράξεων που του προτείνουν.

Αλλιώς αν ήταν, ίσως εκείνα δηλαδή τα σημάδια, να μην τα χρειαζόταν.

Ίσως όμως πάλι τα σημάδια που ισχυριζόμαστε ότι υπάρχουν, να δημιουργούνται ευρύτερα και συνολικά από τη φύση των πραγμάτων και όχι μόνο από αυτό καθαυτό το χρυσό -ή και κάποιο άλλο γένος- των αθανάτων.

Είναι συνήθως πολύ ευρύτερα σε σκέψη και τρόπους από τους δικούς μας και με τον καιρό μαθαίνει κανείς να τα εμπιστεύεται, τουλάχιστον στο σύνολό τους.

Τη Σοφία τους την καταλαβαίνει κανείς κυρίως μετά, κατόπιν των πράξεων του σε σχέση με αυτά, από τα γεγονότα που έπονται.

Θα πρέπει δηλαδή να πράξει εκ των προτέρων κάτι εμπιστευόμενος τα σημάδια, χωρίς πολλές φορές να γνωρίζει καν το γιατί.

Χωρίς καν να μπορεί πολλές φορές να γνωρίζει το γιατί, με τη λογική του.

Να πούμε ακόμη ότι είναι σημάδια που μπορεί να παρατηρήσει ο καθένας αρκεί να το θέλει και να μην φοβάται από τη συνειδητοποίηση μίας τέτοιας κατάστασης και το τι μπορεί να σημαίνει αυτή για την πιθανή ύπαρξη ή όχι μοναδικού Θεού ή μοναδικής Θεάς, ή πολλών θεών και θεαινών.

«Τίποτα στη ζωή δεν είναι για να το φοβόμαστε, αλλά για να το κατανοήσουμε»

Μαρί Κιουρί

Πολλές φορές μία τέτοια συνειδητοποίηση μπορεί να επιφέρει πρόσκαιρο ή χρόνιο φόβο, κάποιες φορές πρόσκαιρη ή χρόνια ψυχική ασθένεια επί φοβικού πάντα εδάφους, ή και μόνο αδράνεια στη φιλοσοφία και στη δράση κάποιου ανθρώπου.

Όλα αυτά μπορεί να συμβούν κυρίως εξαιτίας τού ότι μπορεί να νομίσει πως όλα είναι από τα πριν διευθετημένα από κάποιον ή κάποιους άλλους, με κατάλληλες για τούτο «μαγικές» ικανότητες.

Μιας ψυχικής ασθένειας που μάλλον έχει να κάνει με τη συνειδητοποίηση εκείνων όλων που νιώθει και αντιλαμβάνεται με βεβαιότητα κανείς και που έχουν να κάνουν κατά τη γνώμη μας με την πραγματική φύση των πραγμάτων.

Την πραγματική φύση των πραγμάτων που ως τέτοια νομίζουμε ότι θα πρέπει να την κατανοήσει με βάση την ανθρώπινη λογική, στην πιο ευρεία όμως και συμπεριληπτική όσο δεν πάει άλλο, έκφρασή της.

Που για να συμβούν όλα αυτά θα πρέπει προπάντων να μην φοβάται.

Επίσης νομίζουμε ότι οι αρχαίοι Έλληνες έχουν μιλήσει εκτενώς και για αυτά, αν θέλετε διαβάστε τους.

Διαβάστε τους όμως προτείνουμε χωρίς να υποτιμάτε τη σκέψη τους επειδή είναι με απλό αλλά σαφή τρόπο διατυπωμένη, ειδικά σε ότι δεν ταιριάζει με τις σύγχρονες θεωρίες της ανθρωπότητας.

Χρειάζεται πολύ βαθιά κατανόηση των δεδομένων της ζωής κάποιου για να προκύψει η απλή και σαφής διατύπωση της σκέψης του, είτε λεκτικώς γίνεται τούτο είτε ακόμη και σε ένα έγγραφο κείμενο.

Σίγουρα η σκέψη των αρχαίων Προγόνων μας έχει με απλό τρόπο πολύ βάθος και σίγουρα θα ωφεληθείτε προσπαθώντας να την κατανοήσετε, ανακαλύπτοντάς την.

Δηλώνουμε πάντως το αυτονόητο, ότι σε καμία περίπτωση όλα αυτά δεν είναι διευθετημένα.

Εμείς θα πρέπει να τα διευθετήσουμε.

Απλά αυτές οι οντότητες που αναφέρουμε, δεν έχουν καθόλου την ανάγκη μας, δεν μας συμπεριφέρονται με καλοσύνη επειδή μας έχουν ανάγκη όπως για παράδειγμα μπορεί να κάνουν κάποια ζώα με τον άνθρωπο, ή και κάποιοι άνθρωποι με τους συνανθρώπους τους.

Αυτό όμως δεν μειώνει καθόλου την αυταξία τής ανθρώπινης υπόστασης ούτε καν στα μάτια τους, όπως δεν συμβαίνει στα μάτια μας για την αυταξία οποιασδήποτε άλλης έμβιας οντότητας.

Δεν μειώνει δηλαδή καθόλου την πολύ μεγάλη αξία οποιασδήποτε έμβιας οντότητας συμπεριλαμβανομένου και του ανθρώπου, ακόμη και μόνο όταν προκύπτει εκείνη επειδή υπάρχει, ζει και αναπνέει, ή αν προτιμάτε συνυπάρχει, συζεί και συναναπνέει τόσο με εμάς, όσο και με όλες τις άλλες οντότητες του Σύμπαντος Κόσμου.

Ισχυριζόμαστε όμως ότι όλα όταν παρουσιάζονται γίνονται, σε κάποια τουλάχιστον πλαίσια για κάποια από αυτά, σε έναν τουλάχιστον βαθμό κάποιας στενότερης ελευθερίας για εκείνα.

Και ότι τα σημάδια αυτά βοηθούν τα μάλα όποιον μπορεί και τα συνειδητοποιεί στην αρμονική συνύπαρξή του με τους γύρω του ακόμη και σε δυσαρμονικότατο περιβάλλον, όταν δεν φοβάται.

Ίσως πάλι να είναι καλύτερα για κάποιον ή για κάποιους, να βλέπουν τη συνειδητοποίηση αυτής της κατάστασης, ως μια απλή εναρμόνισή τους με τη βαθύτερη φύση των πραγμάτων.

Όσο κι αν φαίνεται παράξενο αυτό για τους πολλούς, τα σημάδια αυτά υπάρχουν και είναι προσαρμοσμένα μάλλον καταλλήλως, για τον καθένα και την καθεμία.

Ακολουθείστε τα είναι πανέμορφα.

Είναι πανέμορφα όλα αυτά που μπορούν να συμβούν και συμβαίνουν στη φύση.

Να αναφέρουμε εδώ ότι σε μία επιστολή του Ιπποκράτη αναφέρεται ότι ο Δημόκριτος, του είπε **να μην παίρνει για τόση λίγη και μικρή τη φύση, που έχει τόσο πλούτο.**

«Ιπποκράτης: «Για το όνομα των θεών, λέγε, μήπως λοιπόν όλος ο κόσμος είναι άρρωστος χωρίς να το αντιλαμβάνεται και δεν μπορεί να στείλει πουθενά απεσταλμένους για να ζητήσει θεραπεία· γιατί τι θα υπήρχε πέρα από αυτόν;»

Δημόκριτος: «Υπάρχουν άπειροι κόσμοι, Ιπποκράτη, και μην παίρνεις για τόσο λίγη και μικρή τη φύση που έχει τόσο πλούτο.»»

22 Ο ΕΝΣΤΕΡΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ

Με τον καιρό το να ακολουθείτε αυτά τα σημάδια, γίνεται όλο και πιο εύκολο.

Αν για παράδειγμα καθώς οδηγείτε κάποιος πεζός θελήσει να περάσει απέναντι ειδικά αν κάνει και κάποια κίνηση για αυτό, μη διστάσετε να του «παραχωρήσετε» προτεραιότητα.

Βάζουμε το «παραχωρήσετε» σε εισαγωγικά, γιατί λέγεται ότι ο πεζός έχει πάντα δίκιο.

Θα πρέπει για να προλάβετε να ελέγξετε και να σταματήσετε το αυτοκίνητό σας χωρίς πρόβλημα για τα πίσω σας αυτοκίνητα αλλά και γενικά για να καταλαβαίνετε εγκαίρως τα σημάδια, να είστε ή να γίνεται καταλλήλως παρατηρητικοί.

Και αυτό καλλιεργείται.

Ακόμη θα πρέπει να οδηγείτε στο συγκεκριμένο παράδειγμα ήπια, όχι δηλαδή βιαστικά.

Γενικά ότι κάνετε να το κάνετε ήπια και παρατηρώντας.

Έτσι θα μάθετε.

Αφού μάθετε θα μπορείτε να κάνετε ότι θέλετε.

Με την έννοια δηλαδή ότι θα έχετε την επιλογή.

Όμως η κάθε επιλογή έχει και κάποιο αποτέλεσμα, ή αν προτιμάτε και κάποια συνέπεια.

Είτε θετικό αποτέλεσμα και θετική συνέπεια, είτε αρνητικό αποτέλεσμα και αρνητική συνέπεια.

Το σημαντικό όμως κατά τη γνώμη μας είναι το να μπορεί να μαθαίνει κανείς, να επενδύει γενικά στο μέλλον, χωρίς όμως να παραμελεί και το παρόν.

Και αυτό συμβαίνει σε αυτές τις περιπτώσεις, κυρίως όταν κανείς αφού πράξει κάτι ή δεν πράξει τίποτα, κατόπιν παρατηρήσει να δει τι θα συμβεί.

Να πούμε ακόμη ότι και να μην ωφεληθείτε εσείς από την «παραχώρηση» προτεραιότητας, οι πεζοί συνήθως ευχαριστιούνται πολύ από τέτοιες συμπεριφορές οδηγών.

Ακόμη όμως και να μην προλάβετε να σταματήσετε για τον πεζό, παρατηρήστε τι θα συμβεί στη συνέχεια.

Είναι πολύ πιθανόν στη συνέχεια της πορείας σας, να χρειαστεί να σταματήσετε πιο επιβεβλημένα.

Παρατηρήστε, μόνο αυτό, παρατηρήστε.

Βέβαια μπορεί πάντα να ισχυριστεί κανείς, πως ούτως ή άλλως ολοένα και κάτι γίνεται, για να σταματήσει κανείς εξαναγκαστικά.

Ένα άλλο γεγονός που μάλλον συμβαίνει αρκετά συχνά στους ανθρώπους, είναι για παράδειγμα αν έχετε σχεδιάσει και είναι απαραίτητο να μιλήσετε σε κάποιον και το ξεχάσετε, να γίνει κάτι που θα δείτε ή που θα ακούσετε, κάτι που θα σας κάνει να σκεφτείτε ξανά να του μιλήσετε ίσως στο τηλέφωνο, να γίνει εν ολίγοις κάτι ευθύς μπροστά σας, που θα σας τον θυμίσει εκ νέου.

Ακολουθείστε τα σημάδια, είναι πανέμορφα.

Ακόμη όλα αυτά για τα σημάδια μπορούν και είναι εξαγωγήμη γνώση από την εμπειρία μας, επειδή ακριβώς το ανθρώπινο μυαλό από τη φύση του, κάνει συνεχώς συσχετισμούς και μπορεί όταν παρατηρεί, να συνδυάζει

ακόμη και τα πιο φαινομενικά ασύνδετα πράγματα, φέροντάς τα επιπλέον και στον συνειδητό νου του.

Μπορεί δηλαδή και βλέπει παντού κρυμμένα μοτίβα.

Αυτό μπορεί και το κάνει όχι μόνο επειδή έτσι είναι η φύση του μυαλού μας όταν λειτουργεί.

Αλλά κι επειδή όλα στο σύμπαν είναι έτσι.

Όλα δηλαδή συνδέονται-σχετίζονται και μάλλον μπορούμε να πούμε χαριτολογώντας, περιμένουν να ανακαλύψουν οι άνθρωποι τη σχέση τους με αυτά, καθώς και το πως συνδέονται ιδιαίτερα με το καθένα τους.

Όλα στο σύμπαν είναι αλληλένδετα, διαδραστικά και αλληλεξαρτώμενα.

Ξαναγράφουμε και το απόφθεγμα του αρχαίου Σοφού Ηράκλειτου, ότι **«ΕΝ ΤΟ ΠΑΝ»**.

Δηλαδή ότι όλα είναι ένα.

Είναι λοιπόν θέμα παρατήρησης και όχι κάποιας θεολογικού περιεχομένου πίστης ή πεποίθησης.

Όμως γράψαμε και προηγουμένως στο σχόλιο του χωρίου για τους ανθρώπους του χρυσού γένους ότι:

«ὁ ἄναξ, οὗ τὸ μαντεῖόν ἐστι τὸ ἐν Δελφοῖς, οὔτε λέγει οὔτε κρύπτει ἀλλὰ σημαίνει».

«Ὁ ἄρχοντας στον οποίο είναι αφιερωμένο το μαντείο των Δελφών, δεν λέει ούτε κρύβει παρά δείχνει σημεία».

Ηράκλειτος

Όποιος μπορεί τα σημεία αυτά τα παρατηρεί κι αν θέλει τα ακολουθεί.

Να αναφέρουμε ακόμη ότι:

«Αρμονία αφανής φανεράς κρείττων».

«Η αφανής αρμονία είναι καλύτερη από τη φανερή».

Ηράκλειτος

Τον άνθρωπο γενικά που ζει σύμφωνα με το Δίκαιο της Φύσης, ισχυριζόμαστε ότι δεν τον αγγίζει τίποτα και κανένας.

Θα πρέπει όμως για αυτό να ακούει πολύ τη διάνοιά του και το ένστικτό του.

Ακόμη να ακούει είτε συμφωνεί είτε διαφωνεί και τη γνώμη των άλλων ανθρώπων και να ισορροπούν μέσα του αυτές οι γνώμες και οι απόψεις.

Να ισορροπούν τόσο η διάνοια και το ένστικτό του, όσο και συνήθως οι γενικά παραδεκτές απόψεις τής κοινωνίας του.

Αν ακούει απόλυτα μόνον και αποκλειστικά τις γενικά παραδεκτές απόψεις της κοινωνίας του, δεν θα μπορέσει ίσως ποτέ να βρει τον εαυτό του και να γίνει εκείνη η τρισχαριτωμένη προσωπικότητα που θα συνυπάρχει σε αρμονία τόσο με τον εαυτό της, όσο και με τους γύρω της ανθρώπους.

Αν ακούει απόλυτα μόνον και αποκλειστικά τον εαυτό του, κινδυνεύει πολύ να γίνει αντικοινωνικός, παράξενος, αλλόκοτος για τους πολλούς.

Αυτό ακόμη κι αν την προσωπικότητά του θεωρητικά δεν την πολύπειράζει, ας αναλογιστεί ότι από μόνο του αποτελεί δυσαρμονία τόσο για τον ίδιο και τη χωροχρονική του θέση στην κοινωνία, όσο και για τον ίδιο και τη χωροχρονική του θέση στη φύση και το σύμπαν.

Θα πρέπει όμως να ακούει πολύ τη διάνοια και το ένστικτό του, προκειμένου να μπορεί να αποφεύγει τα επικίνδυνα για τη ζωή, φαινομενικά ατυχήματα.

Άρα θα πρέπει και εξίσου πολύ να ακούει τη γενικώς παραδεκτή άποψη για το οτιδήποτε κι ας μην την εφαρμόζει.

Κι ας μην την εφαρμόζει με την έννοια του να είναι ανοιχτός στο νέο, στο καινούργιο, ή στη συμπλήρωση ακόμη και από τον ίδιο της γενικά παραδεκτής άποψης στην εποχή του για κάποιο θέμα, με έναν τρόπο που θα ταιριάζει καλύτερα στην προσωπικότητά του.

Στην παράδοση βέβαια όπου εμπλέκεται, κατά κανόνα εμπεριέχονται όλα εκείνα τα πράγματα που λόγο της σοφίας τους απέκτησαν διαχρονική ισχύ και όχι ανελαστικότητα ή αν προτιμάτε ακαμψία, όπως μπορεί να ισχυρίζονται μερικοί.

Παρατηρούμε όμως ότι οι άνθρωποι που ακούνε πολύ τον εαυτό τους ή που τον ακούνε και υπερβολικά ακόμη και σε φανερά λάθος πράγματα, έχουν μία μεγαλύτερη σπιρτάδα στα μάτια και τουλάχιστον φαινομενικά χαίρονται περισσότερο τη ζωή τους κι ας έχει τις επιπτώσεις της κυρίως στους ίδιους αυτή η υπερβολή.

Ίσως να συμβαίνει αυτό επειδή πειραματιζόμενοι να ακολουθούν ακόμη και υπερβολικά τους εαυτούς τους, μπορούν και μαθαίνουν πραγματικά από τις καταστάσεις που προκύπτουν στη ζωή τους.

Χρειάζεται πάντως περισσότερο από όλα αυτά που γράψαμε η ισορροπία, η οποία σιγά-σιγά βρίσκεται και κατακτιέται.

Ένα άλλο παράδειγμα είναι ότι καμιά φορά μπορεί να σας πει η διάνοια ή το ένστικτό σας, να περάσετε απέναντι τον δρόμο από κάποιο άλλο σημείο, από ότι συνήθως.

Πειραματιστείτε και κάντε το προσεχτικά και συνάμα προσέχετε να δείτε τι θα συμβεί.

Μπορεί και να μην συμβεί τίποτα, όμως είναι σίγουρο ότι μπορεί να λειτουργεί κι έτσι προλαμβάνοντας, ο νους και το μυαλό τού ανθρώπου.

Ο αρχαίος δε Σοφός Θουκυδίδης είχε πει:

«Δύο τα εναντιώτατα ευβουλία είναι, τάχος τε και οργήν.»

«Δυο πράγματα είναι τα πλέον αντίθετα στη λήψη σωστής απόφασης, η βιασύνη και η οργή.»

Θουκυδίδης

Σχολιάζοντας να πούμε αρχικώς ότι ο αρχαίος Σοφός Θουκυδίδης γράφει **«εναντιώτατα»**, δηλαδή το **«εναντίον»** στον υπερθετικό του βαθμό.

Επίσης ότι αυτές οι δύο καταστάσεις **«βιασύνη»** και **«οργή»** είναι αντίθετες στη λήψη σωστής απόφασης ίσως επειδή τη βιασύνη τη φέρνει κατά κύριο λόγο στον άνθρωπο το άγχος, ενώ την οργή ισχυριζόμαστε ότι τη φέρνει κατά κύριο λόγο στον άνθρωπο η κατάσταση που δεν μπορεί να ξεπεράσει με καλοσύνη.

Άγχος ή αν προτιμάτε βιασύνη καθώς και κακία ή αν προτιμάτε οργή, είναι και τα δύο αυτά άκρως απαγορευτικά, για να μπορέσει κανείς να βιώσει όλα εκείνα που περιγράφουμε στα τελευταία μας κεφάλαια, με Πνευματική Υγεία.

Εν Αντιθέτως Ηρεμία Και Καλοσύνη Ειδικά Κιόλας Δίχως Όρια, Βοηθούν Τα Μάλα Όλα Τούτα Να Γίνουν Κατανοητά Σε Θεωρία Και Πράξη.

23 Η ΚΑΤΑ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥ

Λίγο πριν το τέλος του μόλις προηγούμενου κεφαλαίου γράψαμε ότι:

«Μπορεί και να μην συμβεί τίποτα, όμως είναι σίγουρο ότι μπορεί να λειτουργεί κι έτσι προλαμβάνοντας, ο νους και το μυαλό τού ανθρώπου».

Έναν νου και ένα μυαλό βέβαια, που θα πρέπει και με τον καιρό συνέχεια, να διαμορφώνει ο άνθρωπος κι έτσι.

Να τον διαμορφώνει δηλαδή έτσι ώστε ακράδαντα, ρητά και κατηγορηματικά να θέλει ο άνθρωπος να ζει και μάλιστα να ζει με υγεία και χαρά και τώρα και στο μέλλον.

Να έχει δηλαδή συνέχεια αυτόν τον στόχο.

Να είναι αυτό ακριβώς που θα θέλει πάρα πολύ.

Βοηθάει δε πολύ σε αυτό να του αρέσει και να αγαπάει τη ζωή και τις ομορφιές της.

Ακόμη βοηθάει πολύ και το να έχει ενδιαφέροντα.

Έτσι όπως ακριβώς δηλαδή συνέβαινε αυθόρμητα για τους περισσότερους ενήλικους, όταν ήταν παιδιά.

Για να εξακολουθούν όμως να συμβαίνουν αυτά σε κάποιον άνθρωπο όπως όταν ήταν παιδί, θα πρέπει να έχει και τις ανάλογες θετικές σκέψεις, επιθυμίες, συναισθήματα, για να έχει και να ψάχνει και τις ανάλογες πληροφορίες.

Μόνον έτσι θα τραβάει συνέχεια κατά εκεί.

Έτσι μόνο το μυαλό του, θα μπορεί να τον προφυλάσσει από κακοτοπιές.

Να θέλει να του αρέσει και να προσπαθεί για παράδειγμα για αυτή τη ζωή όποιες κι αν είναι οι συνθήκες της και όχι να τη βλέπει απαισιόδοξα σαν ένα βάσανο που θέλει να τελειώσει.

Ακόμη και το να προσμένει να έρθουν άλλες, μελλούμενες, μεταθανάτιες ζωές μπορεί να βλάπτει.

Ακόμη όμως κι αν πιστεύει σε μεταθανάτια ζωή ή και σε πολλές άλλες μεταθανάτιες ζωές θα πρέπει συνάμα και μάλλον αρκεί αυτό, να θέλει, να αγαπάει και να προσπαθεί πολύ για αυτή τη ζωή, τη σίγουρα πραγματική, πανέμορφη, μοναδική κι ανεπανάληπτη.

Να αναφέρουμε από το βιβλίο μας **«Αναζητώντας Την Υγεία, Τη Χαρά, Την Ομορφιά, Τη Μακροβιότητα»** ότι:

«Το υποσυνείδητο στην ψυχανάλυση λειτουργεί ως μια αποθήκη πληροφοριών, αντιλήψεων, επιθυμιών και παρορμήσεων του ανθρώπου που προκύπτουν από το σύνολο της έως τότε ζωής του και τα οποία δύνανται να επανέλθουν στη συνείδησή του.

Ακόμη το υποσυνείδητο και το ασυνείδητο επηρεάζουν πολύ τη συμπεριφορά του ατόμου.

Λέγεται ότι το 95% της ζωής μας λειτουργεί βάσει των υποσυνείδητων και των ασυνείδητων προγραμμάτων τού εγκεφάλου.

Μπορεί συνειδητά κάποιος άνθρωπος να σκεφτεί ότι θέλει κάτι ή γενικά να σκεφτεί ότι θέλει να τραβήξει κάποιον δρόμο, όμως το πως θα συμβεί στη ζωή του αυτό το κάτι που σκέφτηκε ότι θέλει ή το πως θα διαβεί αυτόν τον δρόμο που

φαντάστηκε, εξαρτάται κυρίως από τα υποσυνείδητα και τα ασυνείδητα προγράμμάτα του.

Έτσι για παράδειγμα αν κάποιος θέλει να γυμνάζεται συχνά ή ακόμη και κάθε μέρα, ή να προσέχει καθημερινά τη διατροφή του, το αν θα τα καταφέρει εξαρτάται σε πολύ μεγάλο βαθμό, από το **υποσυνείδητο** και το **ασυνείδητο** μυαλό του.

Ένα **υποσυνείδητο** κι ένα **ασυνείδητο** μυαλό που όμως όπως όλα στη φύση και αυτά προχωράνε.

Το **συνειδητό** μέρος του μυαλού μαθαίνει μέσα από ένα βιβλίο, μέσα από ένα σεμινάριο, μέσα από την ίδια την εμπειρία.

Το **υποσυνείδητο** μέρος του μυαλού **παθητικά** ή αν προτιμάτε πρακτικά, μαθαίνει μέσα από την επανάληψη που δίνει τη συνήθεια.

Ενεργητικά μαθαίνει με όλα αυτά που επιμένει πολύ ο συνειδητός νους μας, που πάλι δίνουν τη συνήθεια στον οργανισμό μας.

Για το **ασυνείδητο** μέρος του μυαλού ξέρουμε ότι η κάθε εμπειρία, αφήνει ένα μνημονικό ίχνος στο νευρωνικό δίκτυο.

Προφανώς και για το **ασυνείδητο** μέρος του μυαλού όσο μεγαλύτερη σε πλήθος επανάληψη υπάρχει στη μνήμη του από κάποια παράσταση, τόσο περισσότερο η παράσταση αυτή το διαμορφώνει.

Επίσης το ίδιο συμβαίνει σε κάποια κλίμακα και με αυτά που επιμένει πολύ ο **συνειδητός** νους μας.»

Το υποσυνείδητο και το ασυνείδητο μέρος του μυαλού, φανερά μπορεί να συμπεριφερθεί παρόμοια και για άλλα

πράγματα που θέλουμε και όχι μόνον για να γυμναζόμαστε, ή να διατρεφόμαστε υγιεινά.

Μπορεί να συμπεριφερθεί παρόμοια, πιθανότατα για το οτιδήποτε.

Πιθανότατα για το οτιδήποτε ίσως όμως σε κάποια ανθρώπινα πλαίσια, σε κάποια πλαίσια δηλαδή που έχουν μια κάποια λογική και ίσως ένα κάποιο όριο.

Δεν ξέρουμε αν εμποδίζει και ενδεχομένως να εμποδίζει την πολύ μεγάλη δημιουργικότητα του μυαλού, το να του βάζει κανείς όρια έστω και λογικά.

Όμως για τη συνολική συγκροτημένη σκέψη τουλάχιστον κάποιων συνήθως μπερδεμένων ανθρώπων, σίγουρα το να του βάλουν οι ίδιοι κάποια τέτοια όρια, όρια δηλαδή που να μπορούν να έχουν μία κάποια λογική αιτιολόγηση, εκφράζουμε με βεβαιότητα ότι χρειάζεται έστω και πρόσκαιρα.

Χρειάζεται γιατί τους βοηθάει πολύ και άμεσα και στο μέλλον, να συμβαδίζουν λίγο και με τις γενικά παραδεκτές απόψεις της κοινωνίας τους, όπως εκείνες διαμορφώνονται στην εποχή τους.

Πάντως είναι σίγουρο ότι το υποσυνείδητο και το ασυνείδητο μέρος του μυαλού μπορεί να συμπεριφερθεί παρόμοια και για άλλα πράγματα και όχι μόνο για να γυμνάζεται ή να διατρέφεται σωστά κανείς καθημερινά.

Ισχυριζόμαστε δε ξεκάθαρα ότι μπορεί να λειτουργεί και έτσι ώστε να μπορεί να αντιμετωπίζει κανείς με σοφία ή και να αποφεύγει, τις κάθε είδους ακόμη και καθημερινές κακοτοπιές.

Αρκεί να ξέρει κανείς καλά όπως ξαναγράψαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο, ότι ο οργανισμός μας λειτουργεί

σχηματίζοντας κυρίως εικόνες για το οτιδήποτε λέει, ακούει, διαβάζει, φαντάζεται ή σκέφτεται.

Ακόμη όπως ξαναγράψαμε ότι χρειάζεται εικόνες θετικές.

Ακόμη και ότι ο οργανισμός μας δεν καταλαβαίνει όπως ξαναγράψαμε την άρνηση του αρνητικού καθώς και το αρνητικό αστείο, παρά μόνο σχηματίζει την εικόνα που του παρουσιάζεται με λόγια και τραβάει κατά εκεί.

(σ.σ. Τα τελευταία που αναφέρουμε υπάρχουν στο βιβλίο μας **«Αναζητώντας Την Υγεία, Τη Χαρά, Την Ομορφιά, Τη Μακροβιότητα»** και το κεφάλαιο «Ο Εαυτός» με τα υποκεφάλαιά του, τώρα πια από τον Φλεβάρη του 2025 σε όλα τα πρώτα δέκα κεφάλαιά του.)

Και πάλι για να συμβούν κάποια στιγμή όλα αυτά ή και για να τα βρει κανείς πρακτικά στη ζωή του ακόμη και μοναχός του, γνώμη μας είναι ότι αρκεί να θέλει και να αγαπάει αυτήν την πραγματική, τη χειροπιαστή, τη σίγουρη, τη μοναδική και ανεπανάληπτη ζωή.

24 ΔΕΔΟΜΕΝΑ ΠΟΥ ΒΟΗΘΟΥΝ

Αν πείτε ότι δεν είναι πάντα εύκολο κανείς να θέλει καθώς και να αγαπάει αυτήν την πραγματική, τη χειροπιαστή, τη σίγουρη, τη μοναδική και ανεπανάληπτη ζωή, θα σας πούμε ότι τα ένστικτα της αυτοσυντήρησης, της χαράς και της αγάπης για τη ζωή υπάρχουν γραμμένα στα τρίςβαθα, όλων των ανθρώπων.

Για αυτό και αυτά που γράφουμε είναι τα πραγματικά πιο εύκολα.

Φυσικά και δυσκολεύουν για κάποιον που για πολλά χρόνια στη ζωή του, δεν είχε τέτοιες παραστάσεις και δεν έπραττε έτσι.

Ακόμη όμως θα σας πούμε και το ότι όπως έλεγε ο Αργύρης Τσακαλίας δεν εξετάζουμε αν κάτι είναι εύκολο ή δύσκολο, παρά μόνον αν είναι ωραίο.

Η ίδια η ζωή φανερά έχει απερίγραπτη ομορφιά και ανεκτίμητη αξία.

Και είναι σίγουρα ωραίο να υπάρχουμε αν γίνεται και για πάντα ή έστω για πάρα πολλά χρόνια και να αναρωτιόμαστε, να φιλοσοφούμε και να προσπαθούμε να μάθουμε και για όλα αυτά τα ωραία πράγματα, που την περιβάλλουν και την περιγράφουν.

Ακόμη να πούμε ότι νους ή διάνοια είναι ένα σύνολο νοητικών ικανοτήτων που συμπεριλαμβάνει τη συνείδηση, την αντίληψη, τη σκέψη, την κρίση και τη μνήμη και ισχυριζόμαστε ότι έχει και τέτοιες όπως περιγράψαμε προηγουμένως, δυνατότητες.

Ή μάλλον καλύτερα το υποσυνείδητο και το ασυνείδητο μέρος του μυαλού, φαίνεται πως μπορεί να έχει και τέτοιες όπως περιγράψαμε προηγουμένως δυνατότητες.

Ή ακόμη καλύτερα ο συνδυασμός και η συνεργασία συνειδητού, υποσυνείδητου και ασυνείδητου μπορεί και τις έχει.

Αρκεί όμως όπως γράψαμε και πάλι προηγουμένως, να τραβάει ο άνθρωπος κατά εκεί και να έχει αυτή την προτεραιότητα.

Όλα αυτά τον «προγραμματίζουν» μεσοπρόθεσμα, καταλλήλως.

25 ΦΥΣΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΚΑΛΟΣΥΝΗ

Ο σύγχρονος Αμερικανικός πολιτισμός είναι ένα απτό παράδειγμα της δύναμης του φυσικού δικαίου.

Απλά για το φυσικό δίκαιο χρειάζεται χρόνος.

Χρόνος και καλοσύνη.

Χρειάζεται τόσο ο χρόνος, όσο και η καλοσύνη.

Όσον αφορά τον χρόνο που χρειάζεται για να φανεί η δύναμη του Φυσικού Δικαίου, να πούμε ότι ο ανθρώπινος χρόνος ζωής είναι σίγουρα πολύ μικρός, σε σχέση με αυτόν της φύσης.

«Μία αστραπή η ζωή μας... μα προλαβαίνουμε»

Νίκος Καζαντζάκης

Τι γίνεται μετά τη ζωή;

Ποιος ξέρει;

Καλύτερα να ζούμε τουλάχιστον μέχρι να μάθουμε.

Αμα μάθουμε και μπορούμε να κάνουμε κι αλλιώς, τότε επιλέγουμε.

Όσον αφορά την καλοσύνη, να πούμε ότι χρειάζεται πολύ να προκύπτει από θαρραλέους ανθρώπους, με αγνά συναισθήματα.

Πολλές φορές ο φόβος για κάτι ή για κάποιον δημιουργεί ένα είδος ψευτοκαλοσύνης για αυτό το κάτι ή για αυτόν τον κάποιον, που προάγει και διογκώνει ψευτοσυναισθήματα και αποκρύπτει εντελώς από τον άνθρωπο την πραγματικότητα.

Αυτό προφανώς δημιουργεί προβλήματα διάκρισης του πραγματικά ωραίου και του πραγματικά δίκαιου, καθώς και προβλήματα διαχείρισής τους.

Ίσως το πραγματικά δίκαιο και το πραγματικά ωραίο να συμπίπτουν και θα πρέπει αφενός μεν να αναζητούνται και να εφαρμόζονται να γίνονται δηλαδή όλες οι κατάλληλες κινήσεις και συμπεριφορές από εμάς για αυτά και σύμφωνα με αυτά, αφετέρου δε αυτή η αναζήτησή τους και η εφαρμογή τους να γίνεται όχι με αυστηρότητα αλλά με καλοσύνη και ας είναι αλήθεια ότι η καλοσύνη παραβλέπει και προσπερνάει τα κακώς κείμενα.

Η καλοσύνη είναι πάντα ο καλύτερος τρόπος για το οτιδήποτε, ισχυριζόμαστε επίσης στην ουσία του και ο ομορφότερος.

Ο μηχανισμός αυτός της καλοσύνης που υπάρχει στη φύση να παραβλέπει και να προσπερνάει τα κακώς κείμενα, εξυπηρετεί για να υπάρχει κάποιο φυσικό σκοπό.

Ξέρουμε καλά ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν μία εσωτερική διεργασία αναζήτησης, αιτιολόγησης και αξιολόγησης του εαυτού τους και των τυχόν συμπεριφορών του, καθώς και μία τάση να θεραπεύουν τις λάθος συνέπειες για τον οποιονδήποτε και για το οτιδήποτε σίγουρα και για τον εαυτό τους, από αυτές τις συμπεριφορές.

Αυτό μάλλον συμβαίνει περισσότερο ή πιο έντονα στους εσωστρεφείς ανθρώπους και λιγότερο στους εξωστρεφείς.

Όταν κάποιον κάποιος τον τιμωρούν, ουσιαστικά τού στερούν την πολύ σημαντική εσωτερική διαδικασία να αντιμετωπίσει τη συμπεριφορά του και τις συνέπειές τις από μόνος του.

Αυτή η εσωτερική διαδικασία της αντιμετώπισης της συμπεριφοράς είναι κάτι το εντελώς απαραίτητο για να προχωράει κανείς στη ζωή του και χρειάζεται να μπορεί να λειτουργεί έτσι από παιδί ακόμη.

Η αγάπη και η καλοσύνη είναι κάτι το εντελώς απαραίτητο στη ζωή μας και τον κόσμο μας.

26 ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Φαίνεται ότι σε οποιαδήποτε πτυχή της ζωής και να εμβαθύνει κανείς, *«το μυστήριο είναι τόσο πυκνό που οτιδήποτε κι αν υποκρύπτετε παραμένει το ίδιο ανεξιχνίαστο με μια σφήκα που παίζει πόκερ»*.

Η πρόταση των εισαγωγικών είναι κάτι που ανέφερε σε μια αστυνομική ιστορία του ο *«Αχιλλέας Ταλόν»*, σε ένα παλαιό ευφάνταστο εικονογραφημένο περιοδικό με ομώνυμο με τον ήρωά του τίτλο.

Ποιο είναι το εύλογο ερώτημα του βιβλίου;

-Φθάνει τουλάχιστον στον άνθρωπο μια συνήθη σε διάρκεια ζωή που όλα προχωράνε και σε απεριόριστο μήκος, πλάτος, ύψος και βάθος;

Η απάντηση που δίνουμε;

-Δεν φθάνει όμως τι να κάνουμε;

Στην απάντησή μας αυτή *«δεν φθάνει όμως τι να κάνουμε;»* έχουμε να προσθέσουμε σχολιάζοντας, ότι είναι πολύ σημαντικές οι προϋποθέσεις που χρειάζεται να πληρούνται για ένα τέτοιο σύγχρονο ενδεχόμενο απεριόριστης ζωής.

Στα πλαίσια πάντα του σχολιασμού της, σας βάζουμε αυτούσιο ένα μέρος του κεφαλαίου *«Μια Άποψη Για Το Γήρας Και Τη Νεότητα»* που ήδη λογικά διαβάσατε και θα κλείσουμε το βιβλίο μας έτσι.

«Ισχυριζόμαστε με έναν όμως ξεκάθαρο τρόπο για εμάς ότι ταυτόχρονα και ταυτόχωρα για τον άνθρωπο με το επίτευγμα της αντιστροφής της γήρανσης και της νίκης επί των ασθενειών και του θανάτου, θα πρέπει να νικηθεί από τον ίδιο ίσως και απόλυτα, η κακία του.

Δυστυχώς αν δεν νικηθεί από τον ίδιο και η κακία του, με τη δίχως τέρμα συσσωρευμένη γνώση και ικανότητα που θα αποκτήσει στη θεωρητικά απεριόριστη ζωή του, το πιθανότερο είναι να τείνει να καταστρέφει το περιβάλλον όπου υπάρχει, ζει και αναπνέει, ή να καταστρέφει τους συνανθρώπους του καθώς και τον ίδιο του τον εαυτό, ακόμη πιο άμεσα.

Και ισχυριζόμαστε ότι το πιθανότερο είναι ο άνθρωπος να τείνει να αυτοκαταστρέφεται, γιατί για αυτό πρόκειται η υπόλοιπη φύση με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο κάποτε θα αναγεννηθεί, με ταχύτητα ανάλογη του μεγέθους τής κακίας του.

«Η φιλότητα(αγάπη) συνθέτει τον κόσμο μας και το νείκος(η έριδα) τον αποσυνθέτει», έχει πει πριν από περίπου 25 αιώνες ο αρχαίος Σοφός Εμπεδοκλής.

Και αναρωτιόμαστε μήπως είναι ο ίδιος λόγος, που και ο κάθε άνθρωπος δεν ζει απεριόριστα;

Ή έστω εν μέρει και ασφαλώς όχι δίκαια, που συμβαίνει αυτό μάλλον για όλους μας;

Γράφουμε «και ασφαλώς όχι δίκαια» όχι για το «μάλλον για όλους μας», αλλά τουλάχιστον επειδή συναρτήσει αρκετά όμως περισσότερου χρόνου, αυτό που αρχικώς κάνει ο συνήθης άνθρωπος δύναται να αλλάξει ίσως και εντελώς, εννοούμε πάντα προς το καλύτερο.

Δηλαδή επειδή θεωρούμε ως δικαιότερο το να ζούμε όλοι, όλες και όλα για πάντα συνάμα και όπως επιθυμούμε, όταν -κατ' ελάχιστο- αυστηρά δεν βλάπτουμε ανεπανόρθωτα κανέναν, καμία και κανένα.

Όταν -κατ' ελάχιστο- αυστηρά δεν βλάπτουμε ανεπανόρθωτα κανέναν, καμία και κανένα και σε πολύ

μεγάλο βάθος χρόνου ακόμη κι αν εξακολουθεί εκείνος να είναι περιορισμένος, δύναται αυτό να ισχύσει τουλάχιστον για αρκετούς ανθρώπους.

Ή αν προτιμάτε να ζούμε κατ' ελάχιστο όλοι, όταν με αυστηρότητα ανάλογη της βλαπτικής μας ικανότητας, δεν βλάπτουμε ακόμη και με απλό τρόπο κανέναν, καμία και κανένα.

Εικάζουμε επίσης συνεχίζοντας τις σκέψεις μας, ότι όσο θα καταφέρνουν οι άνθρωποι με την τεχνολογία άλλα όχι και με την αγάπη και την καλοσύνη να νικήσουν το γήρας, την ασθένεια και τον θάνατο, άλλο τόσο κάποιοι από αυτούς θα το καταφέρνουν με την αγάπη και την καλοσύνη δίχως την τεχνολογία.

Το εικάζουμε επειδή γενικά η φύση, τείνει να ισορροπεί σχηματίζοντας αντίρροπες δυνάμεις, που σιγά-σιγά προχωράνε σε όλο και καλύτερες για τη ζωή συνθήκες ισορροπίας.

Το εικάζουμε δηλαδή βλέποντας και εδώ την εφαρμογή της παλιντρόπου αρμονίας, που πρωτοπαρατήρησε ο αρχαίος Σοφός των Σοφών Ηράκλειτος.

Το σιγά-σιγά μπορεί να είναι και δισεκατομμύρια χρόνια, τι είναι τα δισεκατομμύρια χρόνια για τη φύση;

Αυτό που μπορεί να παρατηρήσει κανείς στην εποχή μας με την αγάπη, την καλοσύνη και τη συσχέτισή τους με τις ασθένειες, το γήρας και τον θάνατο, είναι ότι οι άνθρωποι στην πολλή νεότητά τους δηλαδή ως παιδιά, αγαπάνε και είναι καλοσυνάτοι κατά κανόνα ή αν προτιμάτε ακριβέστερα κατά κανόνα στην εποχή μας, σε περίσσεια.

Ή τουλάχιστον υπό τις παραπάνω δύο συνθήκες τού κατά κανόνα και της εποχής, αγαπάνε συνήθως περισσότερο από όσο μεγαλώνοντας.

Κατά κανόνα στην εποχή μας όσο πιο μικρός είναι σε ηλικία κανείς τόσο περισσότερο αγαπάει, **κάτι που αποδεικνύουν τα πολύ εντονότερα τότε -πάντα και κατά κανόνα- συναισθήματά του**, με μέτρο και κριτήριο τον ίδιο του τον εαυτό στο χωροχρονικό του συνεχές.

Όσο πιο μεγάλος είναι σε ηλικία κανείς τόσο πάλι κατά κανόνα στην εποχή μας και λιγότερο αγαπάει με μέτρο και κριτήριο τον ίδιο του τον εαυτό, όμως ίσως και πάλι να αγαπάει πολύ ή έστω αρκετά κανείς.

Μπορεί να αποτελεί αυτό μια ένδειξη για το τι πιθανότατα μας επιφυλάσσει ο κόσμος τής περίσσειας αγάπης και της καλοσύνης, όπως αυτής των πολύ μικρών παιδιών;

Ίσως έτσι να μπορούμε να συσχετίσουμε κάπως την υγεία, τη νεότητα και τη ζωή με την καλοσύνη, με την αγάπη και κυρίως με τον άνθρωπο που όλα αυτά τα βιώνει και τα εκπέμπει εσωτερικά και εξωτερικά;

Ή έστω όλα όσα γράψαμε, μπορεί να αποτελούν μια ενδιαφέρουσα, χρήσιμη και διαφορετική άποψη για την κοινωνία μας;»

27 ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΓΗ

Όλα Τα Βιβλία Μας Τα Δίνουμε Με Έκπτωση 40% Επί Της Αρχικής Τους Τιμής.

Επιπλέον Αν Χρειάζεστε Να Σας Έρθουν Ταχυδρομικώς, Χρεώνονται Τα Έξοδα Αποστολής Τους.

Επίσης Χρειάζεται Συνεννόηση Για Να Μας Βρείτε Στου Ζωγράφου, Αν Και Είμαστε Καθημερινά.

Στέλιου Μ/Α Βερναδάκη

1. «Άνθρωπος Και Δημοκρατία»

Έκδοση Μαΐου 2025 Έντυπη, Σελίδες 282.
ISBN: 978-618-87219-1-3 (Έντυπο Βιβλίο) Αρχική Τιμή Πώλησης 14€ (Με Έκπτωση 40%, 8,40€).

2. «Άνθρωπος Και Φυσικό Περιβάλλον Στην Εποχή Μας»

Έκδοση Μαΐου 2025 Έντυπη, Σελίδες 94.
ISBN: 978-618-87219-5-1 (Έντυπο Βιβλίο) Αρχική Τιμή Πώλησης 8€ (Με Έκπτωση 40%, 4,80€).

3. «Παίζοντας Πεσσούς»

Έκδοση Απριλίου 2025 Έντυπη, Σελίδες 182.
ISBN: 978-618-87219-8-2 (Έντυπο Βιβλίο) Αρχική Τιμή Πώλησης 11€ (Με Έκπτωση 40%, 6,60€).

4. «Αναζητώντας Την Υγεία, Τη Χαρά, Την Ομορφιά, Τη Μακροβιότητα»

Έκδοση Απριλίου 2025 Έντυπη, Σελίδες 128.
ISBN: 978-618-87219-9-9 (Έντυπο Βιβλίο)
Αρχική Τιμή Πώλησης 9€ (Με Έκπτωση 40%, 5,40€).

5. «Υγεία Και Φυσικό Δίκαιο»

Έκδοση Απριλίου 2025 Έντυπη, Σελίδες 172.
ISBN: 978-618-87447-2-1 (Έντυπο Βιβλίο)
Αρχική Τιμή Πώλησης 11€ (Με Έκπτωση 40%, 6,60€).

6. «Η Πρόληψη Στην Πράξη»

Έκδοση Μαΐου 2025 Έντυπη, Σελίδες 184.
ISBN: 978-618-87447-7-6 (Έντυπο Βιβλίο)
Αρχική Τιμή Πώλησης 11€ (Με Έκπτωση 40%, 6,60€).

7. «Υγεία Και Ασθένεια Στον Άνθρωπο»

Έκδοση Απριλίου 2025 Έντυπη, Σελίδες 236.
ISBN: 978-618-87447-8-3 (Έντυπο Βιβλίο)
Αρχική Τιμή Πώλησης 14€ (Με Έκπτωση 40%, 8,40€).

Υπό Έκδοση

Στέλιου Μ/Α Βερναδάκη

1. «Ελευθερία Ή Το Τραγούδι Της Ζωής»

Α «Έκδοση» Απρίλιος 2016, ως «Ο Χορός της Ελευθερίας»

2. «Οι Αθάνατοι Ήρωες»

Α «Έκδοση» Γενάρης 2017

(σ.σ. Τα παραπάνω βιβλία είναι αλληλένδετα, αλληλοσυμπληρούμενα και δίδονται τόσο σε έντυπη μορφή, όσο και σε ηλεκτρονική.

Τα βιβλία «Η Πρόληψη Στην Πράξη», «Άνθρωπος Και Δημοκρατία», «Αναζητώντας Την Υγεία, Τη Χαρά, Την Ομορφιά, Τη Μακροβιότητα», «Άνθρωπος Και Φυσικό Περιβάλλον Στην Εποχή Μας», «Παίζοντας Πεσσούς», «Υγεία Και Ασθένεια Στον Άνθρωπο» και «Υγεία Και Φυσικό Δίκαιο», αποτελούσαν στην απαρχή τους για σύντομο όμως χρονικό διάστημα, ένα ενιαίο βιβλίο με τον τίτλο «Αναζητώντας Την Υγεία, Τη Χαρά, Την Ομορφιά, Τη Μακροβιότητα» που Προδημοσιεύτηκε Ολόκληρο-Ολόκληρο στην Ιστοσελίδα των Εκδόσεων Γη, στις 14/12/2023.

Ως Ηλεκτρονικά Βιβλία, Μπορείτε Να Τα Διαβάσετε Όλα Εντελώς Δωρεάν, Στην Ίδια Ιστοσελίδα).

M/A: Μαρία και Αλέξανδρος, οι Γονείς

Για Παραγγελίες Βιβλίων: ekdoseisgi@gmail.com

Εκδόσεις Γη: Γαζίας 3 (2^{ος} Όροφος),
Δήμος Ζωγράφου, 15771
Τηλ.: +30 698-1324-398

Facebook – Instagram: **Εκδόσεις Γη**

Twitter: **Εκδόσεις Γη**

Ιστοσελίδα: www.ekdoseisgi.gr

Σίγουρα πρωταρχικός σκοπός τού ώριμου γενετήσια ανθρώπου αλλά και ολόκληρου τού ώριμου γενετήσια ζωικού βασιλείου, είναι η ικανοποίηση του ενστίκτου της διαιώνισης του είδους όταν η διαιώνιση αυτή κινδυνεύει, που λέγεται ότι είναι και το ισχυρότερο ένστικτο για όλα τα έμβια όντα.

Η Φύση φανερά επενδύει πολύ στην ύπαρξη του κάθε είδους και σε χρόνο και σε κόπο...

Ακόμη σε ατομικό επίπεδο σκοπός του κάθε ανθρώπου είναι και η ικανοποίηση του ενστίκτου της αυτοσυντήρησης.

Η επιθυμία για ζωή αποτελεί χαρακτηριστικό γνώρισμα για κάθε έμβιο ον και από την πρώτη στιγμή της ζωής του ο άνθρωπος, κάνει ότι χρειάζεται και μπορεί για να επιβιώσει...

Αφού εξασφαλιστούν το ένστικτο της διαιώνισης του είδους και το ένστικτο της αυτοσυντήρησης του ανθρώπου, μένει να εξασφαλιστεί και το ένστικτο όπως λέμε εμείς της χαράς, με την έννοια ότι όλοι οι άνθρωποι θέλουν να είναι χαρούμενοι...

Εκδόσεις Γη

Γαζίας 3, Ζωγράφου, 15771

Τηλ.: +30 698-1324-398

ekdoseisgi@gmail.com

www.ekdoseisgi.gr

ISBN: 978-618-87447-4-5